DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

EMRE GÜL

GÜNEŞİ SÖNDÜRMEM GEREK 2

GÜNEŞİ SÖNDÜRMEM GEREK 2

EMRE GÜL

EPHESUS®

-1-

GÖKYÜZÜNE BAKMA DURAĞI

Bir savaşın asıl kazananları, kaybedenlerdir.

Yazımız bitti.

Kışımızın ise hiç olmadığı kadar sert geçeceğine öyle emindim ki... Belki de hiç bitmeyecek bir kışın başlangıcıydı bugün.

25 Mart...

Güneşimin doğduğu günün ertesi. Ve aynı zamanda güneşimin söndüğü günün de...

"Hanginiz daha suçlu?" diye sorduğumda titreyen sesimin ağırlığı altında sıkıştı kalbim, dudaklarımı ısırdım. "Hanginiz daha çok yaktı canımı?" Ağlamamak için çabalarken hızlanan nefeslerin arasından bir soru daha çıktı dudaklarımdan. "Hanginizin ihaneti daha büyük?"

Sıkıca yumdum gözlerimi. Karşı çıktım kendime ağlamamak için. Sanki ağlamak günahların en büyüğüymüş gibi reddettim onu dün geceden beri.

Başımı kaldırdığımda sessizliği kalbimi öfkeyle çarptırdı. Karşıma geçsin istedim. Bağırıp çağırayım, aynı zamanda ağlayarak göğsünü yumruklayayım istedim.

İmkânsızdı.

Bir ölüden ne çok medet umuyordum? Hem de hayattayken bana ihanet etmiş bir ölüden...

Mezar taşının üzerinde yazan isimde gezindi parmaklarım. *Anıl...*

Neden burada, Anıl'ın yanında olduğumu bilmiyordum. Dün geceden beri ne yaptığımı, ne yapmam gerektiğini, hatta kim olduğumu bile bilmiyordum. Hayatım tam yolunda gidiyor derken her şeyin böylesine tepetaklak oluşunu bir türlü hazmedemiyordum.

"Hangimiz daha suçlu Anıl?" diye sorduğumda bu kez sesim, diğerlerinden daha anlaşılır çıkmıştı. "Aşkına ihanet eden sen mi yoksa eskiden sevdiği adamın katiliyle birlikte olan ben mi?" diyerek büyükçe yutkundum ve boğazımdan aşağıya cam parçaları serpilmiş gibi canım acıdı, yüzümü buruşturdum.

"Hanginiz daha suçlu?" diye tekrarladım sorumu. "Sevdiği kadını aldatan sen mi?" Dişlerimi sıktım. "Aşkı pis oyunlarına alet eden Kerem mi?" En çok bu cümle yaktı canımı. "Her zor anımda yanıma koşan, bana kendimi güvende hissettiren Akın mı yoksa?"

Sustum.

"Asıl suçlu kim aslında biliyor musun?" diyerek öfkeyle çenemi dikleştirdim. "Ben!" dedim iğrenircesine. "Size güvendiğim için en büyük suçlu benim!"

Gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Dünden beri verdiğim mücadele sona erdi birden. Ağlamaya başladım. "Anıl..." diye mırıldandım gözyaşlarım özgürlüklerine doğru adım adım koşarken. "Kalbim çok acıyor."

Ağlamak için sadece birkaç dakika izin verdim kendime; kalbimi sıkıştıran, açık bir yara misali ruhuma sancı veren ne varsa gözyaşlarımla atıp hepsinden kurtulmak için izin verdim. Ağladım ve sonra saniyeler içinde omuzlarımı dikleştirerek ayağa kalktım.

Parmak uçlarımla göz altlarımda biriken yaşları silerken gözü-

mün ucuyla son bir kez mezar taşına baktım. Bu onu son görüşüm olacaktı. Bir daha her ne sebeple olursa olsun uğramayacaktım buraya.

"Özür dilerim..." diye mırıldandım sesimin titrememesine gayret ederek. "Her ne kadar suçum olmasa da... Katilinle birlikte olduğum için özür dilerim!" dedim ve hemen kaşlarımı çattım.

Katil ya Akın'sa?

Hangisi daha çok yaralardı beni? Kerem'in katil olması mı, Akın'ın katil olması mı?

Son yaşananların bir rüya olması için her şeyimi verirdim. *Keşke...* Keşke yaşadıklarım, duyduklarım gerçek olmasaydı.

Keşkelerle dolu kalbimin ağırlığıyla Anıl'ın yanından uzaklaşıp mezarlığın çıkışına doğru ağır ağır yürümeye devam ettim.

Sırt çantamın kulplarından tutarak ana caddeye kadar yürüdüm. Zihnimi bir anlığına bile boş bırakmayan düşüncelerin esareti altında, can çekişe çekişe adımladım yolu.

Gün dönmeye, hava yavaştan aydınlanmaya başlamıştı. Omzumun üstünden arkaya baktım ve gelen taksiye durması için el salladım.

Biraz ileride duran taksiye aceleyle bindikten sonra gideceğim yeri tarif edip geriye yaslandım. Yol boyunca camdan dışarıyı seyrettim.

Ne kadar süre geçtiğini bilmesem de nihayet olmam gereken yere varmıştım. Son durağa, Gökyüzüne Bakma Durağımıza...

Taksi ücretini ödeyip, hemen yanımda duran sırt çantamı da alarak aceleyle arabadan indim.

Toprak yolda ağır adımlarla ilerlerken duyduğum ayaklarımın altında ezilen kuru yaprakların hışırtısı, tuhaf bir şekilde iyi hissetmemi sağlıyordu. Ezilen yaprakların çıkardığı ses, aynı zamanda

daha çok hırslanmama da neden oluyordu.

Kafamın içindeki karşı koyamadığım kargaşa eşliğinde Gökyüzüne Bakma Durağı'na geldiğimde, sıkışan ciğerlerime zor da olsa temiz hava takviyesi yaptım. Dün gece duyduklarım somut bir hâle bürünmüş de boğazımı sıkıyormuş gibi hissediyordum, boğuluyordum.

Bakışlarımı banka doğru çevirdiğimde yakın zamanda orada Kerem'le birlikte oturuyor oluşum canlandı gözlerimin önünde.

Büyükçe yutkundum.

Canım yandı.

Usulca bankın bir köşesine oturdum ve kendimi ne kadar tedirgin hissettiğimi fark ettim. Burada tek başıma olduğum için Kerem'le olan mutluluğumuza saygısızlık ettiğimi düşünmeye başladım.

Hangi mutluluğun? Sen mutlu değilsin artık. Hem de Kerem'e rağmen... diye geçirdim içimden tüm patavatsızlığımla. İç sesim hiç olmadığı kadar haklıydı.

Mutluluk benim için dünyanın en yabancı hissiydi artık. Geceden sabaha, mutlu olmanın ne demek olduğunu unutturacak kadar ağır gerçeklere maruz kalmıştım. Mutlu olmam mümkün değildi.

Başımı sağa çevirdikten saniyeler sonra Kerem'le oturduğum noktaya kilitlendi bakışlarım.

Bana neden umut ışığı dediğini ilk burada açıkladığı an canlandı zihnimde. Güneşi bile söndürebilecek kadar güçlü bir kadın olduğumu idrak etmemi sağlayışı canlandı sonra. Dünyanın en güçlü insanı gibi hissetmiştim kendimi o an.

Peki ya şimdi?

Benden daha aciz bir insan daha nefes almıyordu yeryüzünde.

Hayat böyleydi işte, anlık. Bir bakmışsın her şey tozpembe, bir bakmışsın bir felaketin ortasında yapayalnızsın...

Sürekli görüşümün bulanıklaştığını, kalbimin ağırlaştığını, zihnimin uyuştuğunu ve midemin acıyla burkulduğunu hissediyordum. Her seferinde daha yoğun şekilde hem de... Bu yaşadıklarım aşk acısı mıydı yoksa ihanetin acı sillesi mi?

Gökyüzünde yerini yeni yeni almaya başlayan güneşe doğru çevirdim bakışlarımı. Hiç olmadığı kadar parlak görünüyordu ve elimi uzatsam parmak uçlarımı ısıtabilecek kadar yakınmış gibi hissediyordum.

Keşke tam şu anda ayağa kalkıp kendimi şu uçurumdan aşağı bırakabilecek kadar cesur olsam... diye geçirdim içimden.

İç sesimin dehşete düşmüş şekilde haykırışını işittim sanki. *Sakın!* diye haykırdı. *Kaçmak korkakların işidir. Sen kalacak ve savaşacaksın!* diye devam ettirdi cümlesini.

Sanki gözlerimin içinde cam kırıkları varmış gibi göz kapaklarım her kapanıp açıldığında aynı acıyı tekrar tekrar yaşıyordum. Uykusuzluktan ve ağlamamak için kendimi sıkmaktan bu hâle getirdiğim bedenimin her an farklı bir yerinde ağrılar ortaya çıkmaya başlıyordu.

Partiden ayrılırken Kerem ve Akın tartışmaya devam ediyordu. Duyduklarımdan sonra konuşacakları hiçbir şeyi merak etmiyordum. Algılayabileceğimi de sanmıyordum zaten.

Kaçar gibi çıktığım partiden uzaklaşırken zavallı Göktuğ gelmişti peşimden. Gitmesini, beni yalnız bırakmasını istemiştim ondan. Kimseyi istemiyordum yanımda. Zaten zihnimin duvarları arasında sıkışıp, boğulurken bir başkasını daha kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Neyse ki son anda aklıma gelmişti de kimseye bir şey söylememesi için tembihlemiştim.

Hırsla başımı dikleştirdim ve geceden Kerem'in evinden mezarlığa kadar yürüdüğüm süre boyunca zihnimi meşgul eden düşünceler geldi aklıma. Her iki tarafın da yenik düşeceği bu savaşta hangi tarafta olacağımı bilmezken ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışmıştım. Bulduğumu sandığım her yolun sonu ya uçurumdu ya da çıkmaz sokak...

Hemen yanımda duran çantama uzandım. Onu kulpundan yakaladığım gibi sürükleyerek aldım ve kucağıma koydum. Ağır ağır fermuarını açarken hızlıca gözlerimi kırptım acıyor olmasını umursamadan.

Çantanın büyük tarafını açtıktan sonra Damla'nın verdiği defter çarptı gözüme. Öfkeyle dişlerimi sıkarken, hışımla defteri elime alıp uçuruma fırlatmak üzere havaya kaldırdım.

Havaya kaldırdığım elimdeki defterin parmaklarımın arasından kopup gitmesine saniyeler kala, âdeta bir güç tarafından durduruldum. Bakışlarım, başımın üzerinde duran deftere döndü. Sakince elimi indirip defteri, birleştirdiğim dizlerimin üstüne koydum ve derin bir nefes aldım. Titreyen parmaklarımla birkaç saniyeliğine defterin üzerinde gezindikten sonra kapağını usulca açtım.

Buruk bir tebessüm dudaklarımın kenarlarına iliştiğinde içim yine hızla ağlama isteğiyle doldu. Diğerleri gibi bu sefer de ağlama isteğimi defettikten sonra defterin ilk sayfasına göz gezdirmeye başladım.

Keremsu: -5

Akın: -2

Damla, puanlama sistemi diye uydurduğu şeyi yapmam için vermişti bu defteri. O gün bana söylediklerini hatırladığımda iğneleyici bir gülüş yer etti yüzümde. Her şeyi fazla abarttığımı, yaşımın genç olduğunu ve artık hayatımı bir üniversiteli gibi yaşamam gerektiğini söylemişti gerile gerile.

Söylemesi kolaydı tabii.

Hangi üniversitelinin, aptal ısrarları yüzünden erkek arkadaşı gözlerinin önünde ölüyordu?

Hangi üniversiteli, ölen erkek arkadaşının kendisini aldattığını bir kutu dolusu fotoğrafla öğreniyordu?

Hangi üniversiteli, hayatına aldığı insanların katil olduğunu öğreniyordu?

Hangi üniversiteli, *acaba eski erkek arkadaşımı yeni erkek arkadaşım mı öldürdü?* diye düşünmek zorunda kalıyordu?

Hangi üniversiteli, felaketler içinde boğulurken yaşamayı unuturdu?

Kimse.

Ben... Umut Özay hariç kimse, bunların ne demek olduğunu bilemezdi.

Öfkenin hücum ettiği vücudumda, parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Hıncımı önümde açık duran sayfadan çıkardım. Nefretle çekip kopardığım sayfayı gözümü bile kırpmadan buruştururken, kâğıdı avucumun içinde her sıkıştırdığımda geçmişimi ezip geçiyormuş gibi hissediyordum.

Anıl'ın ihanetini öğrendiğim fotoğraflar yüzünden ondan önceki anılarımı silmiştim zihnimden. Şimdi ise Kerem ve Akın'ın ihaneti yüzünden bir kez daha anılarımı silip atmak zorundaydım.

Küçük bir top hâline getirdiğim kâğıdı uçurumdan aşağı gönderdiğimde, bir yandan kalbim acıyla ezilirken bir yandan da üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Her şey çok karışık geliyordu, çok...

"Umut?"

Avcısının yakınlarında olduğunu hisseden bir av gibi dikkat kesilirken kalbimin gürültülü tepinişlerine rağmen nefesimi tut-

maya çalıştım.

Hayır. *Şimdi olmaz, şimdi olmaz, şimdi olmaz...*

Sessizliğin hüküm sürdüğü saniyeler boyunca attığı her adımda ezilen kuru yaprakların sesi, gerginliğimi biraz daha arttırıyordu. Yay gibi gerilen vücudum biraz daha zorlansa ortadan ikiye ayrılacak gibiydi.

İyice yaklaştığını hissetmeye başladığımda aceleyle göz altlarımı sildim. Hemen sonra gözlerimi öyle sıkı kapattım ki oluşan karanlığın içinden bir el uzanıp beni içine çekmiş gibi hissettim. Buna rağmen nefesimi tutup beklemeye koyuldum.

"Umut ışığım?" Âşık olduğum ses, âşık olduğum kelimeler kulağıma ilişiği an kalbimin acılar içinde kıvranmaya başladığını hissedebiliyordum.

Sevgili Kerem, sana artık Keremsu demek gelmiyor içimden. Bunun ağırlığını hiçbir zaman anlayamayacaksın.

Bu düşünce öyle acı vermişti ki o an... Daha önce bir düşüncemin altında bu kadar ezildiğimi hatırlamıyordum.

Nefesimi kesen varlığına rağmen güçlü durmaya çalışıyordum. Tırnaklarımı avuçlarıma, dişlerimi yanaklarıma geçirmiştim. Ne kadar sıkarsam sıkayım hiçbirinin acısı kalbimdeki acıyı bastıracak kadar güçlü gelmiyordu.

"Umut?" Bu kez sesiyle birlikte elini de omzumun üzerinde hissettiğim an, iç çekerek irkildim ve oturduğum yerden sıçrayarak Kerem'in olduğu tarafa, arkama döndüm.

"Ke... Kerem?" Mavilerinde boğulduğum gözlerin içine baktığımda her şey bitti. Zaman durdu, düşünceler diz çöktü, kalbim sustu, gözlerim görüşünü yitirdi. Her şeyin birbirine girdiği o saniyelerde olan bitenden habersizce öyle bir güldü ki... Öyle güzel güldü ki... Bu kez sahiden nefesim kesildi.

Sevgili Kerem, yalvarırım bunu bana yapma. Dün gece gü-

neşimizi de umutlarımızın ışığını da sen söndürdün.

"İyi misin?" diye sorarken yüzünde şaşırdığını belli eden bir ifade belirdi. Her ne kadar yüzümdeki ifadeyi göremesem de ne hâlde olduğumu tahmin edebiliyordum. Bu yüzden şaşırmış olması gayet normaldi.

Aceleyle başımı sallarken sanki kilometrelerce koşmuşçasına nefes nefese kalmıştım.

"Umut ışığım..." diyerek, bankın etrafını aceleyle dolanıp tam karşıma geldi. Kaşlarını çatarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. "İyi görünmüyorsun?" dedi telaşlı bir şekilde.

Bir adım geriye çıkarak ellerinden kurtulduğumda başımı iki yana salladım hızlıca. "İyiyim ben."

Sevgili Kerem, lütfen... Lütfen yardım et!

"Umut?" diye ısrar ederken kaşları daha da çatıldı. "Bir şey mi oldu?"

Elimi alnıma götürerek bakışlarımı yere eğdim ve az da olsa zaman kazanmak için bir şeyler düşünüyormuş gibi görünmeye çalıştım. Çünkü ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ve nasıl davranacağımı asla kestiremiyordum.

Henüz iç yüzünü bilmediğim bir olay yüzünden "Sen katilsin!" diye yüzüne haykıracak değildim ya?

"Şey... Ben..." diye kelimeleri uzata uzata konuşmaya başladım.

Bakışlarım yeniden Kerem'e döndüğünde konuşmaya devam etmemi söylercesine kaşları yukarıya doğru hareketlendi.

"Ben... Bugün gidiyorum!" deyiverdim birden. *Ne? Bu da nereden çıkmıştı ki?*

Kendime duyduğum şaşkınlık yüzüme yansırken, yalanımı anlamasın diye kendime hemen çekidüzen vermeye çalıştım. "Anla-

madım?" dedi Kerem yeniden kaşlarını çatarak.

Sevgili Kerem, gözlerini kapat ya da arkanı dön. Gözlerinin mavisinde boğulurken sakin kalamıyorum.

Saniyeler içinde öyle bir yalan bulmuştum ki... Şu an beni bu durumdan kurtarabilecek tek yalan bu olabilirdi. Öyle ki sevinçten çığlık atmak istiyordum.

"Şey..." diyerek yeniden konuşmaya başladım aceleyle. "Annem aradı." Devamını söylememe fırsat vermeden lafımı kesti.

"Ne için?"

İnandırıcı olabilmek adına surat asarak bakışlarımı kaçırdım ve başımı hafiften yere eğdim. "Babaannem... Durumu çok kötüymüş. Annem acil çağırıyor, oraya gitmem gerekiyormuş," dedim ve birkaç saniye sonra başımı kaldırmadan, gözlerimi usulca Kerem'e çevirdim. Yalanıma inanıp inanmadığını öğrenmek için yüzünü incelemeye başladım.

Saniyeler içinde söylediklerimin etkisiyle yüzünde hüzünlü bir ifade yer alırken, hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını bana sardı.

İstemsiz bir şekilde başım göğsüne yaslandığında geriye kaçmak için kalbim delice çarpmaya başladı. Fakat hiçbir şey yapmadım. Gözlerimi sıkıca yumdum ve kendimi serbest bıraktım. Bir daha bu anları yaşayamayacağımı bildiğim için derin derin nefes aldım. Kerem'in kokusunu, ciğerlerime kazırcasına çektim içime. Tıpkı vedalaşır gibi...

"Çok üzüldüm güzelim, geçmiş olsun!" derken parmak uçlarını saçlarımı okşarken buldum, kalbimin acısıyla yüzümü buruşturdum.

Sevgili Kerem, bu koca bir yalandı. Babaannem zaten öldü. Yıllar önce hem de... Ama yalanlar üzerine kurulu bir hayatın içindeyiz ve gerçeklerin hiçbir kıymeti yok, öyle değil mi? Bunu

en iyi sen ve Akın bilirsiniz.

Ağlamamak için alt dudağımı dişledim. Başaramadım; bir damla yaş özgürlüğüne koşar gibi süzülmeye başladı yanağıma doğru.

Çenesini başıma yaslarken daha çok gömdüm yüzümü. Bunu yaptığım için kendime kızmak istedim fakat o an kendimi bunu son kez yapıyor oluşumla teselli ediyordum. Son kez...

Son kez sarılıyordum güneşime.

Son kez ısıtıyordu içimi.

Son kez kokusunu, tenini, varlığını hissedebiliyordum.

Son kez okşuyordu saçlarımı. *Son kez...*

"Ne zaman gideceksin?" diye sorduğunda sesindeki üzüntüyü rahatlıkla duyabilmiştim. Ayrılacağımız için üzülüyordu. Oysa bundan önce üzülmemiz gereken o kadar çok şey vardı ki...

"Hemen..." dedim vakit kaybetmeden. "Hemen bugün gitmem gerekiyor."

Gitmem gerekiyor... Gideceğim bugün. Kendimden, Kerem'den, hislerimden geçip... Her şeyi arkamda bırakıp gideceğim. Geri dönüşü olmayan bu yolda ne pahasına olursa olsun arkama bakmadan yürüyeceğim.

Gerekirse dünya yıkılsın, altında kalmaya razıyım.

Ölsün umutlar, kendimden vazgeçmeye razıyım.

Güneşimiz sönsün, karanlıkta kalmaya razıyım.

O güneş Kerem Aktan olsa bile varsın sönsün. Yıkılsın dünya başımıza, ben yenilmeye razıyım.

Madem mücadele etmem gereken bir savaşın içine çekilmiştim, o hâlde savaşırdım. Artık bu ihanet oyunundan kimsenin sağ kurtulmaya hakkı yoktu. *Benim bile...*

-2-

BU BİR VEDA

Veda etmek için yanından ayrılmak yetmez. O kişi kalbinden ayrıldığı gün veda edebilirsin ancak.

Evin önüne geldiğimizde Kerem sıkıntılı bir şekilde oflayarak arabayı durdurdu ve bana doğru döndü.

Epeyce bir süre, yüzümü incelediği zaman boyunca kıpırdamadım. Bakışlarım doğrudan karşıya kenetlenmiş şekilde öylece duruyordum.

"Hâlâ seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum," diye konuştu sakince. "Belli ki seni zor günler bekliyor, en azından yolculukta yorulmamış olurdun bir de..." diye fikrini kabul etmem için ikna edici konuşmalarına devam etti.

Yaşananlar yüzünden zaten yeterince canım acıyorken üstüne bir de bu kadar düşünceli olması bir hayli canımı sıkıyordu.

Omuz silktikten birkaç saniye sonra usulca Kerem'e dönüp miskin miskin konuşmaya devam ettim.

"Alıştım artık her gün başıma bir şey gelmesine. Bu yüzden o kadar olayın yanında birkaç saatlik yolculuğun pek de zorlayacağını sanmıyorum," diyerek omuz silktim.

"Son kararın mı?" diye üsteledi ve emin olup olmadığımı sorgularcasına kaşlarını kaldırdığında göz ucuyla gözlerine baktım.

Kaşlarını kaldırdığında daha çok açılan gözlerinin mavilerine bakmak iyi gelmiyordu artık.

O gözlere her baktığımda duyduğum ve yaşadığım her şeyi geride bırakıp, doyasıya sarılmak istiyordum ona. Gerçi bunu sadece gözlerine baktığımda değil; yan yana durduğumuzda, sesini duyduğumda, onunla ilgili bir şey düşündüğümde... Yani her an, olanları ardımda bırakmak istiyordum. Çünkü Kerem'i düşünmeden geçirdiğim bir an bile yoktu.

Ağır ağır başımı salladım.

Sol eli direksiyonu tutmaya devam ederken, beklemediğim bir anda uzanıp şakağımdan usulca öpüverdi. Tam o anda tutmaya başladığım nefesimi, kıpkırmızı olana kadar bırakmayı akıl edemeyecek hâle gelmiştim.

"O güzel kafanın içinde... Kalbinde üzüntüye dair bir şey olsun istemiyorum artık," derken eli usulca çeneme doğru kaydı. Parmakları çenemin ucunda kıpırdanırken, başımı kendinden tarafa çevirdiğinde kalbimin deli gibi çarpışına şahit oldum.

Bakışlarımız yeniden buluştuğunda, "Umut ışığım böyle mutsuz görünürse ışığıyla nasıl aydınlatacak beni?" dedi ve sonra öyle bir güldü ki... Bir anlığına da olsa düne kadar Kerem ve Umut nasılsa tam da öyle hissetmiştim işte. Mutlu, huzurlu ve aşkla çarpan bir kalbi olan üniversiteli kız...

Zihnime yeniden hücum eden düşünceler, sadece birkaç saniyeliğine hissettiğim mutluluğa öyle büyük bir darbe indirmişti ki... Kerem'le Akın'ın konuşmalarını duyduğum ilk anda olduğu gibi bir yıkım yaşamıştım.

Her şeye rağmen kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım bir şeylerden şüphelenmemesi için.

Yeniden başımı sallarken, "Gitsem iyi olur artık..." diye mırıldandım.

Bir şey söylemeyince, son bir kez gözümün ucuyla baktıktan sonra arabadan inmek üzere kapıyı açtım.

Sağ bacağımı dışarıya attığımda bileğimi sıkıca kavrayan eli hareket etmeme engel oldu. Bakışlarım önce bileğimden tutan eline, sonra da ağır ağır yüzüne kaydığında kalbim göğüs kafesimi parçalıyordu sanki.

Bir an... Sadece bir anlığına kafamın içinde baş gösteren düşünce yüzünden kendimden nefret ettim. Sırf bileğimi biraz fazla sıktığı için Kerem'in bana zarar verebileceğini, canımı yakabileceğini düşünmüştüm. Bu kadar paranoya benim için bile fazlaydı.

Dengem öyle bozulmuştu ki midemde hissettiğim kramplar, kusma isteğiyle dolup taşmama sebep oluyordu.

Hareketsizce durmuş, Kerem'in yüzünü inceliyordum. Bir süre boyunca tıpkı benim gibi onun da yaptığı tek şey yüzümü incelemek olsa da nihayetinde sessizliği ve hareketsizliği bozan taraf Kerem oldu.

Yavaşça yüzü bana doğru yaklaştığında kalbimin gürültüsünü duymasından korktuğum için yine nefesimi tuttum. Lütfen... Lütfen.

Yüzü yanağımın yanından geçerek kulağıma ulaştığında tüm dikkatimle ne söyleyeceğini dinlemeye koyuldum.

"Sakın unutma umut ışığım..." diye fısıldadığında kulağımın etrafını istila eden sıcak nefesinin altında kanım, sanki damarlarımın içinde hırçın bir şelale gibi coşkuyla akmaya başladı. Parmak uçlarımın uyuştuğunu hissediyordum.

Sevgili Kerem, bana iyi gelmiyorsun. Hem de hiç...

Yutkunduğunu bile duyabilecek kadar yakınımda duruyordu.

"Eğer istersen güneşi bile söndürebilecek kadar güçlüsün!" Söylediklerinin hemen ardından, güldüğünü yine tenime çarpan nefesinden anlayabilmiştim. Basit bir fısıltı nasıl olurdu da

duyduğum en etkili cümle olabilirdi?

Yüzlerce çığlığı bastıracak kadar güçlü fısıltısının vücudumda bıraktığı etkinin azalması için bir süre bekledim öylece.

Bu cümleyi ilk söylediği an canlandı gözümün önünde. Gökyüzüne Bakma Durağı'nda, elim Kerem'in ellerinde güneşe doğru uzanırken... İşte ilk kez o zaman kurmuştu bu cümleyi. İlk kez o zaman kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissetmiştim.

Ve yine o an zihnimde yankılanan sesi işittim.

Sevgili Keremsu, biliyorum bunu sana söyleyemem ama benim güneşim sensin. Ve ben seni söndürebilecek kadar güçlü olmak istemiyorum. Daha çok kısa bir zaman önce yaşanan tüm güzel anıların bize bu kadar uzakta kalmasını hazmedemiyordum. Her şeyin böylesine tepetaklak olmasını, hiçbir şeyin eskisi gibi olmamasını bir türlü kabul edemiyordum.

Sanki içimde sürdürdüğüm savaşın seslerini duymuş gibi birden dudaklarını çenemin hemen altına, boynuma bastırdığında gözlerimi yumdum. Zaman bu kez sahiden dursun istedim. Her şey dursun, hayat donsun ve biz bu ana mühürlenip kalalım istedim.

Olmadı.

Akrep yelkovanın peşinden koşturmaya, zaman gözünü kırpmadan akmaya devam etti.

Kerem tam geriye çekilirken bileğimi tutan parmaklarının gevşediğini hissettim.

Kalbim ve mantığım saniyeler içinde öyle büyük bir çatışmaya girdiler ki ikisinin de kıçını tekmeleyip kuytu köşelere gönderdikten sonra tek bir sesi dinledim o an.

Yap!

Gevşeyen parmakları bileğimden ayrılmadan hemen önce eli-

mi elinin üzerine koydum ve durup şaşkınlıkla yüzüme baktı. Tam da olmasını istediğim gibi...

Birkaç saniye daha gözlerimi gözlerinden ayırmadan güzel yüzünü zihnimin en güzel köşesine kazırken yüzümde hayranlıktan oluşan bir gülüş yer etti.

Tümüyle kusursuzu temsil eden yüzünde hiçbir şekilde karşı koyamadığım gülüşü belirdiğinde, kendime daha fazla hâkim olamayıp iç sesimin yapmam konusunda direttiği şeyi gerçekleştirmek üzere harekete geçtim.

Kerem'in aksine sanki zamanla yarışırcasına, aceleyle uzanıp dokunmaya bile korktuğum dudaklarını dudaklarımla buluşturdum. Kalbimin deli gibi çarpmasını, vücudumun uyuşmasını, zihnimin karmakarışık oluşunu ve dün gece duyduklarımı umursamadan öptüm onu.

İlk kez öper gibi...

Son kez öper gibi...

Tıpkı veda eder gibi...

Doyasıya öptüm.

Bu kez gerçekten zaman durmuştu. Akrep ve yelkovan bile durmuş, hayranlıkla veda edişimizi seyrediyordu. Kerem için birkaç günlük bir vedaydı bu. Benim için ise geri dönüşü olmayan bir veda...

Dudaklarımız son birkaç küçük öpücüğün ardından ayrıldığında nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Sakinleşene kadar durdum öylece. Gözlerine bakmaya cesaretim olmadığı için hızla inip kalkan göğsüne baktım öylece.

Biraz sonra gülümsediğini hissettiğimde bakışlarım keyifle kıvrılan dudaklarına kaydı. *Yalnızca birkaç saniye önce dokunduğum dudaklarına...*

"Gitmeni hiç istemiyorum," diye fısıldayıp yutkunduğunda hayranlıkla âdemelmasının kıpırdayışını seyrettim.

"Gitmek zorundayım," diye karşılık verdim gülümseyerek. Birden kendi yalanıma inanmış, gerçekten gitmem gerektiğini düşünmüştüm.

Sevgili Kerem, gerçekten aklımı başımdan alıyorsun. Karşı koyamıyorum.

"Gitmesen?"

"Olmaz!"

"Ama..." derken masum olması için çabaladığı bakışlarını gözlerime dikti.

Kaşlarımı çatarak geriye çekilirken, sağ elimi havada savuşturarak konuştum. "Ay Keremsu çocuk çocuk yapma kendini. İyice şımardın he!" diye cırladıktan sadece birkaç saniye sonra şaşkınlıktan gözlerim öyle bir açıldı ki yuvalarından fırlamadıkları için şükretmem gerekiyordu.

"Tamam, tamam kızma," derken hâlâ şaşkınlığımı atabilmiş sayılmazdım.

Sadece bir saniyeliğine eskisi gibi hissedip eskisi gibi tepki verdiğim için sevinmeli mi yoksa olanları yok saydığım için kendime kızmalı mıydım, emin değildim.

Boğazımı temizlerken, aceleyle emniyet kemerini çıkarıp kapıyı açtım.

Herhangi bir sakarlık yapmamaya özen göstererek, hızlıca arabadan çıkarken, "Haber ver mutlaka!" diye seslendi arkamdan.

"Veririm," deyip kapıyı kapattım.

Arkamı döndüğümde sıkıca gözlerimi kapatıp derin derin nefes aldım. Daha duyduklarımın üzerinden bir gün bile geçmemesine rağmen yıllardır bu yükü taşıyormuşçasına hissettiğim yorgunluk,

bedenimin ve ruhumun en ücra köşelerinde bile hissedebileceğim kadar yoğundu.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, Kerem'in eğilip bana baktığını gördüm. Belli ki ben apartmana girene kadar gitmeye niyeti yoktu.

Son bir gayretle gülümsemeye çalışarak apartmanın merdivenlerini adımlamaya başladım.

Kapıya ulaştığımda, Kerem arabayı çalıştırıp sokaktan ayrılmıştı.

Tam kapıyı açtığım sırada telefonumun gürültüyle çalması, korkuyla sıçramama neden oldu. Korku ve gerginlikten elim ayağım birbirine girmişti. Ceketimin cebinden telaşla çıkardığım telefonumun ekranına baktığımda şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Keremsu arıyor...

Gözlerimi devirirken dakikalarca nefesimi tutmuş gibi gürültülü bir şekilde oflayarak aramayı yanıtladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Bir şey söylemek istemediğim için Kerem'in konuşmasını bekledim öylece.

Birkaç saniye sonra konuştu. "Umut ışığım, ben daha şimdiden çok özledim seni..." dedi ve üzüntüyle dudaklarımı büzdüm.

Sevgili Kerem, ben seni yanımdayken bile özlüyordum.

"Abartma Kerem... Alt tarafı birkaç gün!" dediğimde, istediğini elde edemeyen küçük bir çocuk gibi homurdanıp ofladığını duydum ve istemsiz bir şekilde gülümsedim. Birden yüzünün aldığı sevimli hâli gözümün önünde canlandırınca kendimi tutamamıştım.

"Öyle olsun..." diye mırıldandı. Sesi öyle bir çıkıyordu ki sanki dudağını büzerek konuşuyormuş gibiydi, mutsuz geliyordu.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından telefonu kapatacağımızı düşünürken konuşmaya devam etti.

"Ama umut ışığım, yat kalk dua et ki sağlık problemi yüzünden gitmen gerekiyor ve aile meselesi... Yoksa asla yalnız gitmene izin vermezdim!"

"Neyiz biz; evli, mutlu, çocuklu mu? Yalnız gidemiyor muyum?" deyiverdim birden.

Normal şartlarda bu sözlerden sonra iç sesimin çoktan yüzüme tükürmüş olması gerekirdi fakat şartlar öyle davranmama elverişli olmadığı için sesi soluğu çıkmıyordu.

"Ne alakası var?" derken sesi ciddileşmişti.

"Boş ver, saçmaladım," derken görmeyeceğini bile bile omuz silktim. "Neyse dur, eve girdim şimdi. Hazırlanmam gerekiyor artık!" diyerek yersiz gerginlik çıkmaması için konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Tamamdır," dediğinde üzgün olduğunu hissetmek bile canımın daha fazla sıkılmasına yetmişti.

"Görüşürüz..." diye mırıldandıktan sonra üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ne zaman?" deyiverdi birden neşeyle.

Göz devirdim.

"Sen tam kaliteli, ruh hastası bir koç burcusun!" diye cırladım kendimi tutamayarak. "Dengesiz..." diye söylenirken Kerem'in karşı tarafta gülüp eğleniyor oluşu keyfimi yerine getiriyordu aynı zamanda.

"Ben de seni öpüyorum umut ışığım... Başa gelen çekilir, koç burcunu sevmeye çalışsan iyi edersin!" dedi ve hemen sonra ekledi. "Tıpkı beni sevdiğin gibi."

Kalbimin deli gibi atmaya başladığını duyduğumda avuç içle-

rim çoktan terlemeye başlamıştı.

"Oldu canım, hadi görüşürüz," der demez telefonu kulağımdan çektim.

Tam kapatma tuşuna basarken son söylediklerini duymak heyecandan kalbimi hızlandırsa da doya doya dinleyip cümlesini tamamlamasını beklemediğim için son derece kalbi kırılmış hissediyordum.

"Seni se..." derken kapatmıştım yüzüne istemeden. Hoş, kapatmasaydım karşılık vermek zorunda kalacaktım. Elbette ki sevgisinin karşılığı vardı fakat bunu dile getirecek hâlde olmadığım için cümlesinin yarım kalması ikimiz için de en iyisi olmuştu.

Telefonu cebime atarken biraz önceki vedamızın üstüne aklımı kurcalayan bir soru gezinmeye başladı zihnimde.

Sevgili Kerem, çok merak ediyorum. Son vedamızı eski arkadaşın Akın'ın katil olduğunu ortaya çıkardıktan sonra mı yoksa aradığım katilin sen olduğunu ortaya çıkardıktan sonra mı edecektik?

Bu soru, bir gün aklımı kaçırmama neden olacaktı.

En azından bir süre daha aklıma ihtiyacım olduğunu bildiğimden hemen dehşete düşmeme neden olan bu soruyu aklımdan savuşturdum.

Apartmanın kapısından içeri girerken bundan sonraki hayatımda ne kadar güçlü durmam gerektiğini bildiğim için başımı ve omuzlarımı olabildiğince dik tutarak yürüyor, içimden sürekli aynı cümleyi tekrar ediyordum.

"Eğer söndürülmesi gerekiyorsa güneşin, acıma söndür. Çünkü o acımaz, yakar seni."

-3-

AŞK KATİLİ

Suçların en büyüğüdür umut katili olmak. Bir insanın umutlarını öldürmek, tüm insanlığı öldürmek kadar acımasızcadır.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bu kavanozun içinde yüzlerce şarkı saklı... Mutsuz olduğun her an, içinden bir tanesini seç ve dinle. Her bir şarkıyı seveceğine inanıyorum fakat dilerim ki hiçbirini dinlemezsin. Çünkü mutluluk seni dansa kaldırmak istiyor, en güzel şarkı onunlayken çalar!"

Bu cümleler sana ait, hatırlıyor musun? Her kimsen, o kadar mutsuzum ki... Değil bu kavanozdakileri, yeryüzündeki tüm şarkıları da dinlesem yine de mutsuzluğumu geçirebileceklerini sanmıyorum.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kavanozdakileri siktir et o hâlde. Kalbini dinle...

Biliyor musun? Kalp atışlarını duyduğun her an biraz daha iyileşiyorsun.

En güzel şarkılar orada çalar.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sanmıyorum. Kalbim ağlıyor.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kalbine bu haksızlığı yapma.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Elimde değil, yapamıyorum. Her şey çok kötü, çok.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

En son sen parlayabilesin diye güneşi söndürüyorduk, ne oldu da gece oldun birden?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sana bir şey sormak istiyorum.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Seni dinliyorum.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Âşık olduğun kişi aşkını öldürseydi... Ne yapardın?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Aşkımın katiline yeniden âşık olurdum.

-4-

BEKLENMEDİK MİSAFİR

Kimi zaman hoşça kal demelisin,
yeniden merhaba diyebilmek için.

Bilgisayara gereğinden fazla odaklanmanın verdiği dalgınlık yüzünden zil sesini duymamla oturduğum yerde sıçramam bir oldu.

Bakışlarım kapıdan tarafa dönerken beklediğim herhangi biri olmadığı için şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. Umursamazca önüme dönüp çalan şarkıyı kapattım. Sonrasında ise mailleri kapatıp oturduğum yerden doğruldum.

Bilgisayarın hemen yanında duran şarkı dolu kavanozun kapağını kapatıp kenara ittim. Zil yeniden çalınca, oyalanmayı bırakıp aceleyle kapıya doğru yürümeye başladım.

Şu an gelebilme ihtimali olan tek kişi Kerem olduğu için kapıdakinin kim olduğunu düşünmeme gerek yoktu.

Kapı kolunu tutmamla kapıyı göz devirerek açmam bir oldu.

Hayat yine sağ gösterip sol vurmaktan geri kalmamış, yine ve yine şaşırmam için elinden geleni ardına koymamıştı.

Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açılırken, "Ay siktir!" diye çığlık atıp kapıyı yüzüne kapattım ve bir adım geriye kaçtım.

Gelen kişinin Kerem olduğunu düşünüp, onu nasıl başımdan

savacağımı planlarken kapının ardındaki ismin Akın olduğunu görmek tokat etkisi yaratmıştı. Hatta kurşun etkisi demek daha doğru olabilirdi.

Nefes nefese kalmış şekilde kapının arkasında panikten ne yapacağımı şaşırmış hâlde turlarken Akın'dan ses çıkmıyordu. Gitmiş olabilir miydi?

"Düşün Umut, düşün... Düşün..." diyerek kapının önünde yürümeye devam ettim bir süre daha. Neden paniklediğime, neden küfür ettiğime ve neden kapıyı kapattığıma dair hiçbir açıklama bulamamıştım. Çünkü hiçbir şeyin bu kadar saçmalamamı gerektireceğini düşünmüyordum.. Tabii Akın'ın katil olma ihtimali dışında...

Yeniden elim kapının koluna gittiğinde, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Usulca öksürerek boğazımı temizledikten sonra yüzüme takındığım en sahici gülümsemeyle kapıyı yeniden açtım.

Önce, "Aaa!" diye pek de inandırıcı olmayan bir tepki verdim. "Akın! Sen miydin?" derken attığım küçük ve sevimsiz kahkaha yüzünden kendimden rahatsız oluverdim o an.

"Umut?" dedi ve ben sesinde en ufak bir ifadenin olmayışının verdiği huzursuzlukla kıpırdandım. Biraz önce yaşananları nasıl olur da böyle sakin ve duyarsız karşılayabilirdi acaba? Hayatında kaç kere küfredilerek yüzüne kapı kapatılmış olabilirdi ki?

"Akın..." diye karşılık verdim sırıtarak.

"N'aber? Nasılsın?" diye sorarken kaşları sorgularcasına hareketlendi. İtiraf etmem gerekirse Akın'ın fazla asil ve gizemli duruşu yüzünden onunla her konuşmamda geriliyordum. Fakat artık benim için hem asil hem gizemli hem de katil olduğu için nasıl sakin kalabileceğimi kestiremiyordum.

Elimi boynuma atıp, yukarıya doğru kaydırarak saçlarımı karıştırmaya koyulduktan sonra konuştum. "İyilik. Senden?"

"İyiyim ben de," diye cevapladı omuz silkerek.

"İyi," diye karşılık verdim ben de onun gibi omuz silkerken.

"İyi," diye devam ettirdi bu saçma diyaloğu. Tam yeniden "İyi," diyecekken, "Seni merak ettim..." dedi ve kelimeler ağzıma tıkandı. Yutkunmaktan başka bir şey yapamadım.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken, "Niye?" diye sorarak yine bana yakışacak şekilde saçma bir tepki vermiş oldum.

Aptal bir hâl alan yüzüm ve saçma tepkilerim nihayet Akın'ı güldürmeyi başarmıştı. Dudağının kenarı keyifle kıvrıldıktan saniyeler sonra gülüşü yayıldı. Eliyle ağzını kapatıp bakışlarını yere çevirdiği sırada, sanki elime fırsat geçmiş de bir şey öğrenebilecekmişim gibi tüm dikkatimle yüzünü inceledim.

Bir insanın katil olduğu nasıl anlaşılırdı ki?

Baktım. Öylece... Hiçbir şey anlamadan katil sıfatını yakıştıramadığım yüzüne öylece baktım.

"Dün gece birden kayboldun ortalardan. Hiçbir yerde göremeyince de merak ettim," diye açıklamada bulunsa da kafam hâlâ bambaşka sorularla meşgul olduğu için pek oralı olmamıştım.

Tam konuşmak için dudaklarım aralandığında Akın konuşmaya devam etti ve ben de susmak zorunda kaldım.

"Belki pencere önünde yazışırız diye sabahtan beri bekliyorum ama oraya da çıkmadın, iyice merak etmeye başladım. En sonunda buraya gelip seni görmek istedim." Konuşurken sesinin tonu, kurduğu cümleler, duruşu... Bütün olarak o kadar iyi bir duruş sergiliyordu ki Akın'ın katil olma ihtimalini düşünmeye bile utanacak hâle geliyordum.

"İyi yapmışsın," dedim ve sesim beni bile şaşırtacak kadar durağan çıkınca istemsiz bir şekilde gerildim.

"Girebilir miyim?" dedi içeriyi göstererek. Kapı aralığından ar-

kaya baktı.

"Hayır!" diyerek karşı çıktım telaşla. "Giremezsin."

Verdiğim yersiz tepki karşısında kaşlarını çatarak, garip garip yüzüme bakınca mahcup olmuş şekilde bakışlarımı kaçırdım.

"Yani... Şey..." diyerek açıklama yapmak için konuşmaya başladım. Ne söylemem gerektiğini düşünürken aniden aklıma gelen fikirle bakışlarım yeniden Akın'ı buldu. "Sorma başıma gelenleri!" dedim ve inandırıcı olabilmek için yüzüme üzgün bir ifade takındım.

"Ne oldu?" diye sordu hayretle yüzüme bakarken.

"Dün gece partideyken birden kaybolduğumu söylemiştin ya..." Anlatmaya devam ederken lafımı kesti.

"Evet?" dedi başını sallayarak. Bu sorgulayıcı tavrı her zamanki duruşundan mı kaynaklanıyordu yoksa bir şeyler mi gizliyordu?

Kahretsin! Artık istesem de istemesem de insanlara böyle kuşkulu yaklaşacaktım ve bu durum şimdiden midemi bulandırmaya başlamıştı bile.

"Umut?" diye üsteledi öylece dalıp gittiğimi fark edince.

Başımı hızlıca iki yana sallarken, "Dalmışım..." dedim gülümsemeye çalışarak. "Ne diyordum?"

"Dün geceden bahsediyordun," diye hatırlattı.

"Hah... Evet. Dün gece bir telefon aldım annemden. Acilen yanlarına gitmem gerektiğini söyledi. Bu yüzden giremezsin, dedim çünkü hazırlanıyordum. Ben de çıkacaktım hemen. Yanlış anlama lütfen!" diye yapabileceğim en açık ve kısa açıklamayı sundum.

"Olur mu öyle şey? Saçmalama. Kötü bir durum yoktur umarım," dedi. Söylediklerime inanıp inanmadığını anlamak için hızlıca yüzünü inceledim. Tepkileri sahte durmuyordu.

Başımı reddedercesine salladım. "Önemli bir şey yok. Ama gitmem gerekiyor..." diye cevapladım. "Babaannem rahatsızlanmış biraz."

"Çok üzüldüm" derken her seferinde hayranlık duyduğum iri dudaklarını birbirine bastırdı. "Geçmiş olsun. Umarım bir an önce sağlığına kavuşur."

"Umarım..." dedim hafifçe omuz silkerek. "Teşekkür ederim."

Karşılıklı birbirimize gülümserken, "Ben seni oyalamayayım o hâlde," dedi. Eliyle kolumu tuttu ve destek verircesine sıvazlamaya başladı.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından gözlerim Akın'ın derin bakışlarına değdiğinde o bakışların ardındakileri anlamaya çalıştım. Çok geçmeden o bakışlarının sebebini açıklayan cümleler sarf etmişti. "Düşürme omuzlarını. Biliyorsun ki kötü dediğimiz her bir günü ardımızda bıraktıracak olaylara gebe nice günler var önümüzde." Umutsuzca omuz silkip dudak büzmesi garip hissettirmişti.

"Bu Akın'ı özlemişim... Yine söylediklerinden oldukça az şey anladığıma göre haklısın sanırım!" dedim ve ikimiz de gülmemize engel olamadık. "Hangi kitaptan?"

Bu kez dudağının kenarında ukala bir gülüş vardı. "Herhangi bir kitaptan değil. Kendimce teselli verebilmeyi amaçlamıştım," dedikten sonra ellerini omuz hizasında kaldırıp sırıttı. "Artık ne kadar başarılı olduysa..."

"Kesinlikle bu konuda başarılı olduğundan emin olmalısın," derken hızlıca başımı salladım. "Hatta garip bir şekilde artık seninle konuşurken heyecanla öğreneceğim yeni kitabı ya da alıntıyı bekliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Kaşları yukarıya doğru kayarken yüzünde gördüğüm mutluluk istemsiz bir şekilde gülümsememe neden oldu.

"Gerçekten," deyip hızlıca başımı da salladım söylediğimin inandırıcı olabilmesi için.

"Sevindim," dedi ve elini kolumdan çekti. Bir adım geriye çıkıp bir kez daha gözlerimin içine baktı. Yeniden sessizlik ortama hâkim olunca, "Neyse... Gitsem iyi olur," diyerek başparmağıyla omzunun üzerinden asansörü işaret etti.

"Pekâlâ," dedim yalnızca.

"Görüşürüz." Arkasını dönüp, asansöre doğru yürürken öylece gidişini izliyordum.

Tam asansörün kapısını açtığı sırada, "Akın!" diye seslendim arkasından. Asansörün kapısını açık şekilde tutarken şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Hoşça kal..." diye mırıldandım küçük bir tebessüm eşliğinde.

Dün gece, hayatım tümüyle mahvolmuştu.

Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Yarından itibaren Umut Özay'a bile yabancı kalacaktım.

Bu yüzden veda etmem gerekiyordu, hayatımdaki her şeye ve herkese. Kerem'e veda etmiştim. Akın'a da veda etmem gerekiyordu ve biraz önce ona da veda etmiştim.

Anlamsız bakışları bir süre daha yüzümde oyalandıktan sonra hafifçe gülümsedi.

"Tabii ya... Veda etmeyi bilmeli insan. Yoksa nasıl açar gözlerini yeni bir güne, temiz bir sayfa eşliğinde." Buruk bir tebessüm yüzündeki yerini alırken ağır ağır salladı başını.

Söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnim tüm bunları doğrudan dün gece duyduklarımla eşleştirip altında bir şeyler aramaya başlasa da herhangi bir sonuca varamadan başım acıyla uyuşmaya başladı.

Bomboş bakışlarım tekrar Akın'a döndüğünde gözlerimiz son

defa buluştu. "Hoşça kal," diye mırıldandı hemen ardından.

Başka bir şey söylemeden asansöre binişini izledim öylece. Ve zihnimde yalnızca birkaç cümle... Akın'ın söyledikleri yankılanıp duruyordu.

"Bizim yüzümüzden zaten masum bir adamın hayatı hapishanede mahvoluyor. Bari Umut'a dokunma. Çıkalım kızın hayatından. Bırak Umut'u."

-5-

BİR GÜN

Bir gün diyerek ertelediğin her gün,
seni biraz daha uzaklaştırır o günden.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Seni tanıyorum!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Beni tanıyorsun.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Kimsin sen?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Notaların konuştuğuna inanan biri.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Yani?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sadece bu kadarını bilsen ikimiz için de daha iyi olur.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sakladığın bir şey var!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sakladığım şey yeterince açık değil mi?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Neyi saklıyorsun?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kendimi.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Peki neden?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Öyle olması gerekiyor.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Seninle tanışmak istiyorum.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sen beni zaten tanıyorsun.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Madem tanıyorum, gizlenmeyi bırak o hâlde!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bir gün buna gerek kalmayacak.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Ne zaman?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bir gün.

-6-

KARAKOL

☼

Suçların en büyüğü susmaktır.

☼

Ne kadar süre geçti bilmiyordum.

Başımı avuçlarımın arasına almış, karanlığa sığınırcasına gözlerimi sıkı sıkı yummuştum. Kafamın içinde hiçbir şey net değildi. Çığlık atıyordu düşünceler, dilleri lal olmuştu duygularımın.

Dakikalarca süren ve huzur veren sessizliği ısrarla çalan telefonum mahvetmişti. Öyle yüksek çıkıyordu ki sesi, âdeta kulaklarımı tırmalıyordu.

Daha fazla tahammül edemediğim o susmak bilmeyen telefona uzandım. Birkaç küfür homurdanarak ekranına baktığımda kaşlarım çatıldı.

Sıkıntılı bir şekilde oflayarak aramayı yanıtladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Huzursuzca dağınık saçlarımı karıştırırken, "Efendim Göktuğ?" diyerek konuşmayı başlattım.

"Umut?"

"Efendim," Sesim tahammülsüz çıkıyordu fakat bunun sebebi Göktuğ değildi. Bu tahammülsüzlük, yaşadığım şeylerin tamamından kaynaklanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Dün gece yaşananlara benimle birlikte

o da şahit olduğu için sesi çekingen geliyordu.

"Evet Göktuğ," deyip susturn.

"Ben de iyiyim..." diyerek konuşmayı devam ettirmeye çalış. "Bana neden Göktuğ diyorsun?" Bunu sorarken alt dudağını bir düğünü hayal etrim ve o anda kalbimin inceden sızladığını hissettim. Göktuğ'un kalbini kırdığım zaman garip bir şekilde kendi kalbimi de kırmış oluyordum sanki.

"Ne demem gerekiyor Göktuğ?" diye sordum ters bir şekilde. Önce Kerem, sonra Akın... İkisinde de kendimi olabildiğince kasmış ve tahammül sınırımı sonuna kadar zorlamıştım. Zavallı Göktuğ'um'sa hiçbir suçu olmamasına rağmen tahammülsüz tarafıma denk gelmişti yine.

"Ne bileyim... Göktuğ deme mesela," diye karşılık verdi. "Sen bana Göktuğ deyince ağzıma sıçacakmışsın gibi hissediyorum."

Gülümsedim.

"Güldürme," diye mırıldandım gözlerimi devirerek.

"Oha! Güldün mü sahi!" diye sorduğunda sesinde küçük bir çocuğun heyecanı vardı.

"Ne oldu, neden aradın?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

"Bana niye bokmuşum gibi bir muamele yapıyorsun?"

"Ne alakası var Göktuğ ya?" diye sızlandım elimi alnıma koyarak. "Sordum sadece!" En kötü zamanımda bile Göktuğ bir şekilde rol çalıyor ve kendini teselli ettirmeyi başarıyordu. Utanmasa şu hâlimle kendisinden özür dileyecekti.

"Of, ne bileyim ya!" diye sızlandı Göktuğ da. "Bugün alıngan lığım üstümde. Regl oluyorum galiba..."

Yeniden göz devirdim.

"Hâlâ neden aradığını söylemedin Göktuğ!"

"Kızım bana Göktuğ demesene!" diye cırladı birden kendini kaptırıp. Fakat dün gece yaşananları ve sonrasında ne hâle geldiğimi hatırlamış olacak ki hemen durumu toparlamaya çalıştı. "Şey... Yani... Şey..."

Tabi kii toparlayamadı.

"Bok mu diyeyim, ne diyeyim?"

"Olur valla... Göktuğ deyince çok geriliyorum."

"Tamam, hiçbir şey demeyeceğim. Neden aradın, söyle hadi" diyerek yine uzaması muhtemel olan bir konuyu değiştirdim.

"Müsait misin?" diye sordu birden.

Anlam veremediğim sorusu karşısında kaşlarımı çatarken, "Ne? Ne müsait olması, anlamadım?" diye sordum.

"Yani, şey... Ben kapıdayım da... Müsaitsen kapıyı açıp beni içeri alır mısın?" diye sordu yine çekinerek.

Cevap vermeden ve telefonu kulağımdan çekmeden oturduğum yerden kalktım. Ayaklarımı yerde sürüyerek attığım ağır adımlarım biraz sonra bedenimi kapının yanına taşıdığında, hiç gücüm yokmuş hissine rağmen güçlükle kapıyı açıp boş bakışlarımı Göktuğ'un yüzüne diktim.

"Neyse Umutçuğum ben seni sonra ararım, olur mu?" deyip telefonu kulağından çekerek aramayı sonlandırdı.

Çok şey söylemek istiyormuş gibi duruyor fakat bir şey söylemeye de cesaret edemiyordu.

Öylece yüzüme baktığı birkaç saniyenin ardından önce telefonu kulağımdan çektim. Sonrasında ise kenara çekilerek içeri girmesine izin verdim.

Sanki suçlu olan kişi kendisiymiş gibi mahcup ve temkinli adımlarla yanımdan geçip salona doğru ağır ağır ilerlerken, kapıyı sertçe kapatıp arkasından salona girdim.

"Nasılsın?" diye sordu çantasını koltuğun yanına atarken.

"Bilmem... İyi," diye cevapladım ve miskince koltuğa attım kendimi.

"İyi misin gerçekten?" diye sordu. Bakışları köşe bucak yüzümü inceliyordu.

"Değilim."

Dudak büzerek tekli koltuğa sakince oturdu ve sanki ilk kez geliyormuş gibi salonu incelemeye başladı.

"Şimdi ne yapacağız Umut?" diye sorduğunda merakla yüzümü inceliyordu.

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım. "Bilmiyorum..."

"Nasıl böyle bir şey olur, aklım almıyor bir türlü!" diye homurdandı kendi kendine. "Nasıl birini öldürmüş olabilirler?" diye devam etti söylenmeye. "Sence bu doğru mu Umut?" diye sordu hâlâ şaşkın çıkan bir sesle.

Başımı iki yana salladım yine.

"Ya her şeyi yanlış anladıysak?" diye devam etti konuşmaya.

Bakışlarım hışımla Göktuğ'a dönerken öfkeyle çatıldı kaşlarım. "*Bizim yüzümüzden masum bir adamın hayatı hapishanede mahvoluyor,* cümlesinin nesini yanlış anlamış olabiliriz?" diye sordum net bir sesle. "*Bırak Umut'u. Çıkalım kızın hayatından,* cümlesini nasıl yanlış anlamalıyım ya da?" diye konuşmaya devam ettim her saniye daha da artan bir öfkeyle. "Hepsi bir yana, *o çocuğu kimin öldürdüğünü ikimiz de çok iyi biliyoruz,* cümlesini yanlış anlamam için bana en ufak bir sebep söyle Göktuğ?" Bağırmıştım.

Göktuğ korkuyla oturduğu koltuğa sinerken, sakinleşmek için geriye yaslanıp ellerimi yüzüme kapattım.

"Ben tam bir aptalım!" diyerek öfkeyle bağırdım. "Tam bir geri

zekâlıyım!"

"Umut..." diye çekinerek konuşmaya çalışsa da lafını kesip kendimi azarlamaya devam ettim.

"Aylarca ya, aylarca Anıl'ın katillerinin yüzüne baktım. İkisine de hayatımı açtım. Kalbimi... Sırlarımı... En acısı da birine kalbimi verdim!" diyerek ışık hızıyla gelen ağlama hissini defetmek için dudaklarımı dişledim canımın acıyacak oluşunu umursamadan.

Göktuğ koşarak yanıma geldiğinde dizlerimin üzerine yerleştirdiğim ellerimi yumruk yapmış, avuçlarıma tırnaklarımı geçirmiş bir hâlde sakinleşmeyi bekliyordum.

Beceremedim.

Birden Göktuğ kolumdan tutup beni kendine çektiği gibi kocaman sarıldı. Sırtımı, saçlarımı, başımı okşayarak... Tüm sevgisini, dostluğunu haykırırcasına sarıldı. *Sıkı sıkı sarıldı.*

"Her şey geçecek Umut..." derken sesinin titrediğini duymak, saniyeler içinde tüm gücümü alıp götürdü. Gözümden bir yaş süzülürken, başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. "Yaşadığımız tüm olumsuzluklarda her şey olacağına varır demiyor muyuz hep?" diye sordu ve konuşmaya devam etti. "Her şey olacağına varacak ve sen yine mutlu olacaksın. Biz mutlu olacağız. Birlikte eskisi gibi Aşk-ı Memnular, Hürremler izleyeceğiz. Söz veriyorum, birlikte kurtulacağız bu boktan!"

"Nasıl?" diye sordum titreyen sesimle gözyaşları içinde. "Nasıl kurtulacağız?"

"Sen nasıl istersen!" deyiverdi beklemeden. "Eğer dersen ki 'Göktuğ ben Kerem'e aşığım, Akın'la iyi bir arkadaşlığımız var. Yedikleri boklar umurumda değil, hayatıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum.' Kabul. Susar unuturum tüm duyduklarımı." Teselli verebilmek için hızlı hızlı konuşuyor, daldan dala atlıyordu. "Ama dersen ki 'Tüm bu duyduklarımın ve olayların peşini bırakmam, suçlu cezasını çekene kadar uğraşırım.' Buna da

kabul. Her zaman yanında olur, bu işin sonuna kadar elini sıkı sıkı tutarım," dedi. Hafifçe güldüğünü duydum. "Eh... Korkudan biraz altıma da işerim ama olsun... Kurur geçer!" dediğinde ikimiz de kıkırdadık.

Omuzlarıma yerleştirdiği elleriyle bedenimi kendi bedeninden ayırdı ve yüzündeki en masum gülümsemesi eşliğinde gözlerimin içine baktı. Başımı hafifçe eğip, hızlıca gözyaşlarımı silerken, "Kaldır başını, gözlerime bak!" dedi kararlı bir ses tonuyla. "Ben sana ne demiştim?"

"Ne demiştin?" diye sordum gözlerinin içine bakarken.

"Bir erkek için ağlamak yasak. Kaldır başını leydim, tacın düşüyor!"

Gülümsedi.

Gülümsedim.

"İkincisi..." dediğinde başını ve omuzlarını kibirli bir şekilde dik tuttu. "Bir Göktuğ Kaya her zaman ne der?"

Kaşlarımı sorgularcasına kaldırırken, "Ne der? Boş yapıp durur," diye iğneledim gülerek.

"Doğru ama çok güzel bir şey daha der," Sırıtarak yüzüme bakmaya devam etti birkaç saniye daha. "Hürrem, Kösem, Bihter, sen, ben bunları hak etmedik. Tek suçumuz sefil insanların arasında fazla soylu olmak!"

Sesli bir şekilde gülmem onun da keyfini yerine getirince mutlulukla parlayan yüzünde büyükçe gülüşler belirdi.

"Doğru," diye mırıldandım saçlarımı kulağımın arkasına tararken.

"Olsun olsun. Elbet hanedanımızı bok püsürden kurtarırız, merak etme sen!"

"Hanedanımız?" diye sordum garip garip yüzüne bakarak.

"Hanedanımız tabii, ne olacaktı başka?" diye karşılık verdi kibirli bir şekilde tek kaşı havalanırken. "Bugün itibarıyla hanedanımızı kurmuş bulunuyorum. Hanedan mensupları da sen, ben. O kadar. Geri kalanı da kullarımız, kölelerimiz sadece!" diye anlatırken söylediklerine o kadar inanmış ve onları öylesine benimsemiş görünüyordu ki... Hiçbir şey söylemeden şaşkınlıkla izlemekten başka bir şey yapamadım.

"Göktuğ..." diye konuşmaya başladım biraz sonra hanedan mevzusunu daha fazla uzatmaması için.

"He gülüm, söyle," diye atıldı hevesle.

"Ben gidiyorum," diye mırıldanırken vereceği tepkiyi görebilmek için gözlerinin içine baktım.

"Yuh! Nereye?" diye bağırdı birden. İrkilmekten alıkoyamadım kendimi.

"Annem çağırdı. Babaannem çok rahatsızmış," dedim ve yüzüme üzgün bir ifade takınıp başımı yere çevirdim.

"Oha!" diye bağırıp elini ağzına kapattı. "Umut... Çok üzüldüm melek yüzlü, bahtsız, minik bebeğim benim ya..." Dudaklarını büzerek ellerini sağ dizimin üstüne koydu. "Çok mu ağırmış durumu?" diye sordu ve ağlamaklı bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

"Göktuğ," dedim yeniden kaşlarımı çatarak.

"Söyle kuzum," derken hâlâ yüzündeki üzgün ifadesi duruyordu.

"İki sene önce nereye gitmiştik biz, hatırla," derken tek kaşım sorgularcasına hareketlendi.

"Aga, benim kapasitem maksimum iki saat öncesini hatırlamaya yetiyor. Bir de insanların bana yaptığı yamukları unutmamaya," dedi ve sırıtarak yüzüme bakmaya devam etti.

"Gerçekten inanamıyorum sana Göktuğ!" dedim göz devirerek.

"Ne oldu ya?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Göktuğ," dedim bıkkınlıkla.

"Ya bak, valla bana bir daha Göktuğ dersen burnuna tekme atacağım ha!" diye çıkıştı ve öfkeyle kollarını göğsünün altında birleştirip geriye yaslandı.

"Ne diyeyim, Göktuğ Sultan mı?" Alayla kaşlarımı kaldırdım.

Son cümlemin ardından yaslandığı yerden doğrulup, sevinçle el çırparak tekrar bana doğru döndü. "Oha, çok iyi!" dedi sevinçle. "Tamam olur... Sultanım de bana!"

"Bak! Gönlümün sultanı, Göktuğcuğum! İki sene önce biz seninle otobüse atlayıp nereye gittik, biliyor musun?" diye konuştum tane tane.

"Nereye gittik?" diye sorduğunda bakışlarında merak vardı. Fakat kendisine ettiğim iltifatlardan dolayı yüzüne aptal bir sırıtış yer etmişti.

"Babaannemin cenazesine!" der demez şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı.

"Ne! Nasıl yani? Babaannen ölmüş mü?" diye cırlarken eliyle ağzını kapatmış öylece yüzüme bakıyordu. "Hani durumu ağırdı?"

Derin bir nefes gürültülü şekilde ciğerlerimden ayrılırken gözlerimi devirmekten alıkoyamadım kendimi.

"Göktuğ, aptal mısın? Yoksa beni mi sınıyorsun?" diye tersledim kaşlarımı çatarak.

"Ne ya?" diye mızmızlandı. "Anlamadım, kafam karıştı iyice he!"

"Bak şimdi, beni çok iyi dinle. Çünkü bir daha anlatmayacağım. Çünkü o kadarına ayıracak vaktim yok!" dediğimde aceleyle başını

salladı.

"Tamam, dinliyorum!"

"Hani dün gece Akın'la Kerem'in konuştuklarını duydum ya... Anıl'ın katili olduklarını öğrendik. Sabaha kadar yürüdüm, düşündüm, kendimle savaştım ve bitti. Burada oturdum, iki gözyaşı döktüm diye beni ota boka ağlayıp zırlayan kızlardan mı sandın?" diye sordum. Duruşumu dikleştirip konuşmaya devam ettim. "Kendime bir söz verdim. Bu olayın sonucunda kimin başı yanacak, hiç ama hiç bilmiyorum. Fakat umurumda değil. Âşık olduğum adam, güvendiğim insanlar, ölen sevgilim ya da herhangi biri... Ben bile yanacak olsam asla umurumda olmaz. Bu olay çözülecek ve içine düştüğüm bu savaş, öyle ya da böyle son bulacak."

Hayretle yüzüme bakıyor, ifadesine bakılırsa söylediklerimden etkilenmiş gibi duruyordu.

"Hanedan hanedan deyip durdun ya az önce... Al sana hanedan, al sana savaş!" diyerek biraz da Göktuğ'un heves ettiği ve anladığı dilden konuşmaya çabaladım.

"Of! Çok gerildim!" diyerek geriye attı kendini. "Ama babaannenle ne alakası var, hâlâ anlamadım."

"Onu da şöyle izah edeyim. Kerem'den ayrı kalmam gerekiyordu. Bu yüzden şehir dışında olduğumu sanması için babaannemin rahatsız olduğunu, annemin acil çağırdığını söyleyerek bize zaman kazandırdım," diye Göktuğ'un anlayabileceği en açık hâliyle planımı anlatmaya çalıştım.

"Nasıl bu kadar zeki olabilirsin? Kadın olmanın bununla bir ilgisi var mı?" diye sordu hayranlıkla yüzüme bakarken.

Bu söylediğiyle gurur duymak isterdim fakat kendimde o enerjiyi bulamadığım için gülümsemekten başka bir tepki veremedim.

"Umut, ne zaman biter bu savaş? Aklımı kaybediyorum

şimdiden," diye sızlanmaya başladı Göktuğ.

"Karar senin. Eğer istersen bu oyunun dışında da kalabilirsin," diyerek omuz silktim umursamazca.

Telaşla doğrulurken, "Saçmalama!" diye cırladı. "Asla saf dışı kalamam, asla asla!" diye itiraz etti hemen. "Her detayını, her aşamasını bilmek zorundayım. Kendine gel hatun! Benim adım Göktuğ, Hürrem Sultan'ın oğluyum ben!" dedi ve dizlerinin üstüne oturarak duruşunu dikleştirdi. Başını öyle bir dik tutuyordu ki çenesi tavana değecekti neredeyse.

"Of Göktuğ, salak mısın? Hürrem Sultan'la ne alakası var şimdi?" diye sorarken, sıkıntıyla oflayıp göz devirdim.

"Pardon ben mi yanlış görüyorum yoksa sen koskoca Hürremimize göz mü devirdin?" diye çıkışırken, ellerini beline dayayıp ters ters bakmaya başladı.

"Hürremimiz derken?" diye sordum garip garip yüzüne bakarken.

"Sen iyice zıvanadan çıktın ha! Acilen bir Muhteşem Yüzyıl gecesi yapıp seni de Hürrem *fanı* yapmak zorundayım. Yoksa kelleni koparmak zorunda kalacağım!"

"Şart mı?" diye sordum göz devirmemek için kendimi içten içe tembihlerken.

"Şart!" dedi kesin bir şekilde.

"Göktuğ! O kadar derdin arasında bir de seninle uğraşmanın ne kadar zor olduğunu bir bilsen!" derken sabır dilenircesine ellerimi havaya kaldırdım. "Seninleyken o kadar çok boş yapıyoruz ki asıl derdimin ne olduğunu unutuyorum."

"Ne o, ağır mı geldik Umut Hanım?" diye sorarken kaşlarını öyle bir kaldırmıştı ki neredeyse saçlarına karışacaklardı.

"Aa! Hiç olur mu öyle şey sultanım, yanlış anladınız!"

"Aferin, yola gel şöyle!" dedi sırıtarak.

"Sen tam bir aptalsın, biliyorsun değil mi?" derken, kendime engel olamayıp gülmeye başladım.

Şapşal suratında yer eden sırıtışla katbekat sevimli görünmeye başlamıştı.

"Sus lan dombili!" diyerek üzerime atladı ve sıkı sıkı sarılmaya başladı yine. "Benim küçük bidonum," derken daha sıkı sardı kollarını vücuduma. "Hemen sorunlarımızdan kurtulup mutlu olmak ve göbeğinde zıplamak isterim!"

"Aptal!" derken kahkaha attım. "Ne göbeği?"

"Şaka şaka... Zayıf bir avratsın, ağlama hemen!" dediğinde yüzümü buruşturarak geriye çekildim.

"Iy! Avrat ne be?" diye sordum tiksinir gibi.

"Bilmem, birden ağzımdan çıktı," dedi omuz silkerek.

"Neyse," dedim ve ayağa kalktım. "Duş almak istiyorum," diyerek salonun çıkışına doğru yürümeye başladım. "Hazırlan sen de. Duştan sonra işimiz var."

"Ne işi?" diye sordu merakla.

Salonun kapısında durup omzumu kapının kasasına yasladım.

Birkaç saniye sonra yaslandığım yerden doğrulup, kollarımı göğsümün altında birleştirerek Göktuğ'un yüzüne baktım. "Bir yere gideceğiz seninle."

"Meraklandırmasana kızım, nereye gideceğiz?" diye sorduğunda meraktan oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu.

Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle arkamı dönüp yürümeye devam ettim. Birkaç adımın ardından omzumun üstünden Göktuğ'a baktığımda yüzümdeki gülüş, yerini buruk bir tebessüme bıraktı. "Polise... Karakola gideceğiz.

-7-

İHBAR

Yaşamaktan korktuğun her ne varsa rüyalarında yaşarsın önce.
Rüyalar, gerçeklerin habercisidir.

Güneşin kavurucu sıcağı sırtımdaydı. Damarlarımda akan kanın kaynadığını iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Heyecanın sarsıcı çarpıntısı kalbimdeydi. İliklerime kadar titrediğimi hissedebiliyordum.

Korkunun inleten çığlıkları kulaklarımdaydı. Acıyla feryat eden sesleri bastıramıyordum.

İhanetin acı tadı dudaklarımdaydı. Canımı alan zehrin etkisinden kurtulamıyordum.

Ölüyordum.

Attığım her adımda, aldığım her nefeste, düşündüğüm her anda biraz daha ölüyordum.

"Umut dur!" diye seslendi arkamdan Göktuğ. Adımlarım her geçen saniye hızını daha da arttırıyordu. Kulaklarım ise dışarıdan söylenen her şeye kendini kapatmıştı. "Umut!"

Umursamadım.

Rüzgâra rağmen ellerimi ceplerime daldırmış, aceleyle ilerliyordum.

"Umut!" Yeniden seslense de yine cevap vermedim. Ne ben durmuştum ne de Göktuğ bana engel olmuştu.

Biraz sonra kolumdan tutarak beni durdurdu. Hızla kolumu çektim ve kendimi Göktuğ'dan kurtardım.

"Bırak beni Göktuğ!" diye azarladım. "Sakın bana engel olmaya çalışma!" diye ikaz ettim işaret parmağımı suratına doğru sallayarak. "Sana en başından söylemiştim. Eğer cesaretin yoksa bu işe bulaşmak zorunda değilsin, uzak dur demiştim."

"Ama... Umut!"

"Göktuğ!" diye bağırdım üstelemesine daha fazla tahammül edemeyince. "Rahat bırak beni, eve dön!"

"Hayır, dönmeyeceğim!" diye bağırdı benim gibi.

"Kes sesini o zaman! Ya kararlarıma saygı duy ya da git buradan!" Bu söylediklerimin ona ağır geleceğinden adım gibi emindim. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla öyle de olmuştu zaten.

"Umut..." derken sesinin titrediğini duydum. "Biliyorum, olan biten her şeye sinirlisin. Biliyorum bir an önce bir sonuca varmak ve rahata ermek istiyorsun. Ama bu kadar fevri davranmamalısın!" diye aceleyle konuştu ikna edebilmek ümidiyle. "Daha sonra pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum sadece," dedi usulca omuz silkerek.

Bir süre karşılık vermeden öylece yüzünü inceledim. Göktuğ ise yalvarırcasına yüzüme bakıyordu.

"Ben..." diye konuşmaya başladım. Sustum ve büyükçe yutkundum. Bakışlarımı Göktuğ'dan kaçırıp, "Ben çok düşündüm Göktuğ!" diyerek devam ettim konuşmaya. "İnan bana, o kadar çok düşündüm ki... Kafayı yiyecek hâle geldim neredeyse ya!" dediğimde sesim titremişti.

"Ona âşıksın ama!" diye itiraz etti üzüntüyle kaşları çatılırken.

"Bir katile âşığım," diyerek, sarf etmekten nefret ettiğim kelimeyi Kerem için kullanarak, Göktuğ'un söylemekten çekindiği şeyi dile getirmiş oldum.

"Emin değilsin!" diyerek reddetti söylediğimi.

"İşte bu yüzden şimdi bana engel olmayı bırak da emin olmaya gidebileyim Göktuğ," diye, duruşumu dikleştirerek net bir sesle konuştum..

"Emin olmaktan kastın polise ihbar etmek mi?" diye bağırdığında bu kadar yükseleceğini ummadığım için korkuyla sıçradım. "Başka yolu yok mu bunun?"

"Yok!" diye bağırdım. "Allah kahretsin, yok!" Daha çok yükseldim. Kendime hâkim olabilecek gücüm kalmamıştı. "Yok! Anladın mı, yok!"

"Ona sormayı denedin mi?" diye bir öneri sundu önüme. Fakat saçma geldiği için düşünme gereği bile duymadan zihnimde geri çevirdim bu fikri.

"Sorsam ne diyecek?" diye karşılık verdim, kaşlarım alaycı bir tavırla yukarıya kıvrıldı. "*Evet umut ışığım, ben bir katilim ve yanlışlıkla eski sevgilini öldürdüm, kusura bakma* mı diyecek?"

Sinirlerim öyle bir bozulmuştu ki son söylediğimin ardından kendimi tutamayıp kahkaha atmaya başladım.

Mideme kramplar girene kadar gülmeye devam etsem de Göktuğ'un kılı bile kıpırdamamıştı. Öylece gözlerini kısmış yüzüme bakıyor, düşünceli duruşuyla muhtemelen benden iğreniyordu.

"Yani polise gitme konusunda emin misin Umut?" diye sordu gülmeyi bıraktığımda.

Başımı onaylarcasına sallamak dışında bir karşılık vermedim.

"Son kararın mı?" diye üsteledi.

"Son kararım," deyiverdim düşünmeden.

"Bu, Kerem'den vazgeçtiğin anlamına geliyor. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Pekâlâ," diye mırıldandı ve ellerini ceketinin cebine soktu, "Eğer böyle istiyorsan..."

"Böyle istiyorum!" dedim lafını keserek.

"Bu yolda yalnız yürümen gerekiyor o hâlde," dedi ve geriye doğru bir adım attı. Bu hareketinin kalbimi ezdiğini hissetsem de hiçbir tepki vermedim. Gözlerime kararlılıkla bakarken geriye doğru bir adım daha attı. Arkasını dönmeden hemen önce, son bir kez kararımdan vazgeçebilme ihtimalimi ararcasına yüzümü köşe bucak inceledi. Muhtemelen aradığını bulamayınca, hayal kırıklığıyla bakışlarını yüzümden çekerken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Seri adımlarla yanımdan uzaklaştığı her an yalnızlığın kollarına biraz daha çekildim.

Gitti.

Bir kişi daha benden, hayatımdan giderken ruhum, çoktan yalnızlığın kollarında teselliye aç bir şekilde çırpınmaya başladı.

Ardından öylece baktığım dakikalar Göktuğ'u görüş alanımdan çıkaracak kadar uzaklara taşıdı, birkaç saniye daha boşluğa doğru bakakaldım.

Öyle ya da böyle, sonuna varana kadar devam etmek zorunda kaldığım savaşın bir sonraki hamlesine geçebilmek için umursamazca omuz silkip arkamı döndüm.

Vazgeçemezdim. Hiç kimse, hiçbir şey bu kararımdan vazgeçmeme engel olamazdı. Olmamalıydı yoksa sonum felaket olurdu. Çünkü bir savaşta kaybeden bir taraf varsa o da merhametli davranan, karşısındakine acıyan taraftır.

Kaybeden olmak istemiyordum artık.

Kaybetmeyi göze alamazdım.

Elimde kalan tek şey yalnızlıkken, neyi kaybetmekten korktuğumu bilmiyordum. Fakat her şeye rağmen kararlı adımlarım, kaldırımı dövercesine bedenimi karakola doğru taşımaya başladı.

Ardımda bıraktığım her an, sırtıma tırmanıp bedenimi ağırlaştırmış olsa da nihayet karakolun önüne geldiğimde öylece durdum.

Koşmamıştım fakat nefes nefese kalmıştım.

Aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu fakat önemsemedim.

Korku dolu bakışlarım dakikalara yayılarak karakolu karış karış inceledi.

Kuruyan boğazımı umursamadan, sertçe yutkunmaya çalıştığımda acıyla yüzümü buruşturdum. Kafamın içinde aynı ses tekrar ediyor, kararımdan vazgeçmememi söylüyordu.

Zihnimdeki sesi dinleyen bedenim harekete geçmeye karar verdiğinde titreyen bacaklarım ilk adımı atmış, bedenimi karakolun ilk basamağına taşımıştı.

Yalnızca birkaç basamak çıkan bedenim dünyanın en uzun dağına tırmanmışçasına yorulduğunda, kapının yanında durup dinlenebilmek için biraz zaman tanıdım kendime.

Belki de bahaneydi tüm bunlar. Kararımdan geri dönmem için sürekli bir şeyleri bahane ederek kendime zaman kazandırıyordum.

Emin değildim.

"Hadi Umut... Bunu yapmak zorundasın!" diye fısıldadım sadece kendimin duyabileceği bir şekilde.

Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurduktan sonra arkama dönüp son kez Göktuğ'un uzaklaştığı sokağa doğru uzun uzun bak-

tım.

Çok geçmeden yeniden önüme dönüp, "Yapmak zorundasın, yapmak zorundasın..." diye mırıldanarak karakola girdim.

Korkuyla attığım adımlarımla birkaç polis memuru dışında kimsenin olmadığı koridorlarda ilerlemeye devam ettim.

"Buyurun?" diyen bir sesle irkildim çok geçmeden. Sol tarafta duran memurla göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırmak istedim. Hatta sadece bakışlarımı kaçırmak değildi istediğim, kendim de o an kaçıp gitmek istedim.

"Şey..." diye mırıldandığımda sesim bir yabancıya aitmiş gibi hissettim.

Polis memuruyla aramdaki mesafeyi birkaç adımla daha aza indirdikten sonra, "Ben... Ben bir suç duyurusunda bulunacaktım!" deyiverdim kendimin bile beklemediği bir hızda.

Memurun bakışları değişti, kaşları çatıldı. Yüzündeki babacan gülümseme, yerini gergin bir ifadeye bıraktığında kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

Vücudum öyle bir titremeye başlamıştı ki neredeyse bayılacaktım.

Adam yanıma geldi. Birkaç koridoru birlikte yürüdük. Dakikalarca süren yönlendirme ve ilerlemenin ardından bir odaya alındım. Başka bir memur tarafından sorgulanmaya başlandım. Şüpheci bakışlar, gerginlikle çatılan kaşlar ve ciddiyet dolu konuşmalar eşliğinde geçen birkaç dakikadan sonra beklediğim soru geldi.

"Erkek arkadaşınızı öldüren kişiyi tanıyor musunuz?"

Yutkundum.

Ağlamamak için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim.

Titreyen bacaklarım bedenimi taşıyamayacak hâle gelecek de

yere yığılacağım diye korkup, kendimi köşedeki koltuğa bıraktıktan sonra ağır ağır salladım başımı.

"Tanıyorum," dediğimde çatallanan sesim ağlamak üzere olduğumun habercisiydi. Çok geçmeden bir yaş süzülmeye başladı yanağıma doğru. "İsmi Kerem," der demez, konuşmaya devam edemeyip dudaklarımı yaladım. Ağzıma yayılan acı tat, zehir gibi tüm vücudumu istila etmeye başladı.

Kalp atışlarım nefesimi kesecek kadar hızlandığında kulaklarım tüm seslere sağır oldu. Kendi sesime bile...

"Katil..." diyerek konuşmaya devam ettim nefes nefese kalmış hâlde. "Katil, Kerem Aktan!"

Tüm sesler uğuldamaya, görüşüm bulanıklaşmaya, bedenim uyuşmaya başladı.

Son hatırladığım şey, acılar içinde kıvranırken daha fazla dik duracak gücümün kalmadığıydı. Pes edip titreyerek ellerimi yüzüme kapattım. Her şey bitmişti artık, hüngür hüngür ağlıyordum.

Ağlamaya devam ettim.

Uyandım...

Hâlâ ağlıyordum, hem de hüngür hüngür.

Telaşla yattığım yerden doğrulurken karanlık odanın içinde korkuyla göz gezdirdim.

Gördüğüm rüyanın gerçekçiliği yüzünden uyanıp uyanmadığımı anlamakta güçlük çeksem de odamda olduğumu idrak ettiğimde rahatlamıştım.

Göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyordu ki düzensiz nefesim bir türlü normale dönemiyordu. Dakikalar geçmiş olmasına rağmen rüyanın etkisinden bir türlü kurtulamamıştım ve kulağımda hâlâ kendi sesim yankılanıp duruyordu.

"Katil, Kerem Aktan..."

Suçlulukla başımı eğdiğimde ağlamamak için alt dudağımı diş ledim. Kerem böyle bir şey yaptığı için ondan nefret edecektim Kerem'le böyle bir konu yüzünden karşı karşıya gelip ona kati sıfatını yakıştırdığım için kendimden nefret edecektim.

Göktuğ'la rüyamda yaşadıklarım aklıma geldiğinde, hışımla yataktan çıkıp karanlık odada ağır ağır ilerlemeye başladım.

Duştan çıktıktan sonra hava kararmıştı. Göktuğ hazırlanmama engel olup biraz daha düşünmemi, yarın da kararım aynı olduğu takdirde birlikte gidebileceğimizi söylemişti. Rüyanın sebebi de buydu muhtemelen.

Eğer bir sonuca varmak istiyorsam aklıma gelen her şeyi anında yapmalı, düşünmek için kendime zaman tanımamalıydım. Yoksa sonuçları böyle vahim oluyordu. Bunun gibi birkaç rüya daha görürsem muhtemelen aklımı kaybederdim.

Göktuğ'un içeride olup olmadığını kontrol etmek istemiştim.

Bir yerlere çarpmamaya özen göstererek odamın kapısına geldiğimde, usulca açıp karanlık koridorda ilerlemeye devam ettim. Etrafın sessizliğinden ve evin karanlığından anladığım kadarıyla saat epey geç olmuştu.

Salona kadar miskin adımlarla gelmiştim ve Göktuğ uyuduğu için daha temkinli adımlarla yürüyordum.

Koltuğun etrafını dolanarak Göktuğ'un baş ucuna geldiğimde, usulca sehpaya oturup yüzünü izlemeye başladım. Rüyamda beni yalnız bırakıp gitmesi o kadar ağırıma gitmişti ki şu an onu, burada uyurken görmek anlatamayacağım kadar büyük bir huzur vermişti.

"Aptal çocuk..." diye fısıldadım gülümserken. "Beni çok korkuttun!" Her şeyden habersiz öyle güzel uyuyordu ki kıyabilsem çoktan uyandırıp sıkıca sarılmıştım.

Dakikalar ardı ardına dizilirken ne kadar süre sehpada oturdu-

ğumu bilmiyordum ama epey vakit geçtiğini düşündüm.

Usulca oturduğum yerden kalktığımda gölgem Göktuğ'un yüzüne düştü.

"Bu seni çok korkutacak biliyorum ama..." derken dalgalı saçlarını parmak uçlarımla okşadım. "Yarın seninle ya da sensiz, kesinlikle polise gideceğim!" diye mırıldanıp elimi çektim. "Buna mecburum."

Bir adım gerileyerek gölgemin yüzünden çekilmesini sağladım. Güzel yüzüne son bir kez daha baktıktan sonra salonun çıkışına doğru yürümeye devam ettim.

-8-

ACI VEREN DOĞRULAR

Doğrular canını yakıyorsa izin ver,
yalanlar seni mutlu etmeye devam etsin.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Muhtemelen delirdiğimi düşüneceksin. Bu saatte mail atılır mı, manyak mı bu? diyor olabilirsin şu an.

Haklı olabilirsin. Şu günlerde zırdeli olmamak elimde değil, üzgünüm.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sen deliysen ben senden de deliyim. Uyumakla normal insan olunsaydı, ayılar hepimizden daha insan sayılırlardı. Malum tüm kış uyuyorlar :)

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Hahaha o kadar haklısın ki... Sahi, ayılar neden bütün kış uyu, ki?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Keşke insanlar da uzun uzun uyusa da dünya biraz rahat etse... Derdimiz, çilemiz bitmek bilmiyor yahu!

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Yine haklısın demek zorunda kalacağım.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Gece gece seni uyutmayan şey ne?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Doğruların için sevdiklerini ateşe atmaya değer mi?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Doğrularım birilerine zarar verecek boyutta mı?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sanırım.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sevgim gözümü kör etmiş durumda mı?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sanırım.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Boş ver gitsin. Yalanlarla dolu hayatlar her zaman daha mutlu gidiyor. Doğruların canı cehenneme...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Teşekkür ederim.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Ne demek... Her zaman buradayım.

-9-

GÖRÜŞ GÜNÜ

Kaçıp korkarak hayatta kalmak kolaydır daima. Savaşarak hayatta kalmak ise cesur insanların işidir.

Sabaha kadar gözüme zerre kadar uyku girmedi. Pencerenin önünde gün ağarana kadar oturdum. Düşündüm, düşündüm, düşündüm...

Birbirlerine kıyan düşüncelerimin kanlı savaşını, öfkeyle birbirlerini alt edişini izledim durdum.

Mailleri yazan kişinin kim olduğunu deli gibi merak ediyor olsam da artık benim için kim olduğunun pek önemi kalmamıştı. Bunun peşine düşmek yerine düşüncelerin parmakları boğazıma sarıldığında kaçabileceğim bir liman, bir dost olarak görüyordum o kişiyi.

İyi geliyordu.

Bir süre sonra benden sıkılacaktı belki, benim gibi başından bela eksik olmayan bir kıza bulaştığı için kendine küfredecekti ama olsun. O güne kadar tıpkı onun söylediği gibi her canım sıkıldığında anlatabileceğim bir arkadaş olarak ilk ona gidecektim.

Birkaç saat daha pencere kenarında, dizlerimi karnıma kadar çekmiş şekilde kollarımı bacaklarıma dolayarak oturdum ve düşünmeye devam ettim. Karar vermek için son şansım, son daki-

kalarımdı.

Saat iyice ilerleyip güneş gökyüzündeki yerini aldığında, perdeyi kapatıp yatağıma döndüm. Akın'ın pencereden bakıp evde olduğumu görmesini istemezdim. Daha ikinci günümde yalanımın ortaya çıkmasını istemiyordum.

Yorganımı dizlerime kadar çekip sırtımı yatak başlığına yasladım. Gözlerimi kucağımda duran ellerime dikmiş, hâlâ aldığım kararın doğru olup olmadığını düşünüyordum.

Zihnimde sürekli yeni bir düşünce oluşuyor ve bir öncekini ortadan kaldırıp yerine geçiyordu. Bütün gece devam eden bu döngüden kopmamı sağlayan şey, odamın kapısının açılması oldu.

"Umut?" dedi Göktuğ, kapı aralığından başını uzatmış tüm sevimliliğiyle bana gülümserken.

Gülümseyerek başımı sallarken, "Gel, uyanığım," diye mırıldandım.

Tek hamleyle kapıyı itip tamamen açtı ve koşarak yatağa geldi. "Günaydın!" diye bağırdı uykulu sesiyle harfleri uzata uzata.

"Günaydın," diye karşılık verdim. Fakat Göktuğ'un aksine daha sakin ve kısık sesle konuşmuştum.

"N'aber kadın suratlı?" dedi ve yorganı kaldırıp aceleyle altına girdi. Hemen yanımdaki yerini aldıktan sonra sırtını yatak başlığına yaslayıp yorganı omuzlarına kadar çekti. "Çok soğuk..." diye homurdandı yorganın içinde titrerken.

Dağılmış saçlarını daha da karıştırırken, "İyilik adam suratlı. Senden n'aber?" dedim sırıtarak.

Belki de yeryüzünde başka hiçbir insanla olamayacak kadar absürt bir diyaloğumuz vardı Göktuğ ile. Onunla konuşurken hakaret diyebileceğim bir kelime sevgi sözcüğü, alelade bir kelime ise küfür yerine koyulabilirdi. Bambaşka bir ruha sahipti Göktuğ. Belki de sırf bu yüzden bendeki yeri bambaşkaydı. Normal şart-

larda insanların bir şekilde hayatımdan çıkmasını pek fazla kafaya takmazdım mesela. Fakat Göktuğ için aynı şeyi söyleyemezdim. Çok büyük bir yeri vardı hayatımda.

"İyi..." diye mırıldanırken hafiften omuz silktiğinde göz ucuyla Göktuğ'a baktım. Öyle masum, öyle sevimli duruyordu ki tam şu anda yanakları sıkılası bir hâli vardı ve bunu yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sırıtmamı bir türlü durduramıyordum.

"Ne?" diye homurdandı güldüğümü fark edince. "Ne diye gülüyorsun?"

"Hiç..." diye cevapladım omuz silkerek. "Gülmüyorum."

"Yalancı kadın, yanımda bidon gibi oturmuş gülüyorsun işte!" diye mızmızlanıp aceleyle saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Benimle alay ediyorsan göbeğinde zıplarım!"

"Ay hayır be..." derken, göz devirip ofladım. "Birden gözüme çok sevimli görünmüştün, o yüzden sırıttım."

"Of, değil mi ya?" dedi. Heyecanlanmış görünüyordu. Hevesle duruşunu dikleştirirken, "Sabahları bana da oluyor aynısı," diye konuşmaya devam etti.

Son söylediğine bir anlam veremediğim için garip garip yüzüne bakarken, "Ne oluyor, anlamadım?" diye sordum.

"Aynanın karşısına geçiyorum. Kendimle göz göze geliyorum. Sonra *Allah'ım beni bu kadar kusursuz ve güzel bir bedende yaratacak kadar çok sevmişsin belli ki, ben de seni çok seviyorum valla*, deyip kendimle gurur duyuyorum," diye açıkladı uzun uzun. Söyledikleri karşısında kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda Göktuğ bunu umursamadan bakışlarını yukarı çevirdi. "Canım Allah'ım, çok teşekkür ediyorum ya iyi ki varsın!" deyip minnettar bir şekilde ellerini çenesinin altında birleştirip gülümsedi.

"Neden bu kadar şapşal bir çocuksun sen?" diye sordum gülüş-

lerimin arasından. "Şu hâlde bile güldürebiliyorsun beni!"

"Ee... Bak gör!" derken kibirli bir şekilde başını dikleştirdi. "Sadece bedenim güzel değil, karakterim de gıcır gıcır yaratılmış kızım!" dediğinde daha büyük bir kahkaha atıp omzuna vurdum bir tane.

"Salak!" diye mırıldandım.

"Sus lan, dombili!" diye klasik, yersiz çıkışlarından yaptı.

Birkaç dakika sonra gülüşümü sonlandırdım ve bir süre daha sessizce önümüze bakarak geçirdik zamanımızı.

Göktuğ'un sessizlikten sıkıldığını oflayıp puflamaya başlamasından anlayabiliyordum.

Daha fazla dayanamayıp, konuşarak sessizliği ilk bozan taraf o oldu. "Ne zaman uyandın?" diye sordu bana bakmadan.

"Pek uyuduğum söylenemez..." diye cevap verdiğimde hışımla bana döndü. Kaşlarını da var gücüyle çatmış öfkeyle yüzümü inceliyordu.

"Ne demek *pek uyuduğum söylenemez*?" diye tekrar etti hiddetlenmiş bir şekilde.

"Bayağı işte. Uyumadım sabaha kadar," diye itiraf ettim hafifçe omuz silkerek.

"Bok vardı çünkü uyumadın. Ne yaptın da uyumadın, söyle bakayım?" derken tiksinir gibi yüzünü buruşturmuş, bana bakıyordu.

"Düşündüm."

"Helal kral, çok iyi yapmışsın! Kuş beyinli seni!" diye azarladığında sinirliyken bile bu kadar sevimli olması karşısında gülmemek için kendimi öyle bir sıkıyordum ki... Zor da olsa başarılı olmuş, gülmemiştim. Çünkü gülersem canımı alacağından adım gibi emindim.

"Ay ne yapayım, uyku tutmadı!" diye cırladığımda kafama yapıştırdı bir tane.

"Sus lan!" diye tersledi kaşlarını daha çok çatarak. "İnsan gibi başını koyacaksın yastığa, uyuyacaksın. Uyandıktan sonra da neyi düşüneceksen birlikle düşünür, neye zırlayacaksan birlikte zırlarız. Bu kadar basit!"

"He he, o kadar basit he!" diyerek söylediklerini ciddiye almamam bana pahalıya patlamıştı. Çünkü kafama bir şaplak daha yemiştim.

"Sus lan!" dedi yeniden.

"Ay vurup durma sabah sabah. Geri zekâlı oldum senin yüzünden!" diye homurdanarak başımın arkasını sıvazladım.

"Sanki vurmadan önce çok düzgündün de vurmam sorun oldu!" dedikten sonra göz devirerek bakışlarını önüne çevirdi.

Bir süre daha sessizlik eşliğinde geçtikten sonra yine ilk konuşan Göktuğ oldu.

"Söyle bakalım, neden uyku tutmadı?" diye sordu bakışları yüzüme döndüğünde. "Aynı meseleler mi hâlâ?"

Ağır ağır başımı sallayarak cevap verdim.

Oflayarak önüne döndüğünde ikimiz de aynı anda başımızı eğip dertli dertli düşüncelere daldık.

"Umut... Bir şey diyeyim mi sana?" dedi biraz sonra.

"Hı?" diyerek konuşmaya devam etmesi için beklediği karşılığı vermiş oldum.

"Valla sana kim beddua ettiyse helal olsun, kaliteli Müslüman'mış. Şu hâlimize bak, oturduk dünyanın ağzına sıçışını izliyoruz!" dediğinde aynı anda birbirimize dönüp göz göze geldik ve tepkisiz bir şekilde bekledik bir süre.

Bakışmalarımızın sonunda acınacak hâlimize gülerken bulduk

kendimizi. Kahkahalar atarak karınlarımız ağrıyana kadar güldük.

"O kadar haklısın ki..." dedim zorlukla. "Evren resmen başıma dert yağdırıyor. Ayakta kalmaya çalıştıkça da dizlerimin arkasından vurup yere düşürüyor!" diye gereksiz bir açıklama yaptım.

Gülmeye devam ettik.

"Dur, az geldi. Şunun ağzına biraz daha bok fırlatalım!" dediğinde kahkahalarımız daha da yükseldi.

"Evren, ne olur bir sal artık beni!" derken, dua edercesine ellerimi havaya kaldırıp bakışlarımı yukarıya çevirdim.

"Pek duracak gibi durmuyor güllü..." diye ikimizin de bildiği acı gerçeği dile getirdi Göktuğ.

"Bence de," diyerek fikrine katıldığımı belirttim.

Çok geçmeden gülüşmelerimiz bitti. Önümüzdeki birkaç dakikayı daha sessizliğe kurban edip kendi düşüncelerimize dalmış şekilde önümüze bakmaya devam ettik.

"Ee... Ne yapacağına karar verdin mi?" diye sorduğu an tüm keyfim kaçtı. Gece gördüğüm rüya film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Aynı gerginliği tekrar yaşadım saniyeler içinde.

Sertçe yutkunurken bakışlarım Göktuğ'a döndü.

"Verdim."

"Neye karar verdiğini sormalı mıyım?" diye sordu çekinerek.

"Önce ben sana bir şey sormak istiyorum," dediğimde şaşkınlıkla kaşları yukarıya kaydı.

"Heh, sor bakalım?" dedikten sonra meraklı bakışlarla yüzümü incelemeye başladı.

"Katilin kim olduğunu ortaya çıkarana kadar attığım her adımda koşulsuz benimle birlikte olacak mısın?" diye soruverdim net bir ses ve duruş eşliğinde.

Gözlerine mürekkep gibi yayılan ciddiyet, birkaç saniye sessiz kalmasına neden oldu.

Çok geçmeden kaşları çatılırken, "Tabii ki her zaman yanında olacağım kızım, salak salak yapma kendini!" deyiverdi.

"Göktuğ ya..." diyerek başımı omzuna yaslayıp elimi karnının üzerine koydum. "Ben neden bu hâldeyim?" diye mızmızlandım.

"Ah be kuşum... Keşke *ne varmış hâlinde*, diyebilseydim..." diye mırıldandı üzüntüyle. "Ama gerçekten neden bu hâldesin sen ya?" dedi ve göremesem de yüzünün aldığı hâli tahmin edebiliyordum.

"Gerçekten... Nasıl bu kadar bahtsız olabiliyorum?"

"Aman ne bileyim ya... Ben yokken yemeğini tuvalette mi yiyorsun, ne yapıyorsun sen?" diye sorduğunda, başımı kaldırıp garip garip yüzüne baktım. "Çarpılmış olmayasın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Aptal mısın Göktuğ?" diye söylenerek, yeniden omzuna yatıp ofladım.

"Evet, sen?" dedi sırıtarak.

"Evet," diye mırıldandım.

"Neyse çok boş yaptık. Ne diyorduk en son?" diye konuyu değiştirdi Göktuğ. "Hah! Ne karar verdiğini söylüyordun?"

"Duymak istediğine emin misin?" diye sordum yeniden başımı omzundan çekerek.

"Ay... Yok, değilim galiba!" dedi alt dudağını ısırarak. "Sürpriz mi olsa acaba?"

"Sen bilirsin," dedim omuz silkerek.

"Yok, yok söyle!" dedi hızlıca başını sallayarak.

"Bugün..." diye konuşmaya başladığım an lafımı kesti.

"Dur, söyleme!" diye bağırdı telaşla.

"Göktuğ..." diye homurdandım göz devirerek.

"Tamam, tamam söyle!" derken elini omzuma koydu.

Sabır dilenircesine derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladım.

"Biraz sonra..."

"Dur, sus!" diye bağırıp elini ağzıma kapattı.

Bileğinden tutup ağzımda duran elinden kurtulduktan sonra, "Göktuğ!" dedim tehditkâr bir tavırla.

"Kalbim dayanamıyor bu maceraya!" dedi ellerini kalbinin üzerine koyarken. "En iyisi kararını söyleme. Durduk yere heyecandan bayılırım falan, bir de benimle uğraşmayalım şimdi!" dedi yüzünü buruşturarak.

"Hazırsan gidelim o hâlde," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Bak yine salak salak yapıyorsun kendini ha!" diye söylendi kollarını göğsünün altında birleştirerek. "Daha kargalar bokunu yemeden nereye gidiyoruz kızım?"

"Saat 11'e geliyor Göktuğ, farkında mısın?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Ee... Karga bu, bokunu ne zaman yiyeceğini sana mı soracaktı?" diyerek boş yapmaya başladı yine.

"Ne alakası var şimdi?"

"Ne bileyim," dedi ve neyse ki saçmalamayı sürdürmedi.

Hızlıca yataktan çıkarken, "Hazırlansan iyi edersin Göktuğ Efendi!" dedikten sonra uzun süredir karşısına geçmekten korktuğum aynaya doğru yürümeye başladım.

"Sensin lan Göktuğ Efendi!" diye homurdandı. "Gönüllerin Sultanı diyeceksin!"

"Neyse ne!" deyip omuz silktim. "Hazırlan hadi."

"En azından kahvaltı etseydik ya, aç ayı oynar mı hiç?" diye söylenerek yataktan çıktı.

"Oynamaya gitmiyoruz neyse ki!" diyerek, aynadaki yansımasına sırıtarak baktım.

"Valla karnımı doyurmadan bir adım bile atmam mümkün değil. Neyim ben, Umut Özay mı?" diye homurdandı tam arkamda durup ellerini beline yaslayarak.

"Benimle ne alakası var?" diye sordum alaycı bir tavırla yüzüne bakıp.

"Ruh hastası gibi asla kahvaltı etmeyen ben miyim?"

"Doğru... Yine etmeyeceğim ki!" derken kenarda duran tokayla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmaya başladım.

"Salak salak yapma kendini, yiyeceksin!" dedikten sonra birkaç adım daha yaklaşarak hemen yanımda durdu.

"Yemeyeceğim," diyerek inatlaştım.

"Ağzına sıçarım ki!" dedi aynada saçlarını düzeltirken yansımamla göz göze gelip sırıtarak.

"Iy! Pislik yapma!" dedim yüzümü buruşturarak.

Saçlarımı topladıktan sonra birkaç adım geriye çıkarak kendimi inceledim. Yüzümün bir cesedin yüzünden daha solgun durduğuna yemin edebilirdim. Bembeyaz olmuş cildim, uykusuzluktan kızarmış gözlerim, kurumuş dudaklarımla rahatlıkla bir vampir filminde rol kapabilirdim.

"Tipime bak," diye mırıldanarak alay ettim kendimle.

Göktuğ arkasını döndüğünde bakışları yüzümü incelemekle oyalandı epey bir süre.

"Ceset gibiyim."

"Gerçekten he, öbür taraftan yıllık izne gelmiş gibisin!" diye alay etti benimle. Ama ikimiz de gülmedik. Çünkü ikimiz de bana acımakla meşguldük.

Üzerimde dünden kalma bir kazak vardı. Değiştirme gereği duymadığım için son bir kez topladığım saçlarımı ellerimle geriye taradıktan sonra Göktuğ'a döndüm.

"Hazırım," dememle telaşa kapıldığını görmem bir oldu.

"Ama karnım aç..."

Göz devirerek, bileğinden kavradığım gibi tek kelime etmeden odanın çıkışına doğru peşimden sürükledim.

"Umut ne yapıyorsun ya?" diye mızmızlandı güç bela arkamdan gelirken. "Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun!" dedi sesini incelterek. "Neyim ben, okula yeni gelen masum kız mı?" diye, alay ederek kahkaha attı.

Evin çıkışına gelene kadar asla susmadı. Kapının önünde durduktan sonra kolunu bıraktım.

"Ne haşin avratsınız Umut Hanım!" dedi sırıtarak.

"Giy ceketini, hadi!" dedikten sonra vestiyerde asılı duran ceketini alıp omzuna attım.

"Of tamam ya..." diyerek ceketini giydi.

Daha fazla boş yapmaması için karşılık vermeden kapıyı açıp evden çıktım ve o da mecburen peşimden gelmek zorunda kaldı.

"Ben doymadım!" diye mızmızlandı arkamdan gelirken.

"Sırf susman için iki tost aldım sana. Daha ne istiyorsun, canımı mı?" diye söylendim seri adımlarla yürümeye devam ederken.

"Neyim ben, velet mi? İki tost nereme yetsin?" derken bir yan-

dan da elindeki peçeteyle ağzını sildi.

"Sus, geldik zaten!" dedim köşeyi dönerken. "Şu işimizi halledelim, ondan sonra ne istersen yersin doya doya."

"Nereye?" diye sordu durduğumuzda. Bakışları yüzümde geziniyordu.

"Bana değil de karşına bakarsan anlarsın nereye olduğunu!" dedikten sonra korkuyla yutkundum.

Gelmiştik.

Kalbim göğüs kafesimden firar etmek için çırpınır gibi çarpıyordu. Nefesim hızlanırken Göktuğ da nihayet başını çevirdi ama tek kelime etmedi. Muhtemelen onun da nutku tutulmuştu.

"Umut, biz..."

"Evet," dedim cümlesini tamamlayamasa bile.

"Şey..."

"Ben de çok gerginim," diye karşılık verdim yine konuşamayışına karşılık.

"Of!"

"Hazır mıyız?" diye sordum başımı Göktuğ'dan tarafa çevirerek.

"Bilmem. Hazır mıyız?" diyerek sorumu tekrarladı.

"Bilmem."

İkimizin de kafası karmakarışıktı. Dakikalarca olduğumuz yerde öylece durmuş, saçmalamaktan başka bir şey yapmamıştık.

"Gidelim mi?" dedim yeniden önüme bakarak. Korkuyordum ve bu yüzden harekete geçebilmemiz için cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyuyordum.

"Şey..."

"Hadi!" deyip yürümeye devam ettim.

İçeriye girdiğimiz andan itibaren gece gördüğüm rüya canlanıverdi zihnimde. Bir yandan koridoru Göktuğ'la adımlarken diğer yandan kafamın içinde rüyamı yeniden yaşıyordum.

"Umut," diye mırıldandı Göktuğ bana doğru sokulurken.

"Efendim?" dedim tedirginlikle yürümeye devam ederken.

"Neden cezaevindeyiz?" diye sordu ve etrafına bakındı.

"Nerede olmayı bekliyordun ki?" diye sordum gözümün ucuyla bakarak.

Kulağıma eğilip, "Kerem ve Akın'ı ihbar etmeye gitmeyecek miydin?" diye fısıldadı.

"Neden böyle bir şey yapayım?" diye sorarken tek kaşım havaya kalktı.

"Kızım, dün polise gideceğiz diyen sen değil miydin?" derken yüzünde bariz belli bir şaşkınlık belirdi.

"O kadar laf söyledin ama bak sabaha kadar oturup düşünmem işe yaramış demek ki," dedim hafifçe tebessüm ederek.

"Yani normalde senden bir gün daha beklemeni, düşünmeni istemeseydim ihbar etmeye mi gidecektin?" diye sorduğunda çok iyi bir noktaya değindiğini kabul etmeliydim fakat buna kendi içimde bile cevap veremezken, nasıl sesli düşünebileceğimi bilmediğimden cevapsız kalmayı seçtim.

Göktuğ cevap beklermiş gibi yüzüme bakıyordu. Ben ise kenarda duran gişedeki görevliyi gördüm ve oraya doğru ilerledim.

"Merhaba," dedim adamın dikkatini çekebilmek için.

"Merhaba, buyurun?"

"Biz bir mahkûmla görüşmek için gelmiştik," diye çekinerek de olsa bir açıklama yaptım ve adam garip garip yüzümüze baktı.

"Mahkûmların yakın akrabalarıyla görüşebildikleri günler var ve o günler dışında onlarla görüşme yapmanız pek mümkün olmuyor maalesef," diye o da bir açıklama yaptı. Göktuğ, bir an önce gidebilmek için sanki üzülmüş gibi çaresizce yüzünü buruşturdu

"Akrabası değiliz," diye itiraf ettim.

"O hâlde görüşmeniz imkânsız hanımefendi, üzgünüm!" dedi net bir tavırla.

"Ama ben buraya savcılıktan izin alarak geldim!" derken aceleyle çantamdaki belgeyi çıkardım ve sonra konuşmaya devam ettim. "Gereken tüm izin ve işlemler tamam!" derken belgeyi görevliye uzattım.

Memur bir süre belgeyi inceledikten sonra bakışları yeniden bize döndü.

"İsminizi öğrenebilir miyim?" dedi.

"Umut Özay," dedim ve defterine not almasını bekledim.

"Sizin isminiz nedir beyefendi?" dedi adam Göktuğ'a bakarak.

Göktuğ korkuyla etrafına bakınmaktan adamın söylediğini üstüne bile alınmayınca dirseğimle koluna vurmak zorunda kaldım.

"Ha?" diye sıçrayarak şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Kaş göz ederek adamı işaret edince aceleyle önüne döndü. "Pardon, duyamadım?" dedi gülümsemeye çalışarak.

"Adınız soyadınız?"

"Şey... Göktuğ Kaya," diye cevap verdi kekeleyerek.

Adam yeniden bir şeyler not aldıktan sonra, "Buyurun, benimle gelin," dedi. Peşinden koridorda ilerlemeye başladık.

Birkaç adımla gişeden uzaklaştıktan sonra yanıma baktığımda Göktuğ'u göremeyince, göz devirerek geriye döndüm. Hâlâ orada durmuş, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Tıpkı bir çocuk

gibi...

Bileğinden kavradığım gibi çekiştirerek peşimden sürüklemeye başladım.

Adamın peşinden yürürken, Göktuğ kulağıma eğilip, "Hani birden karar vermiştin?" dedi. Ben de anlamazdan gelip, bir şey söylemeden yüzüne baktım. "Buraya gelme kararını birden verdiğini söyleyen sen değil miydin kızım?"

Başımı iki yana sallayarak söylediğini reddettim.

"En başından planın bu muydu yani?" diye sordu merakla kaşlarını kaldırarak. "Savcılık kararını ne ara çıkardın? Benim neden hiçbir şeyden haberim yok ya!" diye hayıflansa da pek umursamadım.

"Sen bu işi oyun mu sanıyorsun Göktuğ?" diye sordum iyice kulağına yaklaşarak. "Tabii ki işimi şansa bırakacak ya da ani kararlar alacak değilim."

"İyi de nasıl?"

"Boş ver Göktuğ, boş ver. Bak, bir şekilde işimizi halledip gideceğiz. Sen sadece sus ve sakince bekle!" diye tembihledikten sonra gülümseyerek sakinleşmesini sağladım.

Dakikalar sonra birkaç işlemin ardından görüşün yapılacağı bir odaya alınıp beklemeye koyulduk.

Çok geçmeden, "Umut çok korkunç burası... Gidelim buradan," diye mızmızlandı Göktuğ.

"Ben de bayılmadım ama mecburuz. Katlanacağız biraz," dedim sessizce.

"Mustafa Ünal kim?" diye sordu fısıldayarak.

"Anıl'ın katili."

Şaşkınlıkla gözleri açılırken aynı zamanda kaşları da çatıldı.

"Nasıl yani ya?" diye sordu hayretle. "Kim kardeşim bu Anıl'ın katili?" diye söylendi.

"Sessiz ol!" diye uyardım sus dercesine parmağımı dudaklarıma bastırarak.

"Tamam, tamam," dedi sessizce. "

Birkaç dakika sonra bir gardiyanla birlikte tutuklulardan biri salonun girişine geldiğinde, doğrulup tüm dikkatimle yüzlerine baktım.

Gardiyan bizden tarafı işaret ettikten sonra birlikte masamıza doğru geldiler. Hemen sonra gardiyan yanımızdan ayrılırken Anıl'ın katiliyle karşı karşıya kalmıştık.

Adam şaşkınlıkla bize baktı ve epey bir süre ne diyeceğimi bilemediğim için bakışmaktan başka bir şey yapamadım. Göktuğ zaten korkudan mum gibi olmuştu.

Sandalyelerden birini çekip, ağır ağır otururken bakışlarını bir an olsun bizden ayırmadı.

Heyecandan kalbim öyle hızlı atıyordu ki gürültüsünü herkes duyabilecekmiş gibi hissediyordum ve bu, daha çok gerilmeme neden oluyordu.

"Siz kimsiniz?" diye beklediğim soruyu yöneltti nihayet. "Burada ne işiniz var?"

"Biz... Şey..." Adam meraklı bakışlarını gözlerime diktikçe daha çok geriliyor ve konuşmakta güçlük çekiyordum. Gözlerimi sıkıca yumup, birkaç saniye kendime ayırarak sakinleşmeye çalıştıktan sonra, "Kaza hakkında konuşmak için geldik," deyiverdim tek seferde.

"Neden sizinle konuşayım? Siz kimsiniz?" diye yineledi sorusunu.

"Biz... Doğrusu ben, ölen kişinin kız arkadaşıyım," dedim dik

bir duruş eşliğinde.

Duyduklarından sonra adamın göz bebeklerinin büyüdüğüne şahit oldum. Gerilme sırası ondaydı. Geriye yaslanırken ne diyeceğini bilemiyormuş gibi yüzüme bakmaya başladı.

"Ne istiyorsunuz?" diye yeni bir soru yönelttiğinde sesinin titremesinden paniğe kapıldığını anlayabilmiştim.

"Mustafa Bey, sadece kaza günüyle ilgili kafama takılan bazı şeyler var," dedim adamın aksine sakin bir tavırla.

Adam mecbur kaldığı için usulca başını salladığında, sorularıma geçmeden önce son bir kez Göktuğ'a baktım göz ucuyla. En az karşımdaki adamınki kadar şaşkın bakışlarla beni izliyordu.

Yeniden adama döndüğümde şimdiye kadar durumu gayet iyi idare edebildiğimi düşünmeye başladım ve bu yüzden kendimle içten içe gurur duydum.

"Öncelikle size karşı nefret veya öfke duymadığımı söylemek isterim. Ne yazık ki talihsiz bir kaza bizi bu günlere getirdi," diye konuşmaya başladım. Bu cümleleri özellikle sarf ettim ki adam biraz olsun rahatlarsa sorularıma daha iyi cevap alabilirim diye düşünüyordum.

"Maalesef," diye mırıldandığında bakışlarını kaçırdı.

"Bana kazayı anlatabilir misiniz?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı. "Biliyorum, bunlar canınızı sıkıyor fakat benim de merak ettiğim bazı şeyler var. Lütfen anlayış gösterin."

"Anlıyorum," derken gözleri yeniden benimkileri buldu. "Göz gözü görmeyecek şekilde yağmur yağıyordu o gün. Acilen yetişmem gereken bir yer vardı ve o yol için normalden fazla sürat yapmıştım. Birden karşıma o çocuk çıktı ve..." Sustu. Anlatmaya devam edemedi.

"Peki, neden durmadınız? Neden hayatta kalabilmesi için hiçbir şey yapmadınız?" diye sorduğumda bedenimin buz gibi oldu-

ğunu hissettim. Kaza anını yeniden hatırlamak, kanımın çekilmesine yol açtı sanki.

"Korktum," dedi titreyen sesiyle. "Çok korktum..."

Adamın mahcubiyetle kaçırdığı gözlerinden bir an olsun gözlerimi ayırmadan konuşmaya devam ettim.

"O an Anıl'ın yanında kimse yoktu ve siz durup yardım etseydiniz belki de şimdi hayatta olabilirdi." Bir an gözlerimin dolduğunu hissettim ve geriye yaslanıp gözlerimi yukarıya çevirdim.

Adam gerginlikten sürekli kıpırdanıyor, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu.

"Bir an bile durmamışsınız," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Ben... Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim," diyebildi adam sadece.

"Üzülmeyin. Biliyorsunuz ki kazaların çoğu kurallara uymamaktan kaynaklanıyor," dedim sakince. "Eğer siz hız sınırını aşmasaydınız, eğer erkek arkadaşım yolda yürümek yerine kaldırımda yürüyor olsaydı bunlar başımıza gelmeyecekti belki de."

"Belki de..." diye mırıldandı.

"Söylemek istediğiniz bir şey, eksik kalan bir nokta veya kimseyle paylaşamadığınız bir ayrıntı var mı Mustafa Bey?" diye sordum bir an bile gözlerimi ayırmadan.

Telaşla başını iki yana sallayarak cevapladı sorumu.

"Emin misiniz?" diye üsteledim kaşlarımı kaldırarak.

Bu kez olumlu anlamda başını hızlıca salladı.

"Pekâlâ," dedim geriye yaslanırken. "Çocuğunuz var mıydı?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu şaşkınlık ve biraz da korku dolu bakışlarla yüzümü incelerken.

Hemen başımı iki yana salladım usulca. "Sakin olun, sadece merak ettiğim için sordum. Sizi herhangi bir şeyle tehdit ettiğimden ya da farklı bir niyetim olduğundan değil. Buraya sadece sevgilisini kaybetmiş bir kız arkadaş olarak geldim, emin olun."

Korkuyla yutkundu adam.

"Evet, var," dedi kesik kesik. "İki küçük kızım var."

Gülümsedim. Sahte değil, içten ama buruk bir gülümseyişti bu.

"Ne kadar güzel," dedim ağır ağır başımı sallayarak.

"Eğer bittiyse..."

"Bitti," dedim net bir şekilde.

Adam gözlerini gözlerimden ayırmadan oturduğu yerden kalktı. Başımla hafifçe onay verdim ve adam arkasını dönüp yürümeye başladı.

Çok uzaklaşmadan, "Mustafa Bey!" diye seslenerek gitmesine engel oldum.

Yeniden gelip masanın başında durdu ve konuşmamı bekledi.

"Kerem'i tanıyor musunuz? Bu kazayla ne ilgisi var?" diye soruverdim lafı pek fazla döndürüp dolaştırmadan.

Adamın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılırken, "Ben... Ben..." diye kekeledi ilk başta. "Tanımıyorum. Bilmiyorum," dedi telaşla. "Kerem Aktan'ın bu kazayla hiçbir ilgisi yoktur."

Gülümsedim.

Allak bullak olmuş bir yüz ifadesiyle karşımda duran adam da gülümsememden cesaret aldı ve küçük bir tebessüm ederek masadan ayrıldı.

Her kelimesini büyük bir özenle seçerek kurduğum cümleler, artık işimi çok daha kolaylaştırmıştı.

Hissediyordum. Artık gerçeklere biraz daha yakındım.

-10-

O KATİL

Sonuna geldiğini sandığın her yol, sana yeni bir yolun kapısını açmaktadır.

"Sen benim yerimde olamazsın. Ben senin gibi köle değilim, gerçek bir sultanım." Göktuğ, televizyonda duyduğum repliği tekrarladı.

"Of!" dedi neşeyle el çırparken. "Nasıl bu kadar asil olabilirsin, aklımı kaybedeceğim!" diye çırpındı battaniyenin altında.

"Sefil ya!" diye söylendi birkaç saniye sonra. "Ufacık beyniyle hareketlere bak, iftira atıyor Hürrem'ime."

"Ne zaman bitecek bu Göktuğ?" diye sordum sıkıntılı bir şekilde iç çekerek.

"Niye?" diye sordu gözünü bir an olsun ekrandan ayırmadan.

"Bilmiyorum, kendi entrikalarım arasında bir de bu çok ağır geldi," dedim geriye yaslanarak.

"Sabahtan beri konuşmuyordun, ne yapayım? Şu düştüğümüz hâle bak!" diye söylenerek önüne döndü. "Ben, Hürrem, sen bunları hak etmedik."

"Keşke şehir dışında olduğuma dair yalan söylememiş olsay-

dım. Dışarıya çıkar, eğlenirdik biraz," dedim ve Göktuğ'un dehşete bulanmış bakışlarına maruz kaldım.

"Nasıl yani?" diye sordu kocaman açtığı gözleriyle yüzüme bakarak.

"Ne?" dedim garip garip bakarken.

"Cezaevinden çıktığımızdan beri dilini yutmuş gibi tek kelime etmeyen sen değil miydin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne oldu da keyfin yerine geldi şimdi?"

"Çünkü bugün fark ettim ki doğru yolda ilerliyoruz."

"Nasıl?" diye sordu daha büyük bir merakla. "Benim daha çok kafam karışmıştı hâlbuki. Adam kaza anını ve tüm detayları takır takır anlattığı için katil olduğuna inanıp Kerem ve Akın'la ne ilgisi var acaba, diye düşünmeye başlamıştım," dediğinde aptallığına kahkaha atarak karşılık verdim.

"Ne gülüyorsun be?" diye homurdandı kaşlarını çatarak. "Sanki sen farklı bir şey anladın da!"

Elimi yanağına yerleştirirken, "Sen o kadar masum bir çocuksun ki Göktuğ!" dedim okşayarak. "Bazen senin gibi olmayı, her şeye bu kadar yüzeysel bakabilmeyi istiyorum," dedim ve gülümsemeye devam ettim.

"Her kulun dilediğini diliyorsun sen de," dedi sırıtarak. "Siz de haklısınız, herkes ister Göktuğ Kaya olabilmeyi ama benim gibisini yaratmak da çok mesai ister. Allah buna mı mesai ayıracak sürekli?"

"Tövbe tövbe!" diye homurdandım.

Beni umursamadan Muhteşem Yüzyıl'ı izlemeye kaldığı yerden devam etti.

Aşk-ı Memnu gecesi gibi bugün de Muhteşem Yüzyıl gecesi yaptığı için üzerinde yine saçma sapan bir tulum vardı.

Onu, her Aşk-ı Memnu gecesinde ağladığı için teselli etmek zorunda kalıyordum.

Ve her Muhteşem Yüzyıl gecesi de Hürrem'e yapılanlar yüzünden herkese küfrettiği için onu sakinleştirip teselli etmek durumunda kalıyordum.

"Bırak Süleyman'ı, eline erkek sinek bile konmaz inşallah Mahidevran!" diye beddua etti ve bana dönüp gülmeye başladı. "Bedduam da ne çabuk kabul oldu he... Eline gerçekten de erkek eli değmiyor hiç!" diye alay etti keyifle. "Ne sandı? Hürrem'ime iftira atıp bir de evli, mutlu, çocuklu mu olacaktı?" derken karakterlere karşı olan nefretini öyle net görebiliyordum ki şaşkınlıkla izlemek dışında hiçbir şey yapamadım.

"Göktuğ!"

"He gülüm, söyle?" dedi bana bakmadan.

"Hürrem bile senin kadar nefret etmiyordur şu kadıncağızdan, biliyorsun değil mi?" dediğim an hışımla bana döndü.

Oda karanlık olmasına rağmen kaşlarını var gücüyle çattığını görebiliyordum.

"Sakın o sefile kadıncağız deme bir daha!" diyerek beni azarladığında, kendimi tutamayıp güldüm.

"Gülme lan bidon!" diye kızdıktan sonra cıklayarak önüne döndü.

Saatler geçti.

Yüzlerce bağırış, çağırış, haykırış, küfür içinde bir bölümün daha sonuna geldi Göktuğ. Yer yer sinirden üzerindeki battaniyeyi fırlatırken, çoğu zaman da battaniyeye sarılıp Hürrem'e düştü aptal çocuk.

Bölümün bitiş jeneriği çalarken, öfkeyle kumandayı eline alıp videoyu durdurdu.

"Sana da yazıklar olsun Süleyman. Bize bunu nasıl reva görürsün ya, nasıl?" diye söylene söylene televizyonu kapatıp kumandayı kenara attı. "Hürrem'i bu yüzden daha iyi anlıyorum bak. O da asil, ben de. O da saraylarda yaşıyor, ben de. O da ihtişam, ışıltı, zenginlik içinde ben de. O da sultanlar sultanı, ben de. Onun da kulları köleleri var, benim de. O da güzel, ben de," diye bir türlü bitmek bilmeyen bir liste sıraladı dakikalarca. Hemen ardından, "Ama gel gör ki nelerle, kimlerle uğraşıyoruz. Bunları hiç hak etmedik, hiç," diye ekledikten sonra ağır ağır başını iki yana salladı.

Sadece izliyordum. Tıpkı bir dizi izler gibi... Şaşkınlık ve hayret içinde, tek kelime etmeden...

Dakikalardır onu izliyordum ancak yeni fark edebilmişti. Kaşlarını çatarak sordu, "Ne? Ne oldu?"

"Hiç... Sadece izliyorum," dedim hayretle gözlerimi açarak.

"İzle şekerim izle, asaletim ibret olsun biraz," dedi sırıtarak ve başını dikleştirip geriye yaslandı. "Ama dikkat et, ışığım kör etmesin!"

"Of Göktuğ!" dedim kendimi geriye atarken. "Çok şapşalsın!"

"Bir şey diyeceğim?" dedi birkaç dakika sonra telefonundan başını kaldırırken.

"Efendim?"

"Hatta iki şey diyeceğim," diye düzeltti.

"Söyle, seni dinliyorum," dedim başımı sallayarak.

"Önce hangisini söylesem ki?" dedi ve muhtemelen sesli düşündüğü için tepki vermedim ve beklemeye devam ettim. "Önce hangisini duymak istersin, seç!"

"Ne fark eder Göktuğ?" dedim bıkkın bir ses tonuyla. "Yorma beni!"

"Aman senin de hiçbir şeye tahammülün yok he, kocakarı gi-

bisin!" diye homurdandı. "Bana katlanamıyorsan yallah huzurevine!"

Uzatmaması için sadece sustum.

"Evet Göktuğcuğum, haklısın. Hadi ne söylemek istiyorsan söyle, seni dinliyorum," dedim sakince.

"Şey... Birincisi karnım acıktı. Göbeklerimizi gıdıklamak ister miyiz?" derken sevimli olabilmek için alttan alttan tıpkı bir köpek yavrusu gibi bir bakış attı sırıtarak.

Yüzümü buruşturarak, başımı iki yana sallayınca yüzü asıldı.

"Asla aç değilim."

"Ama istemez miyiz göbeklerimizi gıdıklayalım, hamburgerler yalayalım!" dediğinde üzerine atlayıp sıkı sıkı sarılıverdim birden.

"Seni çok seviyorum. Gönüllerin değil, sadece benim gönlümün sultanı!" dedim daha sıkı sarılırken.

Bir insanın gülüşü, konuşması, tepkileri... Her şeyi diğer hiçbir insana yakışmayacak kadar farklı ve güzel olabilir miydi? Normalde cevap "hayır" olsa bile Göktuğ'u tanıdıktan sonra kesinlikle bu soruya "evet" derdim. Diyorum da...

"Ben de seviyorum da. Ne oluyor, gece gece kudurdun?" derken kendisi de sarılmış bir elinin parmaklarına da serbest bıraktığım saçlarımı dolamaya başlamıştı çoktan.

"Bilmem, birden sevesim geldi," dedim geriye çıkıp omuz silkerken.

"Kadın suratlı seni!" dedi sevimli sevimli sırıtırken.

"Adam suratlı!" diye karşılık verdiğimde kıkırdadık.

Birkaç dakikalık sevgi patlamasının ardından ikimiz de köşelerimize çekildiğimizde ilk konuşan ben oldum.

"Söyleyeceğin diğer şey neydi?" diye sordum telefonda gezin-

meye devam ederken.

"Neydi?" diye sordu şaşkın şaşkın bakarak.

"Ben nereden bileyim ne söyleyeceğini?"

"Ne diyecektim ben yahu?" diye sesli düşündüğünde karşılık vermeden hatırlamasını bekledim. "Of ne diyecektim?"

"Hatırla hemen, merak ettim," dedikten sonra telefonumu koltuğun kenarına koyup Göktuğ'a bakmaya başladım.

Çok geçmeden hışımla bana döndü. "Hatırladım, hatırladım!" dedi sevinçle. "Şey diyecektim. Bugün cezaevindeki konuşma sırasında benim fark edemeyip senin fark ettiğin şey ne? Niye ben masum oluyormuşum?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hazır mısın?" diye sorduğumda, oturuşumu düzelterek öne çıktım ve daha dik durdum.

"Neye?"

"Şimdi kulağını aç ve beni iyi dinle Göktuğ Kayagiloğulları!" dedim gülerek.

"Salak mısın?" dedi kıkırdarken. "Kayagiloğulları ne?"

"Boş ver şimdi onu," derken bir şeyleri savuşturur gibi elimi omuz hizamda salladım hızlıca.

"İyi tamam, dinliyorum. Anlat bakalım, yine ne yalan dolan anlatacaksın?" derken yönünü tamamen bana döndü.

"Birincisi; bugün adam bizi karşısında gördüğünde nasıl telaşa kapıldı, fark ettin mi?" diye sordum gözlerinin içine bakarak.

Hızla başını sallarken, "Evet evet, fark ettim!" dedi hevesle.

"İkincisi; adam kazayı anlattıktan sonra hatırlıyor musun, ona bir soru sormuştum?" dediğimde şaşkın bakışlarından hatırlamadığını anladım.

"Ne sormuştun?" diyerek soruyu tekrar bana yöneltti.

"Çarptıktan sonra neden durmadın ve yardım etmedin, diye sormuştum. Adam korktuğunu ve bu yüzden durmadığını söylemişti. Hâlbuki o gün araba Anıl'a çarptıktan sonra durmuştu. İçinden kimse inmese de o araba, o gün durmuştu. Çarpan kişi her kimse, yardım etmekle etmemek arasında tereddüt etmişti muhtemelen."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Göktuğ'un gözlerinde hayranlıkla bir ışık parladığını gördüm.

"Oha!" dedi hâlâ şaşkınlığı devam ederken. "Sana inanamıyorum, nasıl fark ettin bunu?"

"Fark etmek değil ki! Adamın katil olup olmadığını anlamak için olayı anlattırdım. Söylediğim her kelimeyi adamı tuzağa düşürecek şekilde sarf ettim."

"Helal olsun sana be!" dedikten sonra zafer kazanmışız gibi sevinmeye başladı. "Başka? Başka bir şey var mı?"

"Olmaz olur mu?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Hazırsan devam ediyorum."

"Et, et!" dedi heyecanla.

"Üçüncüsü; muhtemelen bu söylediğimi de hatırlamıyorsundur ama adama şunu söyledim. *O an Anıl'ın yanında kimse yoktu ve siz durup yardım etseydiniz belki de şimdi hayatta olabilirdi.*" Araya girip lafımı kesti.

"Aa... Evet, evet hatırlıyorum!"

"Hah, süper! O gün Anıl yalnız değildi. Yanında ben vardım ve çarpan kişi o olsaydı beni görmemesine imkân yoktu."

"Oha!" diye bağırdı Göktuğ. "Kızım şok içindeyim resmen, duyduklarıma inanamıyorum lan!" derken ellerini ağzına kapattı.

"Daha bitmedi, dur!" dedim ağır ağır.

"Devam et."

"Dördüncü olarak, adama şunu söylemiştim: *Üzülmeyin. Biliyorsunuz ki, kazaların çoğu kurallara uymamaktan kaynaklanıyor. Eğer siz hız sınırını aşmasaydınız, eğer erkek arkadaşım yolda yürümek yerine kaldırımda yürüyor olsaydı bunlar başımıza gelmeyecekti belki de.*"

"Evet, bunları da hatırlıyorum," diyerek yeniden lafımı kesti.

"Anıl o gün yürümüyor, paten kayıyordu. Ve eğer katilimiz bu adam olsaydı, bu detayı hatırlamaması imkânsızdı."

"Kızım, yok artık!" diye yeniden şaşkınlıktan bağıra çağıra tepkiler verdi Göktuğ. "Aklımı kaybedeceğim ya, nasıl bu kadar kurnaz olursun?" diye sordu hayranlıkla bakarken. "Nesin sen, yılan mı? Nasıl bu kadar sinsi olabilirsin?"

"Bu savaşı kazanmak istediğimi söylemiştim sana. Yaşadıkları yüzünden ağlayıp zırlayanlardan olmayacağımı, güçlü bir kadın olup sonuna kadar ne gerekiyorsa yapacağımı ve kiminle gerekiyorsa onunla savaşacağımı söylemiştim. Unuttun mu?"

"Unutmadım da... Bu kadarını da beklemiyordum, ne yalan söyleyeyim. Gurur duydum, önünde saygıyla eğiliyorum!" derken ellerini bana doğru uzatmış şekilde birkaç kere eğilip kalktı saygı göstergesi olarak.

"Dur, daha bitmedi!" dediğimde, hemen oturuşunu düzeltip dinleme pozisyonuna geri döndü.

"Oha kızım, ne var başka?"

"En sonunda Kerem'i tanıyıp tanımadığını sormuştum, değil mi?"

"Evet."

"Adam hiç olmadığı kadar büyük bir telaşa kapılarak reddetti söylediğimi ve Kerem'i tanımadığını iddia etti."

"Evet."

"İşte tam o noktada öyle bir batırdı ki her şeyi!" dediğimde heyecandan yerinde duramadı Göktuğ.

"Ne? Ne yaptı? Söyle hadi çatlatma adamı!"

"Ben adama sadece Kerem'i tanıyor musun, diye sormuştum ama adam bana, 'Kerem Aktan'ın bu kazayla hiçbir ilgisi yoktur.' gibi ezberletilmiş bir cümleyle karşılık verdi."

"Yok artık!" diyerek tekrar elini ağzına kapattı.

En çok emin olduğum nokta tam da burası olmuştu. En çok yıkım yaşadığım nokta da...

Göktuğ'un şaşırmasının bitmeyeceğini bildiğim için bekleme gereği duymadan konuşmaya devam ettim.

"Adama çocukları olup olmadığını sormuştum ya hani..."

"Evet."

"Onu da şu sebeple sormuştum. Böyle olaylarda hep maddi desteğe muhtaç, sevdiklerinin yaşam kalitesini arttırmak isteyen mazlum insanlar ateşe atılır. Bu adamcağız da muhtemelen iki küçük kızı için bu suçu üstlenmiş," diye açıkladığımda ikimizin de üzüntüyle yüzü asıldı.

"Yazık..." diye mırıldandı.

"Yazık... Hem de çok yazık," diye tekrarladım söylediğini.

"Peki, şimdi ne olacak Umut?" diye sordu çekinerek. Haklıydı. Çünkü bu soruyu ben de kendime sormaktan çekiniyordum. Cevabı kalbimi paramparça edecekti, biliyordum.

"Bilmiyorum, düşünmeye ihtiyacım var. Biraz kendime zaman tanımalıyım," diye üstünkörü bir cevap vererek geçiştirdim.

"İyi edersin. Sakın fevri davranma, olur mu?" derken ellerimi tuttu. Destek verircesine, yanımda olduğunu söylercesine sıktı ellerimi.

Düşündükçe boğuluyordum ama düşünmeden de edemiyordum. Muhtemelen bütün gece yine uyumayacaktım ve ne yapmam gerektiğini, doğru olanın ne olduğunu bulana kadar düşünecektim. Yüksek ihtimalle de birkaç güne aklımı kaybetmiş şekilde en yakın ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde soluğu alacaktım.

"Geç olmuş. Uyusam iyi olur," diyerek kalktım koltuktan. Yalandı bu. Uyumayacağımı biliyordum fakat ne kadar erken düşünmeye başlarsam o kadar çabuk çözüme ulaşırım diye düşündüğüm için vakit kaybetmek istemiyordum.

"Aynen. Dün gece de uyumadın zaten," dedi gülümseyerek.

"İyi geceler sana," dedim salonun çıkışına doğru yürürken.

"İyi geceler!" dedi harfleri uzata uzata.

Salondan çıktığımda düne kıyasla kafamın içinde binlerce değil, sadece bir düşünce vardı. Eskisi gibi karmakarışık değildi çünkü olaylar.

Her şey çok netti artık.

Tüm oklar Kerem'i işaret ediyordu.

Katil... Kerem'di.

-11-

GÜNEŞ SİSTEMİM

Aşktan vazgeçmek o kadar kolay olsaydı,
güneş her sabah sarılmazdı gökyüzüne.

Keremsu: Umut ışığım

Umut: Efendim?

Keremsu: Efendim derken? :O

Umut: Ne demeliydim?

Keremsu: Ne var Keremsu diyebilirdin mesela?

Keremsu: Ya da efendim aşkım?

Keremsu: Bak ikincisi daha çok hoşuma giderdi :D

Umut: Ay Keremsu... İki gün ayrı kaldık hemen şımarmalar başlamış bakıyorum da!

Umut: Ayrıca aşkım ne? Neyim ben liseli âşık mı?

Keremsu: Doğru... Ben de bi yakıştıramadım.

Keremsu: Özledim ama ne yapayım? :(

Umut: Biraz daha özle :*

Keremsu: Ben özlüyorum da sen özlüyor musun bakalım?

Umut: Neden özlemeyeyim?

Keremsu: Ne bileyim, dünden beri yazmayınca merak ettim.

Umut: O kadar yoğun bir gün geçirdim ki…

Umut: Yani bırak mesaj atmayı aklıma getirmeye bile vaktim yoktu.

Umut: O derece!

Keremsu: Demiştim sana işte. Ben de gelmeliydim seninle!

Umut: O da nereden çıktı şimdi?

Keremsu: Ne bileyim.

Keremsu: Ben olsaydım en azından birlikte koşturur, birlikte yorulurduk.

Keremsu: Hayal etsene…

Keremsu: Koşturuyoruz… Yoruluyorsun… Ellerimi daha sıkı tutuyorsun…

Keremsu: Vay be :D

Keremsu: Sizin oralarda el ele koşturuyoruz

Keremsu: Dillere düşüyoruz seninle.

Keremsu: Görenler diyecekti ki kim bu oğlan?

Keremsu: Kapmış güzelim kızı

(Kerem elinin fotoğrafını atar.)

Keremsu: En yakın zamanda kavuştur şunları, seninkilerle…

Umut: Keremsu ya…

Keremsu: Söyle umut ışığım?

Umut: Hiç…

Umut: Birden efkârlandım :/

Keremsu: Canını sıkan bir şey mi oldu?

Umut: Ne olmadı ki…

Keremsu: Anlat güzelim?

Umut: Genel ya.

Umut: Yeni bir şey olduğu yok.

Keremsu: Emin misin?

Umut: Evet evet.

Keremsu: İyi bakalım.

Keremsu: Ne zaman dönüyorsun belli mi?

Umut: Bilmiyorum.

Umut: Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Umut: Babaannemin ihtiyacı var yani…

Keremsu: Durumu nasıl?

Umut: Aynı…

Umut: Ama düne göre daha iyi gibi.

Umut: Bilmiyorum Keremsu ya, kafam çok karışık

Keremsu: Ne konuda?

Umut: Hayat benden ne istiyor?

Umut: Neden sürekli beni pataklama derdinde?

Umut: Bu yüzden bile çok karışığım.

Keremsu: Takma kafana.

Keremsu: Her şeye canını sıkmamanı söylemiştim.

Umut: Öyle ama… Ne bileyim işte ya.

Keremsu: Umut

Umut: Umut derken? :O

Keremsu: Umut ışığım*

Umut: Söyle bakalım Keremsu

Keremsu: Her şeyin bizim olduğu o geceyi çok özledim ben.

Umut: Yaaa

Umut: Çok güzel bir gece, değil miydi o?

Umut: Azra'yla birbirimizi falan tokatlamıştık :D

Keremsu: Gecenin sonundan bahsediyorum yahu!

Umut: Şaka şaka...

Keremsu: GÖKYÜZÜNE BAKMA DURAĞI'NDA İNECEK VAR!!!

Umut: Şoför geçerken beni de al...

Keremsu: Sen iste koşarak geleyim umut ışığım

Umut: Ay yok Keremsu ya

Umut: Buralar çok karışık

Umut: Girersen çıkamazsın.

Keremsu: Evinden mahpus hayatı gibi bahsettiğine göre durumlar epey vahim galiba umut ışığım...

Umut: Mahpus ki ne mahpus...

Keremsu: Senlik bir durum yoksa dön o halde?

Keremsu: Orada olmak seni üzüyor belli ki

Umut: Nereye döneceğim ki?

Keremsu: O ne demek?

Keremsu: Anlamadım.

Umut: Hiç...

Umut: Saçmaladım biraz.

Keremsu: Madem yoğun bir gün geçirdin

Keremsu: Neden uyanıksın hala?

Umut: Bilmem uyku tutmadı.

Umut: İstesem de uyuyamıyorum yani.

Keremsu: Umut ışığım saçmalıyorsun ama!

Keremsu: Uyumazsan hasta olacaksın.

Keremsu: Benden uzakta olmana katlanamıyorum zaten

Keremsu: Bir de benden uzakta hasta olman beni delirtir bilesin.

Umut: Sen çok değiştin he Keremsu!

Keremsu: Ne anlamda değişmişim söyle bakalım

Umut: İyi anlamda iyi, korkma

Umut: Seni ilk tanıdığımda bırak bir insanı düşünmeyi, insanlıktan eser yoktu sende.

Umut: Kendini beğenmiş, ukalanın tekiydin.

Umut: Koç burcu özellikleri işte, yeniden saydırma bana.

Keremsu: Oh bugün de koç burcu lincimi yedim umut ışığımdan

Umut: Ay alt tarafı gerçekleri söyledik canım ağlama hemen.

Keremsu: Umut ışığım sen 24 Ekim'de doğmuştun değil mi?

Umut: Evet 24 Ekim

Umut: Nasıl utanmadan aynı günlerde doğarız ya

Keremsu: Oha gerçekten...

Keremsu: İkimiz de 24'üncü günlerde doğmuşuz resmen

Keremsu: Bu bizi evliliğe bir adım daha yaklaştırır :D

Umut: Ne alakası var şimdi Keremsu? -.-

Keremsu: Bilmem, fırsatçılık kazanır belki dedim :D

Umut: Belli ki kazanamadı :D

Keremsu: Maalesef :/

Umut: Kerem

Umut: Her şeye rağmen seni çok seviyorum.

Umut: Her zaman da bu böyle olacak...

Keremsu: Neler oluyor umut ışığım?

Keremsu: Kaç günlük ömrüm kaldı, çekinmeden söyleyebilirsin.

Keremsu: Hazırım!

Umut: Dalga geçme, ciddiyim...

Keremsu: Tam şu an bir şarkı çalıyor,

Keremsu: "O benim, güneş sistemim.[2]" diyor.

Keremsu: Sana olan sevgimi daha iyi anlatan bir şarkı olamazdı sanırım.

Keremsu: Sana deliriyorum umut ışığım...

Keremsu: Aklımı başımdan alıyorsun.

Umut: Sevgili Keremsu, aklımı başımdan alıyorsun...

2 Son Feci Bisiklet- Bikinisinde Astronomi

-12-

TAKİP

*Başkalarının ne dediği, sen onlara başkaları dediğin sürece umurunda olmasın. Olmasın ki canını yakmaya cüret edemesinler.**

Kerem'le konuşmak eskiden her şeyi çok daha kolaylaştırırken artık aramızda geçen her kelime daha çok yakıyordu canımı. Âdeta onunla konuşmak ruhumu dağlıyordu.

Acılar içinde kıvranırken zaman geçmek bilmiyor gibiydi. Fakat dönüp şöyle bir baktığımda çoktan birkaç günü ardımda bırakmıştım bile.

Bir haftayı da olabilir...

O kadar gün geçmiş olmasına rağmen düşündüğüm tek bir şey vardı hâlâ: Bundan sonra ne yapacaktım?

Şimdiden sonra yapacağım ilk hamle, içinde bulunduğumuz savaşın tüm gidişatını değiştirecekti ve bu gidişatı değiştirmek benim elimdeydi. Bu nedenle o kadar çok düşünmüştüm ki artık zaman kavramını kaybetmiştim. Cezaevine gittiğim günün ardından kaç dakika, kaç saat, kaç gün geçti emin değildim artık.

Tıpkı Kerem'in beni terk ettiği günlerde yaşadığım buhranı yeniden yaşamaya başlamışgibiydim.

Gökçe dâhil herkes şehir dışında olduğumu sandığı için evden dışarıya çıkmam mümkün olmuyordu. Tüm gün evde olduğum için de düşünmekten başka bir şey yapmıyor, yine bana zindan olan günleri ardımda bırakarak yaşamaya devam ediyordum.

Göktuğ da iki gündür pek uğramıyordu. Okula gidiyor ve benim yokluğumda Kerem'le Akın başta olmak üzere herkese göz kulak oluyor, olan bitenden haberdar olabilmem için hepsini dikkatlice gözlemliyordu.

Günlerdir kendimi daha iyi hissetmek ve daha büyük bir depresyon batağına sürüklenmemek için evin içinde güzel kıyafetler giyip, makyaj yaparak dolaşıyordum.

Kendimi sürekli aynanın karşısında kendimle yüzleşirken buluyordum.

Fazlaca şarkı dinliyordum üstelik.

Ve dün, gereğinden fazla yemek yemiştim.

Bunların hepsi de düşüncelerle verdiğim savaşın sonucuydu.

Yine makyajımı tamamlayıp hınç alır gibi allık fırçasıyla yanağıma son birkaç darbe uyguladıktan sonra aynanın karşısına geçtim.

Gözlerimi ön plana çıkaracak bir göz makyajı yapmıştım. Daha pastel bir tonla renklendirdiğim dudaklarımı aralarken, serbest bıraktığım saçlarımı ellerimle tarayarak şekil verdim.

Normalde doğallıktan yana olmayı sevdiğim için makyajla pek aram yoktu ama evde geçirdiğim günler, makyaja olan yeteneğimi ve yatkınlığımı arttırmaya başlıyordu.

"Of Kerem ya!" diye sızlandım birden tüm sessizliği bozarak. "Nasıl yaparsın bunu bize?" derken sesim titredi.

Aniden kendini gösteren ve engel olamadığım bir his, koşarak yatağıma girmemi ve bacaklarımı çırparak bağıra çağıra ağlamamı

söylüyordu.

Nasıl olabilirdi?

Bir insan tam mutluluğa ulaştığını sanırken hayatı nasıl tepetaklak olabilirdi?

Kimdim ben, kaos çekici mi?

"Allah'ım belli ki bir ara farkında olmadan seni çok kızdırmışım ve sen de bana ceza veriyorsun ama..." dedikten sonra ellerimi çenemin altında birleştirerek konuşmaya devam ettim. "Gerçekten bu kadarı fazla değil mi? Canımı alsan bu kadar acıtmaz artık, kaldıramıyorum!"

Oflayarak bakışlarımı yeniden aynadaki yansımama çevirdim.

"Bir de hiç derdim yokmuş gibi güzel olmuşum ya, şu hâle bak!" diye söylendim yine.

Kaşlarımı çattım kendime.

"Yine geldiler bana, iyi mi?" diye mırıldanırken, omuzlarımdan aşağı uzanan saçlarımdan bir tutam alıp parmağıma dolamaya başladım.

"Ne yapsam, saçlarımı mı kessem acaba?" Zihnimde parlayan bu fikir, alıcı gözle kendimi süzmemi sağladı. Hayatım boyunca hiç kısa saç kullanmadığım için bu düşünce birden korkmama neden oldu. Kendimi kısa saçlı hayal edememiştim.

"Ay ne saçı, kellemi kessem ancak rahata ererim ben!" derken başımı hızlıca iki yana sallayıp kendimi o saçma fikirden kurtardım hızlıca.

"Hem Kerem saçlarımı çok sevdiğini söyler hep," diye mırıldandığım an boğazıma yerleşen yumru, nefesimi kesti birden. "Saçlarına kıyarsan Kerem'den biraz daha uzaklaşırsın. Sevgine kıyarsın," diyerek sanki bir yabancıymışım gibi kendime öğüt verdim.

Bakışlarım saçlarıma döndüğünde parmak uçlarımla okşadım onları. Dokunduğum yerlerde Kerem'in izlerine rastlıyordum sanki.

Yeniden aynada kendimle göz göze gelince, küçük bir kız çocuğu gibi dudak büzüp üzüntüyle kaşlarımı çattım.

"Kerem ya... Ne olur yanımda olsan şimdi, kocaman sarılsak?" Bakışlarım aynadaki yansımadan yatağıma kaydığında Kerem'le birlikte uyuduğumuz gece canlandı gözlerimde.

Derin bir nefes almaya yeltendim, nefesim kursağımda kaldı. Tıpkı aşka olan hevesim gibi...

Aniden çalmaya başlayan telefonun sesi tüm düşüncelerden alıkoyarken beni, korkuyla irkilerek arkamı döndüm.

Ne zaman oraya attığımı hatırlamadığım telefonum yatağımın ortasında duruyordu. Israrla çalmasına rağmen istifimi bozmadan ağır ağır yaklaştım yatağa.

Yatağın kenarına otururken, sıkıntıyla oflayıp telefonuma uzandım.

Göktuğ Arıyor...

Oyalanmadan aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdükten sonra ilk konuşan ben oldum.

"Efendim?" dedim sakince.

"Neden aradın?" dediğinde yüzüme yerleşen garip bir ifadeyle telefonu kulağımdan çekip boş boş baktım birkaç saniye.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Aptal mısın Göktuğ, sen aradın!"

"Bana aptal deyip durma ya! Neyim ben, Cemile mi?" diye sızlandığında, yine söylediğine anlam veremediğim için yüzümü buruşturarak konuştum.

"Cemile?"

"Bihter'in kölesi işte be... Aptal Cemile yok mu, yılan olan," diye açıkladığında istemsiz bir şekilde göz devirirken buldum kendimi.

"Neden aradın Göktuğ?" diye sordum konuyu değiştirmediğim sürece boş yapmaya devam edeceğini bildiğim için.

"Sen neden açtın?" diye sorduğunda pek belli etmese de kıkırdadığını duyabilmiştim.

"Yine canın sıkılmış belli ki senin!" diye homurdandım.

"Evet ya... Dersten çıktım şimdi, sıkıntıdan ölecektim. Karı bizi iki saat hapsetti sınıfa!" diye söylenirken tek kaşım imalı bir tavırla hareketlendi.

"Ev hapsinde olan benim ama dışarıda olmana rağmen hapsedilmekten bahseden sensin, yanlış mı anlıyorum?" diye iğnelediğimde birkaç saniyelik sessizlikle baş başa kaldık.

"Sen de az yılan değilsin ha Umut!" diye homurdandı. "Her fırsatta lafı iteliyorsun alttan alttan."

"Yo... Direkt söylüyorum," dediğimde umursamazca omuz silktim.

"Doğru," diye mırıldandı. "Ee? Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda cevap vermeden önce gürültülü bir şekilde soludum.

"Son birkaç gündür kendimle baş başa kalmaya tahammül edemez oldum. Aklımı kaybedecek gibiyim ya!" diyerek hayıflandığımda ucunda oturduğum yatağıma kendimi bıraktım.

"O hâlde hemen hazırlanıyorsun!" deyiverdi birden.

"Ne? Ne hazırlığı?" diye sordum anlamayarak.

"Hazırlan, dışarı çıkacağız. Eve hapsolan niye sen oluyormuşsun?"

"Ya bir gören olursa?" dedim tereddütlü bir şekilde.

"Salak salak yapma kendini. Koskoca şehirde kimsenin işi gücü yok, herkes seni mi gözleyecek?" diye terslediğinde söylediklerinde haklı olduğunu düşünerek daha fazla karşı koymak istemedim. Çünkü evde olmaktan bunalmıştım ve dışarıya çıkmanın iyi geleceğini gayet iyi biliyordum.

"Tamam, ben hazırım zaten," derken doğruldum hevesle.

"İyi madem. Otobüse biniyorum ben şimdi, sahilde buluşuruz."

"Tamam madem," dedim. Bu, Göktuğ'la aramızda telefona veda geleneğiydi fakat yaşadığımız olaylar yüzünden uzun süredir yapma fırsatı bulamıyorduk. "İyi madem," dedi yeniden.

"Kapatalım madem."

"Elveda madem."

"Bay madem."

"Bay bay madem."

Ve gülüşerek telefonları kapattık. Eski günlerimizi çok özlediğimi fark ettim. Boş boş oturduğumuz, Göktuğ'un izlemekten asla bıkmadığı dizileri tekrar tekrar izlediğimiz, çoğunlukla nefes alamayacak hâle gelene kadar yiyip içtiğimiz, okulda ya da pencere kenarında oturup gelen geçenle alay ettiğimiz günlerimizi deli gibi özlüyordum. O günlerde de başıma ufak tefek belalar geliyordu ama bu son yaşananlar benim için bile fazlaydı.

Er ya da geç tüm bu kötü günler geçecek ve günün sonunda ben yine kendimi Göktuğ'la yapmaktan hoşlandığımız şeyleri yaparken bulacaktım.

En azından böyle olacağına inancımı kaybetmemek adına elimden geleni yapıyordum.

"Resmen suratında makyaj var, çok garip!" dedi alay edercesine. Bakışları yüzümün her köşesinde ağır ağır dolaşıyordu.

"Öyle bakmaya devam edecek misin?" diye sordum göz devirerek. "Ne var bir iki şey sürdüysem suratıma?"

"Bir iki şey mi? Düğüne gitsen sırıtmazsın aga!" dedikten sonra daha fazla kendini tutamayıp gülmeye başladı.

"Göktuğ!" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Tantana yapma hemen, güzel olmuşsun lan!" derken elini omzuma atıp bir anlığına yanağını koluma yasladı.

Birkaç dakika boyunca sessizce yürümeye devam ettik. Defalarca geçip gittiğim sahil ilk kez bu kadar huzur vericiydi.

"Kerem'i görüyor musun?" diye sordum bakışlarımı Göktuğ'a çevirmeden.

"Hani!" diye bağırdı birden. "Nerede?" derken telaşla etrafına bakındı.

"Ya salak mısın Göktuğ?" diye azarlarken kolundan tutup sakinleşmesini sağladım. "Kerem'i görsem böyle sakin mi kalırım?" diye homurdandım. "Okulda görüp görmediğini soruyorum ben!"

"Allah kahretmesin seni, o öyle mi söylenir? Aklımı kaçırıyordum anasını satayım!" Saçlarının iri dalgalarına daldırdı parmaklarını.

"Pardon da sana ne oluyor acaba?" diye sordum ve ellerimi belime yerleştirip var gücümle kaşlarımı kaldırdım.

"Oho... Bir Kerem'in lafı mı olur aramızda?" diye saçma sapan bir karşılık verdi düşünmeden. "Hani aramızda senin benim lafı olmazdı?"

"Kim demiş onu?"

Omuz silkti.

"Ben," derken sırıtmayı da ihmal etmedi.

"Neyse, boş yapma da soruma cevap ver," dedim ciddi bir tavırla.

"Birkaç gündür göremiyordum ama bugün kampüste gördüm. Tek başına fakülteye doğru yürüyordu sarı sarı bedeniyle."

"Beni çıldırtacaksın en sonunda ama!" diye azarladım son söyledikleri yüzünden.

"Ne dedik lan?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Sarı dedik. Sarı değil mi enişteмsu?"

"Kerem'i unutmam lazım. Bunun için de önce kendi içimde soğutmam lazım. Çünkü biliyorsun ki artık onunla birlikte olmam mümkün değil. Bu yüzden ondan ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyi ve sen buna hiç yardımcı olmuyorsun Göktuğ!" derken her an biraz daha öfkelenmiştim.

"Of tamam be!" dedi ellerini havada savuştururken.

"Göktuğ..." diye mırıldandım birkaç adım sonra.

"He?"

"Ben Kerem'i çok özlüyorum!" dediğimde aynı anda birbirimize dönüp üzüntülü bir şekilde dudaklarımızı büzdük.

"Ben hâlâ hiç ihtimal vermiyorum Kerem'in katil olabileceğine Umut ya..." dediğinde içimde "keşke" diye haykıran bir ses duydum. Keşke Göktuğ'un söyledikleri doğru olsa... Keşke.

Bir şey söylemedim, söyleyemedim.

"Ya katil Akın'sa?" deyiverdi birden. "Neden direkt katil Kerem diye yaftaladık ki?" Tam konuşmak için dudaklarımı araladığımda konuşmaya devam etti. "Gerçi Akın'ın da katil çıkmasına gönlüm el vermez ki ya... Akın gibi havalı birisi nasıl katil olabilir? Asla yakıştıramam!" Hızlıca başını iki yana sallarken konuşmaya devam etti. "Kafam çok karışık, çok! Bir yanda Kerem'imiz diğer yanda

Akın'ımız... Sen ve ben bile onlardan daha katil tipliyiz resmen ya!"

Yine sessizce boş yapmasının bitmesini bekledikten sonra, "Tek sorunumuz ikisinden birinin katil olması değil ki Göktuğ," diye mırıldandım. "Bu işte kimse masum değil. Biri cinayeti işlemiş diğeri de bu suça ortaklık ediyor. Yani bu olayın sonunda kimse aklanmayacak. Sadece biri daha az suçlu, diğeri daha çok suçlu olarak ayrılacaklar işte, o kadar."

"Of Umut ya... Yüreğim daraldı resmen!" Ellerini kalbinin üstünde birleştirdi.

"Yapacak bir şey yok, gerçekler ebediyen gizli kalamaz Göktuğ," diyerek umursamazca omuz silktim. Keşke gösterdiğim gibi gerçekte de umursamıyor olabilseydim. Ama umursuyordum, hem de deliler gibi... Korkuyordum hem de hiç korkmadığım kadar. Çünkü bu gerçekler, hepimizin hayatına mal olacaktı.

"Hadi bakalım, sonumuz hayır olsun."

"Âmin," dedim hemen. "Âmin..." diye yeniden mırıldandıktan sonra dakikalarca konuşmadık.

Huzur verici sessizlik, ellerimden tutmuş usulca esen rüzgâr eşliğinde deniz kenarında dansa kaldırmıştı sanki bedenimi. Birkaç dakikalığına da olsa tüm düşünceler azat etmişti birden zihnimi ve ben bir anlığına özgür hissetmiştim kendimi.

Göktuğ, "Şu kızcağız ağlıyor mu?" diyerek, ilerideki bankta oturan küçük kızı gösterdi. Huzurun tarif edilemez tadı damağımda kalmış şekilde gerçek dünyaya gözlerimi yeniden açtım.

"Bilmem," diye cevapladım usulca.

Biraz sonra ağlayan kızın oturduğu bankın önünde durduğumuzda Göktuğ hemen yanına oturdu. Karşılarında öylece durup Göktuğ'un ne yapacağını görmeyi bekledim.

"Küçük kız... Neden ağlıyorsun?" diye sordu ellerini yüzüne

kapatmış hıçkıra hıçkıra ağlayan kıza. On iki on üç yaşlarında olan kızı bu kadar ağlatan şeyi merak etmedim desem yalan söylemiş olurdum.

Kız ellerini yüzünden çekip merakla önce yanında oturan Göktuğ'a, sonra tepesinde dikilen bana baktı uzun uzun. Hemen sonra yarım kalan gözyaşlarını akıtmaya devam etti ve ellerini yüzüne kapattı.

"Hadi anlat bana. Ne oldu, neden ağlıyorsun güzelim?"

Göktuğ'un telaşlı bir şekilde kızın derdiyle ilgilenmeye çalışmasını, içimde karşı koyamadığım bir sempatiyle izlemeye koyuldum.

Ağlamasını durduramıyordu bir türlü. Hüngür hüngür ağlıyor, ara ara ağlamaktan iç çekiyordu.

Ellerini yeniden yüzünden çektiğinde kızarmış gözleri Göktuğ'a döndü. "Ben... Ben..." Hıçkırıklar lafları ağzına tıkıyordu.

"Öncelikle yaslan bakalım şöyle geriye. Bir nefes al, sakinleş." Küçük kız itiraz etmeden Göktuğ'un söylediklerini yerine getirdi. Göktuğ ise kızın yere attığı sırt çantasını aldı ve yanına koyduktan sonra yeniden kıza döndü.

"Daha iyi misin?" diye sordum gülümseyerek. Anıl öldükten sonra tüm ailesini kaybeden, sahil kenarında tanıştığımız küçük çocuk Onur geldi aklıma. Yüzüme daha büyük bir gülümseme yerleşiverdi. O güzel ve sevimli yüzü gözümün önüne geldiğinde, küçücük yaşında yaşadığı büyük kayıplara rağmen hayata karşı pozitif duruşunu anımsayınca utandığımı hissettim.

Kendi sorunlarımı abarttığımı düşünmeye başlamıştım onun sayesinde.

"Hı hı... Evet," diye cevap verdi kız çekinerek.

"Benim adım Göktuğ. Bu ablanın adı da Umut. Seninki ne?"

Cevap verme konusunda tereddüt yaşadığı bakışlarından belli olsa da Göktuğ'un sevimli gülümsemesi güven vermiş olmalı ki o da gülümseyerek cevap verdi.

"Elif."

"Memnun oldum Elifciğim. Hadi bize canını sıkan şeyi anlat!" dedi neşeli bir şekilde.

"Kimse sevmiyor beni. Arkadaşlarım, ailem... Hepsi kilomla dalga geçiyor. Ben şişman olmak istemiyorum ama elimde değil. İnsanlar benimle alay ettiğinde belli etmiyorum ama çok üzülüyorum. Her gün bu yüzden ağlamaktan sıkıldım artık," dediğinde birkaç dakikadır duran gözyaşları yeniden akmaya başladı. Al al olmuş yanakları gözyaşlarıyla ıslanmaya başladığında, Göktuğ üzülerek önce bana sonra kıza baktı hızlıca.

Ellerini yüzüne kapattı Elif.

"Ben çok çirkinim."

"Saçmalama Elif, sakın öyle şeyler söyleme!" dedi aceleyle. "Bana bak!" Kızın bileklerinden tutup usulca ellerini yüzünden çekmesini sağladı. "Şişmansan ne olmuş? Farz edelim çirkinsin, ne olmuş? Ki asla değilsin, çok güzel bir kızsın."

"Ama arkadaşlarım öyle demiyor. Sırf şişman olduğum için benimle teneffüste gezmiyorlar bile," dedikten sonra parmak uçlarıyla yanaklarını sildi hızlıca. "Arkadaşlarımı geçtim, annem bile şişmanım diye sevmiyor beni. Sürekli *az ye, obez oldun* deyip duruyor bana." İç çekti. "Çikolatalı pasta yemeyi çok seviyorum ama her istediğimde annem bağırıp çağırıyor, eve pasta almıyor."

Göktuğ telaşla etrafına bakınmaya başladı. Birkaç saniye sonra yeniden kıza döndüğünde, "Bak ben eskiden nasıldım, biliyor musun?" dedi ve kız merakla yüzüne bakmaya başladı. Hemen arkasında kalan denizi göstererek gülümsedi. "Şu denizi görüyor musun?"

Kız arkasına dönüp denize baktıktan sonra hızlıca başını salladı.

"Hah ben küçükken sanki o denizi içmiş de doymamış gibiydim. Böyle, kocaman!" Ellerini iki yana açıp, yanaklarını şişirerek gösterdiğinde ikisi de kıkırdadılar.

"Ama şimdi zayıfsın..." dedi üzüntüyle Göktuğ'u incelerken. "Nasıl yaptın?"

"Kendiliğinden gidiyor. Sevdiğim şeyleri daha az yemek zorunda kaldım bir süre, ama olsun. Bak benim bir arkadaşım var, ismi Damla. Onun bir sözü vardır," dedi. Göz ucuyla bana baktığında gülümsedim. Birden Damla'nın mantıklı çözümlerine ve yüksek enerjisine ihtiyaç duydum. Keşke olanı biteni ona anlatabilsem de nasıl bir yol izleyeceğim hakkında yardımcı olabilse... Ama bir insana daha yüzlerce açıklama yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Göktuğ yeniden kıza dönüp konuşmaya devam etti.

"Zayıfların yeryüzünde hiçbir hacmi yokken ben etli, butlu, mutlu bedenimle her yeri dolduruyorum. Girdiğim her mekânın sahibiyim ayol!" Göktuğ, Damla'nın kullandığı cümleleri onun tavırlarıyla ve ses tonunu taklit ederek kıza söylediğinde yeniden gülüştüler.

"O abla da zayıf mı?" diye sordu Elif.

Göktuğ hızlıca başını iki yana salladığında dalgalı saçları alnına düşüverdi. "Hayır, kilolu ama o kendini olduğu gibi seviyor. Ayrıca Elifciğim, bir görsen Damla ablanı... Öyle güzel bir kız ki!" diye anlatırken gözlerinde öyle bir ışık vardı ki âdeta bir masal karakterini anlatıyormuş gibiydi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Elif şaşkınlıkla gözleri açılırken.

"Yemin ederim. Böyle uzun uzun simsiyah saçları var, tıpkı seninkiler gibi," derken Elif'in sıkıca toplayıp tek omzunun üzerin-

den bıraktığı saçlarının ucuna dokundu ve gülümsedi. "Gözleri de seninki gibi ela..."

"Ay... Çok sevindim!" derken sevinçle el çırptı Elif.

Birden gülüşü solarken yüzü asılıverdi Elif'in.

"Ne oldu yine?" diye sordu Göktuğ hemen. "Neden o güzel yüzünü astın yine?"

"İnsanlar Damla ablayla da dalga geçiyorlar mı?" diye sordu başını eğerek.

"Eskiden geçiyorlardı ama artık kimse cesaret edemiyor..."

Göktuğ'un lafını yarıda keserek, "Nasıl?" diye sordu heyecanla. "Nasıl yaptı, biliyor musun?"

"Biliyorum tabii ki..."

"Bana da söyle lütfen... Lütfen!"

Göktuğ'un elini tutup yalvarmaya başladığında yaşadığımız toplumdan, insanlardan nefret ettim. Yaşanacak, öğrenecek, ilgi gösterilecek milyonlarca şey varken insanların tüm bunları bir kenara atıp sadece başka insanların hayatına müdahale etmekle ilgileniyor oluşundan nefret ettim.

Sanatla, müzikle, sporla, yeni yerler keşfetmekle ilgilenmek, kültürlü bireyler olmak adına kitap sayfaları karıştırmaya vakit ayırmak varken insanların dış görünüşüyle ilgilenmelerinden nefret ettim.

Kendi hayatlarında mutlu olamayan insanların başka insanların hayatlarına burunlarını sokup onları dibe çekmek için mücadele ediyor oluşundan nefret ettim.

Bir annenin kızının sağlığı için çabalayıp doğru yolu göstermeye çalışmak yerine, hayatı boyunca hafızasından silinmeyecek hakaretlerle kendi kızına travma yaşatmasından nefret ettim.

İnsanların seçme şansı olmadığı dış görünüşleri ve kusurları

yüzünden toplumda alay konusu olmasından, dışlanmasından nefret ettim.

Bir anlığına, insan olarak kalbimizin bu kadar kötü oluşundan ölesiye nefret ettim.

"Bak güzelim. Öncelikle şunu sürekli kendine söylemeni istiyorum," dedi Göktuğ ciddi bir şekilde duruşunu dikleştirerek. "Hiç kimse, hiçbir şey benden güzel ve önemli değil."

"Hiç kimse, hiçbir şey benden güzel ve önemli değil," diye tekrar etti Elif hemen.

"Hah, aynen böyle!" dedi Göktuğ kocaman bir gülüşle. "Ama bunu inanarak söylemelisin Elif. Çünkü hayat da insanlar da acımasız. Eğer hayatın boyunca onların söylediklerini dikkate alırsan hiçbir zaman mutlu olamazsın. Kendini sevmeyi ve insanları duymamayı öğrenmelisin. Yoksa hep dibe çekerler seni."

Elif, anladığını belirtircesine ağır ağır başını salladı.

"Kendini öyle bir sev ki... Sahip olduğun bedeni öyle bir benimse ki... Hiç kimse senin olana laf etmeye cüret edemesin," dediğinde gururla çenesini dikleştirdi. "İşte Damla ablanın da yaptığı şey bu."

"Ben... Çok teşekkür ederim!" deyip birden Göktuğ'un boynuna atıldı. Yanağını Göktuğ'un omzuna yaslarken kollarını sıkıca sardı.

"Asıl ben teşekkür ederim!" dedi Göktuğ da sarılışına karşılık vererek.

"Göktuğ'un söylediklerini hiç aklından çıkarma Elif. Emin ol, çok mutlu olacaksın," derken kollarımı göğsümün altında birleştirip kocaman bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktım.

Onur ve Elif... Onlar, hayatımın çoğu anında kendimi dipte hissedince, aklıma getirip ayağa kalkmama yardım edecek iki güzel çocuktu artık.

Göktuğ Elif'i omuzlarından tutup, geriye çekilirken, "Aynen öyle. Bana söz ver, kendini çok seveceksin!"

"Şey... Söz veriyorum!" dedikten sonra anlam veremediğim bir korku yer etmişti gözlerinde. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Önce Göktuğ'la garip garip birbirimize baktık. Sonra ne olduğunu anlamadığımız için bakışlarımızı Elif'e çevirdik. O da tereddütle bize baktı. "Tabi, seni dinliyoruz?" dedi Göktuğ.

"Şu ilerideki arabadan bir abi deminden beri buraya, size bakıyor," diyerek Göktuğ'un omzunun üstünden karşı yolu gösterdiğinde, korkuyla arkamıza dönüp Elif'in işaret ettiği yere baktık.

Bir arabanın siyah filmle kaplanmış camı kapanıp araba harekete geçtiğinde dehşetle donakaldık. Uzun uzun önce arabanın gidişini izledik, hemen ardından korkudan irileşen gözlerle birbirimize baktık.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Elif'e döndüm.

"Elifciğim, görebildin mi bakan kişiyi?" diye sordum telaşla.

Hızlıca başını sallarken, "Evet, gördüm," diye cevap verdi soruma.

"Bana tarif edebilir misin? Nasıl biriydi? Sarışın mıydı?" Art arda sorduğum sorular Elif'i korkutuyor olsa da bunu yapmaya mecburdum. Çünkü birilerinin bizi izliyor olmasına anlam veremiyordum. Belki de Elif yanlış anlamıştı ve yersiz bir korku yaşıyordum şu an. Fakat emin olmak zorundaydım. O kadar düşüncenin arasında bir de bunu düşünmekle zaman kaybedemezdim.

"Genç bir abiydi. Arka koltuktan bakıyordu ama..." Söylediği her kelimede tereddüt ediyor gibiydi.

"Ama?" dedim telaşla.

"Ama sarışın değildi, koyu renk saçları vardı," dedi ve korkuyla

yutkunarak ayağa kalktım.

Her şey daha karmaşık bir hâl almıştı şimdi. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Bakışlarım Göktuğ'u bulduğunda onun ifadesi de benimkinden farklı sayılmazdı.

"Akın?" diye mırıldandım nefes alışlarım hızlanırken. "Akın..."

-13-

FOTOĞRAFTAKİ KATİL

☼

Her mutlu anın bir fotoğraf karesine hapsolduğunu, bir gün onlara ağlayarak bakıp kendini gülerken gördüğünde anlayacaksın.

☼

Hamburgerinden büyük bir lokma daha ısırırken, yutmayı beklemeden konuşmaya başladı.

"Hâlâ aklım almıyor. Çok korkunç değil mi?" dedikten sonra ağzındaki lokmasını hızlıca çiğnemeye devam etti Göktuğ.

"Takip edilmek mi?" diye sordum.

"Evet... Umut biz ciddiye almıyoruz ama manyak bunlar!" dedi korkuyla gözlerini açarken. "Ya gerçekleri öğrendiğimizi biliyorsa?" dedi ve korkuyla sos bulaşmış alt dudağını dişledi. "Ben korkmaya başladım Umut!"

"Saçmalama Göktuğ!" diyerek sakinleştirmeye çalışsam da artık işlerin daha da içinden çıkılmaz bir hâle geliyor oluşu, beni de korkutuyordu. "Bizi öldürecek değiller ya."

"Neden olmasın?" derken söylediğine inandığı yüz ifadesinden belli oluyordu.

Yasaklara uyması için ebeveyninin öcülü hikâyeler anlattığı bir çocuk kadar korkmuş görünüyordu.

Şapşal...

"Kız nereden bilecek Akın'ı Kerem'i... Garip bir tesadüftür, belki de arabanın bizimle alakası bile yoktur," dedim sakinleşmesi için.

"Biz baktıktan sonra cam kapandı ve kaçtılar Umut!" diyerek karşı çıktı söylediğime.

"İyi de Akın'ın arabası yok!" dedikten sonra idrak edebilmiştim bu gerçeği.

Sahi Akın'ın arabası yoktu, Kerem de değildi. O zaman bu kişi kim olabilirdi?

"Koskoca katil adamın arabasının olup olmamasına mı şaşıracağız?" dedi ve mutsuz bir ifadeyle hamburgerinden bir ısırık daha alıp koltuğun kenarına koyduğu kolasından içti. "Kesin Akın katil... Kerem eniştem aklandı artık. Canım eniştemsu!"

"Boş ver Göktuğ, düşünme bunları. Sadece yemeğimizi yiyelim, olur mu?" diyerek önümdeki patates kızartmalarından bir tanesini sosa batırıp ağzıma attım. Göktuğ korkudan dışarıda yemeyi reddetmiş, koşarak eve gelmiş ve yemekleri de eve söylemişti.

"Dizi açmıyor musun?" diye sordum sırıtarak. Kafası dağılsın diye konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

"Of... Kafa mı kaldı ya!" diye hayıflandı.

"Aç bir Hürrem de izleyelim," dediğimde gözleri mutlulukla parlasa da ağzı tıka basa dolu olduğu için bir şey söyleyemedi.

Hamburgerini dikkatlice paketin üzerine koyup, ağzındaki lokmayı çiğneyerek yerinden kalktı ve sehpanın üzerinde duran kumandayı alarak dizi açmaya koyuldu.

"Of aşkım ya!" dedi Hürrem'i görünce harfleri uzata uzata. "Nasıl bu kadar harika olabilirsin?"

Dizi eşliğinde sessizce yemeklerimizi yemeye devam ettik.

İki saatlik bir bölümü daha bitirdiğimizde kendimizi batta-

niyenin altında, etrafımız yemek çöpleriyle dolu hâlde bulsak da umursamadık. Alışıktık bu duruma çünkü. Her zaman gece böyle bitiyor, sabah ise tüm bunları toplamakla uğraşıyorduk.

Dakikalardır sessizce, boş boş oturduğumuz için aniden canımın sıkıldığını fark edince, "Gökçe'yi özledim," dedim alt dudağımı hafifçe büzerek.

"Sorma ya... Ben de görmüyorum suratsızı kaç gündür," diye karşılık verdi Göktuğ telefonuna bakmaya devam ederken.

"Bugün Elif'e yaptığın konuşma çok hoşuma gitti. Gurur duydum seninle Göktuğ," dediğimde telefonunun ışığıyla aydınlanan yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Küçük bir kızın mutluluğu için çabalaman çok güzeldi, gerçekten."

"Yazık ama nasıl ağlıyordu," dedi dudak büzerek. "Aptal insanlar, nasıl bu kadar kalpsiz olabilirsiniz?" diye homurdandı. "Bok var üzüyorsunuz birbirinizi."

"Hayatta hiçbir vasfı olmayan insanların, başkalarının kendilerini önemsiz hissetmesi için çabalamasından başka bir şey değil işte," dedim omuz silkerek. "Sefillikten başka bir şey değil."

"Beyinsizler!"

"Sen Elif'le konuşurken Damla'yı özlediğimi fark ettim," dedim ve buruk bir tebessüm yerleşti yüzüme.

Duyduklarım bana gerçekten pahalıya mal olmuştu, sevdiğim insanları görmekten mahrum kalıyordum.

"Dün onunlaydık, selam söylemişti sana. Unutmuşum..." dedikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı mahcup bir şekilde.

"Şimdi şurada olsa ve koca sesiyle kahkaha atsa tek kelime etmem," dedim ve uzun bir süre daha bunların imkânsız olduğunu bildiğim için umutsuzca geriye yaslandım.

"Ne zaman babaanne ziyaretin bitecek?" diye sordu. "Böyle ka-

çarak nereye kadar idare edeceksin?"

"Bilmiyorum ki."

"Kerem hâlâ sevgili olduğunuzu mu sanıyor?" dediğinde söylediği her kelimenin altında ezildi kalbim.

"Evet... Öyle sanıyor," diye itiraf etmek, iliklerime kadar hissedebileceğim tarifsiz bir acıyı bedenime aşıladı.

"Bugünden sonra eminim, katil Akın," derken kendinden emin bir tavır sergiledi. "Boşuna çocukla aranı açma derim. Kerem masum, bak Göktuğ söylemişti dersin."

"Hiçbir şey için kesin öyledir, diyemiyorum ben ya... Kafam karmakarışık."

Birden oturduğu yerden sıçrayarak doğruldu ve korkuyla irkildim.

"Ay! Ben sana anlatmadım!" diye bağırdı birden.

"Ne oluyor?" diye sordum telaşla. "Ne diye bağırıyorsun?"

"Geçen gün Damla'yla gezinirken Azra cadısını gördük. Daha doğrusu o bizim karşımıza çıktı, şam şeytanı," derken yüzünü buruşturdu tiksinir gibi.

"Ne diye?"

"Salak salak konuştu öyle boş karı. Damla tokatladı ama merak etme!"

"Nasıl?" diye sorduğumda meraktan bağırmıştım. "Nasıl tokatladı?"

"Öyle değil be... Damla'yı bilmiyor musun? İnsanlara dokunmaya tenezzül etmez asla. Laflarıyla tokatladı küflü kaşarı!"

İstemsiz bir şekilde güldüm son söylediğine.

"Unutturma da bir araya geldiğimizde Damla'yı da hanedanımıza alalım. Valide sultan yaparız," dedi. Yüzündeki gurur dolu

gülüşü saçma bir şekilde beni de gülümsetti.

"Tamam, unutturmam," dedim kıkırdarken.

"Dur şu Azra bokunun profiline gireyim de biraz dalga geçelim muşmula suratıyla!" derken telefonundan hızlıca bir şeyler yapmaya koyuldu.

"Tipe bak!" dedi biraz sonra dikkatle telefonuna bakarken. "Poza bak poza! He anladık, en memeli sensin. Memesiz!" diye homurdandı.

Şaşkınlıkla Azra'ya karşı benden daha çok nefret besliyor oluşunu izlemeye başladım.

"Bir insan nasıl kendine bu kadar para harcayıp dünyanın en ucuz insanı olabilir?" diye sorarken gözünün ucuyla bana baktı. "Resmen sefil ya, sürüngen. Şunun tipine bak," derken telefonunu bana uzattı. İnsanların nasıl göründüğüyle pek ilgilenmediğim için fotoğrafa karşı yüzümü buruşturmak dışında başka bir şey yapmadım.

"Çocuğa nasıl sarılmış. Sırtlan suratlıya bak!"

İstemeden hafifçe gülümsedim.

"Bir de o kafasını simsiyah boyamaz mı? Kenafir gözlü Şahmeran yumurtası!" derken yüzünü öyle bir buruşturmuştu ki neredeyse kusacak gibi görünüyordu. "Hayır, kimse sana söylemiyor mu? Sen o kafanı boyasan ne olur boyamasan ne olur?"

"Aman, bırak şunu be gece gece!" dedim sıkılmaya başlayınca.

Söylediğimi umursamadan birkaç dakika daha tiksinerek ekrana baktıktan sonra, "Siktir!" diye bağırdığında korkuyla yerimde sıçradım.

"Salak mısın Göktuğ? Ne bağırıyorsun?" diye azarladım.

"Kızım, bu Kerem değil mi?" derken telefonu suratına daha da yaklaştırmış, içine düşecekmiş gibi bakıyordu. "Akın da var!" dedi

ve şaşkınlıkla dizlerinin üzerine doğruldu. "Çüş!"

"Ne oluyor be?"

"Giray da fotoğrafta!"

"Ver şunu!" dedim meraktan kalp atışlarım hızlanırken.

"Al, al!" deyip battaniyeyi üzerinden atarak yanıma geldi aceleyle. Telefonu elime aldığımda Göktuğ da başını uzatarak fotoğrafa bakmaya devam etti.

Fotoğraf Keremlerin evinin bahçesinde çekilmişti. Azra, Kerem, Akın, Giray ve Duru'nun olduğu fotoğrafta hepsi çok mutlu görünüyordu.

Epey eski bir fotoğraftı.

"Arabaya bak anasını satayım!"

Göktuğ fotoğrafta bir araba olduğunu söyleyene kadar fark etmemiştim bile. Sol tarafta duran arabayı gördükten sonra şaşkınlıkla açıldı gözlerim. Önce telefonu sonra da fotoğrafı daha fazla yakınlaştırıp bakmaya devam ettim.

Fotoğrafı dikkatle inceledim birkaç dakika daha.

"Göktuğ," diye mırıldandıktan sonra büyükçe yutkundum.

"Efendim?" dedi boş boş yüzüme bakarken.

"Sanırım bu araba Anıl'a çarpan araba..." dediğim an öyle bir bağırdı ki... Kulağımın acısından yüzümü buruşturdum.

"Ne? Yuh!"

Fotoğrafın paylaşıldığı tarihe baktım hemen sonra.

"Göktuğ!"

"Yine ne oldu?" diye sordu hemen.

"Bu fotoğraf Anıl'ın kazasından bir gün önce paylaşılmış," dedim ve dehşetle parlayan gözlerimiz birbirini buldu.

"Oha! Yok artık!"

Fotoğrafı yeniden incelemeye koyuldum.

"Göktuğ!"

"Bak şimdi bayılacağım ama... Ne oldu? Söyle hemen!" diye sordu merakla.

"Hatırla, Eylül ne anlatmıştı?"

"Eylül?" diye sorduğunda hışımla Göktuğ'a döndüm.

"Sınıftaki Eylül işte!"

"Ha... Evet! Ne olmuş ona?"

"Bana otoparktayken Kerem, Akın ve Giray'ın çok yakın olduklarını fakat son yaz tatilinden itibaren birbirlerine tamamen yabancı olduklarını söylemişti. Hatırlasana!" Aceleyle konuştuğum için nefes nefese kalmış gibi hissediyordum.

"Evet, evet hatırladım!" dedi gecikmeden.

"Ya arabayı kullanan Kerem ya da Akın değil de Giray'sa?" dediğimde Göktuğ'un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Güçlükle yutkundum.

"Düşün Göktuğ!" diye fısıldadım sanki biri bizi duyabilecekmiş gibi.

"Ya katil Giray'sa? Ya Akın ve Kerem onu koruyorlarsa?"

"Delireceğim!" derken ellerini saçlarına daldırıp kendini geriye attı.

Göktuğ'un telefonunu yanıma atıp, hışımla oturduğum yerden kalkınca Göktuğ bakışlarıyla beni takip etmeye başladı.

"Nereye?" diye sordu ardımdan bakarken.

"Bu fotoğraf her şeyi değiştirebilir Göktuğ!" dedim heyecanla. "Ufak bir işim var. Sonra gideceğiz."

"Ne... Nereye?" diye sordu kekeleyerek.

Sorusunu cevapsız bırakarak salondan çıkıp odama doğru ağır ağır ilerledim.

-14-

BİR YABANCI

Yalanlara sığınan insan, hayatla verdiği mücadelesini kaybetmiş insanın ta kendisidir.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Umarım müsaitsindir :)

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Her zaman.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sana çok saçma bir soru soracağım sanırım.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Heyecanla bekliyorum.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Araba sürmekten daha zor bir şey söyleyebilir misin bana?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Yürümek.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Neden? Yürümenin nesi zor olabilir ki?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Araba sürmenin nesi zor olabilir ki?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Araba sürebiliyorsun yani?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Yürümek en güzeli.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Kafam karıştı.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Benim de ama çaktırmıyorum (:

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Saçlarımı sarıya boyatmayı düşünüyorum.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sarışın olmak ayrıcalıktır. Ve de aptallık...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sarışın mısın?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Aptalım.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sarışın bir aptal...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Ya kelsem?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sarışın olup olmadığını anlamak için saçlarının olmasına gerek yok, biliyorsun değil mi?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Aptal olmanın saç rengine bağlı olması da fazla saçma.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sorularıma net cevaplar vermiyorsun.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Netlik her zaman korkutur beni.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Neden?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Gerçekler insanı seçim yapmaya zorlar çünkü. Az şey bilmek en güzeli.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Doğruluk mu cesaret mi?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Doğruluk.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sen kimsin?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bir yabancı.

Kim bilir belki de bir yalancı.

-15-

BÜYÜK BASKIN

Yaptığı onca şeye rağmen ona olan sevgin azalmıyorsa kalbin gerçekten aşkla kuşatılmış demektir.

"Umut, ne oluyor yine? Ne yaptın içeride?" Beni, odadan çıkar çıkmaz soru yağmuruna tutmaya başladı.

"Şu meşhur mektupçumuz var ya..." dedim lafı dolandırmadan.

"O da mı katil?" diye alay edip gülmeye yeltendiğinde, yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce gülüşü yarım kaldı. "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"O da bu işin içinde," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Nasıl?" diye sorduktan sonra ağzı açık kalmıştı. "Onu nereden biliyorsun?"

"Uzun süredir çok nadir de olsa konuşuyorduk zaten. Asla kim olduğunu söylemiyor bana. Partiden beri onunla daha sık konuşmaya başladık. Onun bizimkilerden biri olduğuna eminim ve bu yüzden de nasıl bir yol izleyeceğimi netleştirmek için ona sorular sorarak aslında kafamdaki sorulara cevap alıyorum," diye açıkladım.

"Oha, çok mantıklı!" diyerek planımı onayladı. "İşe yarıyor mu bari?"

"Pek sayılmaz aslında. Aşırı saçma konuşmalar geçiyor aramızda. Net cevaplar vermiyor fakat bir şekilde, söyledikleri sayesinde nasıl bir yol izleyeceğimi bulabiliyorum sanki," dedikten sonra alt dudağımı büzerken tek omzumu silktim. "Çok garip ya... Asla kesin bir şey yok ortada."

"Gerçekten... Peki, nereye gideceğiz şimdi?" diye sordu. Merakla dudaklarıma bakıyor, vereceğim cevabı bekliyordu.

"Bunu pek istemeyebilirsin..."

"Of, direkt söyle hadi. Germe daha fazla!" deyip kulaklarını ve gözlerini kapattı.

"Göktuğ sence de biraz abartmıyor musun?" diye sordum sırıtarak.

Tek gözünü açıp bana baktı ve oflayarak ellerini yavaşça kulaklarından çekti.

"Tamam, hadi söyle bitsin bu çile, ızdırap, keder, işkence..."

"Göktuğ!" diyerek susturdum. "Yorma beni."

"Tamam tamam, söyle hadi. Tantana yapma."

"Kerem'in evine gidiyoruz!" deyiverdim hiç zaman kaybetmeden.

"Ne?" dedi şaşkınlık içinde. "Nasıl? Neden böyle bir şey yapıyoruz kızım, deli miyiz biz?"

İtiraz etmek ve boş yaparak zaman kazanmak dışında başka bir şey yapmayacağını bildiğim için sorularını cevapsız bırakarak, yanından geçip salona doğru yürüdüm.

"Umut!" diye seslendi peşimden gelirken. "Kızım kafayı mı yedin?"

Salona girdiğimizde birden telefonu çalmaya başlayınca, itiraz etmeyi bırakıp koltuğun kenarında duran telefonuna doğru koşturdu hızlıca.

"Damla arıyor," dedi yüzüme şaşkın şaşkın bakarak.

"Normal değil mi, niye şaşırdın bu kadar?" dediğimde, göz devirerek telefonu kulağına götürdü.

"He güllü, konuş," dedi ve kocaman bir gülüş belirdi yüzünde. Tek umudum konuşmayı uzatmamalarıydı.

"Ne olsun ben de Umut'la..." dediği an bacağını sıkmamla acıyla bağırıp cümlesini yarım bırakması bir oldu. "Umut'la mesajlaşıyordum, sen aradın," diye düzeltirken acıyla yüzünü buruşturmuş, bacağını ovuyordu.

Damla'nın konuşması ve gülüşleri duyulsa da tam olarak ne söylediğini anlayamıyordum.

"Nasıl koca buldun lan?" derken ayağa kalktı Göktuğ. "Ne kocası kızım?" Kaşları çatılmıştı. "Nerden çıktı o?"

Göz devirdim.

"Nasıl at gibi?" Kaşlarını kaldırdı merakla. "Nasıl Yunan tanrısı?"

Derin bir nefes aldım sıkıntıyla.

"Nasıl çok yakışıklı?" Gözleri kısıldı kıskançlıktan. "Benden yakışıklısı nefes alamaz dünyada!" Her kimden bahsediyorlarsa neyini kıskanıyordu ki? Göktuğ ciddi anlamda yakışıklı bir çocuktu. Kendini çok fazla sevmeyi bırakıp etrafındaki insanlarla ilgilense birçok kişinin onunla düşeceğine emindim.

Damla'nın uzun konuşmasını dikkatlice dinledikten sonra, "Tamam bunu yarın detaylıca konuşuruz!" dedi. Kısa bir vedanın ardından telefonu ceketinin cebine attı.

"Gidelim artık!" dedim bıkkın bir yüz ifadesiyle.

"Umut ya..." diye sızlandı. "Katil, Akın değil mi? Neden Kerem'in evine gidiyoruz akşam akşam?"

"Katilin kim olduğu belli değil hâlâ Göktuğ!" diye çıkıştım.

"Ve artık Giray da şüpheli..."

Bir çığlık sesi duyar gibi olunca, irkilerek televizyona döndüm hızlıca.

Televizyon kapalıydı.

Ev hapsi hiç iyi gelmemişti anlaşılan. Garip garip sesler duymaya başlamıştım.

Göktuğ'a dönerken hâlâ çığlık sesini duyuyor oluşumun verdiği huzursuzlukla yüzümü buruşturdum.

"Kim çığlık atıyor ya?" Göktuğ'un bu söylediğiyle öyle bir şoke olmuştum ki gözlerim yuvalarından fırlayacaktı âdeta.

"Sen de duyuyor musun sahi?" diye sordum kekeleyerek.

"Evet... Hâlâ çığlık sesi duyuyorum!" derken etrafımıza bakınıyorduk. Fakat çığlık sesi duyabilmemizin imkânı yoktu. Ne televizyon ve bilgisayar açıktı ne de dışarıdan ses geçirecek bir pencere.Salondan odama koştum ve kapıdan eğilerek sesin içeriden gelip gelmediğini kontrol ettim. Oradayken sesin uzaklaştığını fark edince, koşarak salona döndüm.

"Göktuğ!" diye dehşet içinde mırıldandım.

"Ne oldu?"

"Göktuğ! Telefonunu çıkar!" derken panikten titreyen ellerimle ceketine uzandım.

Göktuğ telaş içinde ceketinin cebiyle boğuştuktan kısa süre sonra nihayet telefonuna ulaştığında nefes nefese ekrana bakakaldı. Telefon açığa çıktığında, çığlık sesi artınca kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Nefesimi tutmuş, Göktuğ'un söyleyeceği şeyi bekliyordum.

Hiçbir şey söylemeden telefonun ekranını bana gösterdiğinde, elimi alnıma götürüp sıkıca gözlerimi kapattım.

Damla'yla olan aramayı sonlandırmamıştı.

Çığlık atan Damla'ydı. Ve öğrendiğimiz gerçeğin artık bir ortağı daha vardı.

Damla her şeyi duymuştu...

"Umut ne yapacağız?" diye sordu titreyen sesiyle. "Susmuyor bu, Umut... Niye çığlık atıyor Umut, al şunu!"

Ağlama isteği bedenimi ele geçirirken öfkeyle aldım telefonu elinden. Daha fazla tahammül edemediğim çığlığı susturmak için aramayı sonlandırıp telefonu öfkeyle koltuğun üzerine fırlattım.

Dakikalarca salonda volta atıp, tek kelime etmeden ne yapacağımızı düşünmekle uğraştım.

"Umut..." diyerek konuşmaya başladı Göktuğ çekingen bir şekilde. "Ben... Çok özür dilerim!" dediğinde başını eğmiş, mahcup bir şekilde koltuğun kenarında oturuyordu.

Cevap vermedim.

"Umut, bir şey söyle ya, lütfen!" dedi ve oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

Hemen karşımda duruyordu ve ben, tepkisiz bir şekilde gözlerinin içine baktım uzun uzun.

"Kapattığımızı sandım, vallahi!" derken yalvarırcasına yüzüme bakıyordu.

"Tamam," dedim donuk bir şekilde.

"Affettin mi?" diye sordu. Bunu yaparken olabildiğince sevimli görünmeye çalıştı ve yanıma daha da sokuldu. "Hı? Hı? Affettin mi?"

"Ay tamam sırnaşma!" diyerek ittikten sonra tahammülsüz bir şekilde elimle savuşturdum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Telefonu kapattığımızdan

beri tekrar tekrar arıyor."

"Ee?"

"Kapatıyorum ben de. Ne yapayım?" dediğinde gözlerimi öfkeyle kocaman açtım.

"Of Göktuğ of!" diyerek telefonumu almak için salonun ortasındaki sehpaya yürüdüm aceleyle.

Rehbere girdiğim gibi Damla'yı bulup aradım ve telefonu açmasını bekledim.

"Alo?" dedi Damla korkuyla.

"Damla..." Ne söyleyeceğimi bilemedim birden. "Her şeyi duydun, değil mi?"

"E... Evet. Duydum!"

"Ben..." Tam konuşmaya başladığımda Damla lafımı kesti.

"Neler oluyor Umut?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Anlatacağım."

"Ne demek oluyor tüm bu duyduklarım?"

"Anlatacağım dedim ya..."

"Lütfen!" dedi sabırsızca. "Çünkü aklımı kaybetmek üzereyim."

"Biliyorum inanması çok zor ama..."

"Ama?"

"Telefonda konuşmasak iyi olur. Bunların telefonda konuşulacak şeyler olduğunu sanmıyorum," dedim görüşmeyi şimdilik sonlandırabilmek ümidiyle.

"Bence de."

"Yarın bana gel, yüz yüze konuşalım olur mu?"

"Tamam şekerim, yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapatıp koltuğa doğru attım.

"Nasıl öyle çığlık atabilirsin ya?" diye homurdandı Göktuğ. "Ruh hastası karı, yeri göğü inletti!"

"Sus Göktuğ!" dedim öfkeyle. "Gidiyoruz!"

Tek kelime etmeden uslu uslu peşimden geldi.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum fakat ikimiz de öylece evin karşısında durmuş, amaçsızca etrafı inceliyorduk. Göktuğ korkudan bembeyaz olmuştu bile. Ben ise buraya neden geldiğimizi, burada ne yapacağımızı sorgulamaya başlamıştım.

"Umut?"

"Efendim?"

"Bu ev çok büyük."

"Yani?"

"Bilmem, söylemek istedim."

Birbirimize bakmadan konuşuyorduk.

Biraz sonra, "Umut..." diye mırıldandı yeniden.

"Efendim, Göktuğ?"

"Kerem'in ailesi çok zengindi, değil mi?"

"Evet. Sanırım."

"Peki, evlerine izinsiz girdiğimizi öğrenirlerse ne olur?"

"Deneyip görelim."

"Denemesek?"

"Mecburuz Göktuğ..." dedim kararlı bir şekilde.

"Neye?"

"Olayla ilgili bir şeyler öğrenmeye."

"Ama katil..."

"Akın?" diyerek cümlesini tamamladım göz devirerek.

"Evet, katil Akın."

"Öldürürken oradaydın galiba? Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü..." durdu. "Çünkü bizi takip ediyor?"

"Emin değiliz."

"Ben eminim. Hadi eve gidelim!" derken korku dolu bakışları yüzüme döndü.

"Saçmalama Göktuğ!"

"Umut ya..."

"Ağlayacaksan gidebilirsin Göktuğ!" diye azarladığımda dudak büzerek bakışlarını eve çevirdi yeniden.

"Tamam ya of..."

Sessizlik yeniden hâkim oldu ortama. Yalnızca sokak lambalarıyla ve evlerin pencerelerinden sızan ışıklarla aydınlanan sokağın ortasında duruyorduk öylece. Devasa büyüklükteki evlerin arasında ufacık hissediyordum. Daha çok boğuluyormuş gibi hissediyordum aslında.

"Umut..."

"Yine ne var Göktuğ?"

"Nasıl gireceğiz bu eve?"

"Bilmem..." dedikten birkaç saniye sonra harekete geçip evin giriş kapısına daha da yaklaştım.

Kapısına dokunduğumda kendiliğinden açıldığını görünce mutlulukla Göktuğ'a döndüm.

Göktuğ sevinçle arkamdan geldi. Evin bahçesine açılan kapıyı yavaşça ve sessizce açıp içeri girdik. Ardımızda kalan kapıyı aralık bırakarak parmak uçlarımızda yürümeye başladık. Evin ön tarafında iki araba duruyordu.

Önce tedbir amaçlı göz gezdirdik. Sonra usulca arabalara yaklaştık. Göktuğ korkuyla koluma tutunmuş, peşimden geliyordu.

Arabaların ikisi de fotoğrafta gördüğüm araba değildi.

"Bunlar değil," diye fısıldadım.

"Bak, yanlış görmüşüz işte. Hadi gidelim!" deyip bir adım atınca kolundan tuttum sıkıca.

"Saçmalama Göktuğ!" diye azarladım sessizce. "Yorma beni!"

Kaşlarını çatıp oflamak dışında bir karşılık vermedi.

"Gel benimle," dedim. Arabaların yanından geçip evin arka tarafına doğru yürümeye başladım hızlıca.

"Nereye?"

Cevap vermedim.

"Hey Allah'ım... Sen sabır ver!" diye söylenerek peşimden geldi.

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren bahçenin nihayet arka tarafına ulaştığımızda kapalı bir garajla karşı karşıyaydık şimdi. Daha önce geldiğimde gördüğüm için bulmam pek de zor olmadı ama garajın kapısını nasıl açacağımı bilmiyordum.

"Yok artık!" dedi biraz sonra arkamda durarak. "Buraya da girecek değiliz ya!"

"Gireceğiz," dedim net bir tavırla.

"Kızım salak salak yapma kendini. Bu garajlar uzaktan kumandayla açılıyor, nasıl gireceğiz?" diye homurdandı.

"Biliyorum o kadarını Göktuğ!" dedim bıkkınlıkla. "Ama araba girişinden başka bir de normal kapısı olması lazım," deyip, birkaç adım daha yaklaşarak bahsettiğim diğer kapıyı aramaya başladım.

Garajın etrafını dolaşmaya başladığımda Göktuğ korkudan yerinden kıpırdamamış, biraz önce bıraktığım yerde kalakalmıştı.

"Göktuğ!" diye seslendim biraz sonra kapıyı bulunca. "Buraya gel!"

"Buldun mu?" derken, koşarak yanıma geldi.

"Evet, gel!"

Titreyen ellerimle kapı kolundan tuttuğumda sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

"Hadi aç," diye fısıldadı omzumun üstünden.

"Tamam, dur!"

Gürültü yapmamaya özen göstererek kapıyı açtım. Sanki içeride birileri varmış gibi yere eğilerek araladığım kapıdan içeriye tedirginlikle başımı uzattım.

Araladığım kapıdan içeriye girdim. Işık aramakla uğraşmamak için telefonumun ışığıyla içeriye bakmaya başladım.

Evet, buradaydı!

Fotoğraftaki araba tam karşımda duruyordu.

"Bu, o araba..." diye mırıldandı Göktuğ hayretle arabaya bakarken. "Anıl'a çarpan araba bu mu sahiden?"

"Galiba... Emin olamıyorum!" Kafam o kadar karışıktı ki emin olduğum şeylerden bile emin olamıyordum artık.

Birden ışıklar açıldı. Bunun beynimde çakan şimşekler olduğunu sandım fakat yanılmıştım.

Sahiden ışıklar açılmıştı.

Göktuğ korkuyla iç çekerken birbirimize döndük.

"Umut," diye mırıldandı.

"Göktuğ," dedim alt dudağımı dişleyerek.

"Sıçtık!" dedi yüzünü korku ele geçirirken.

"Sıçtık!" diye tekrar ettim.

Kalbim göğüs kafesimi yumruklarken ağır ağır arkama döndüm.

Tam karşımda duruyordu.

Tedirginlikten nefesim kesilirken yeniden korku dolu bakışlarım Göktuğ'a döndü.

"Siz ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu tiz sesiyle. "Hırsızlık mı yapıyordunuz yoksa?"

"Ne?"

"Ne?" dedik sırayla yeniden birbirimize bakarken.

"Hırsız patlıcan... Hırsız patlıcan!" diye şarkı söylemeye başlayınca öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Aa! Sidikliye bak sen!" diye çıkıştı Göktuğ.

Herkesi karşımda görmeyi düşünmüştüm de İnci denen baş belasına yakalanmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Aptal velet!" diye homurdandım kimsenin duymayacağı şekilde. "Bir sen eksiktin!"

"Ne işin var burada?" diye sordu Göktuğ ellerini beline koyarak.

"Burası benim evim, deli!" diye cırladı İnci sarı sarı kaşlarını

çatarken.

"Bana bak. O ağzını yırtarım senin he!" diye karşılık verdi Göktuğ tüm şirretliğiyle.

"Yırt da görelim bakalım!" dedi İnci korkusuzca.

Sen gerçek bir iblissin İnci!

"Şunun kılığına, kıyafetine bak. Bir de palyaço kılıklı karı dikildi zebani gibi karşımıza!" diye söylenirken İnci'nin cevabı gecikmedi.

"Asıl sen kendine bak macun suratlı, bembeyazsın!" dedi ve kıkırdadı. "Hem de saçların kıvırcık. Palyaço macun!"

"Ulan bu nasıl çocuk?" derken Göktuğ'un öfkesi iyice arttı. "Şeytan kılıklı ya, nereden buluyor bu lafları?"

"Sensin şeytan kılıklı!"

"Bak hâlâ laf yetiştiriyor!" diye çıkıştığı sırada kolundan tutup engel oldum.

Koşarak İnci'nin yanına gittiğimde dizlerimin üzerine çöküp tam karşısına oturdum.

"İnciciğim merhaba!" dedim gülümseyerek.

"Iy! Yalancı domates!" dedi yüzünü buruşturarak.

Derin bir nefes aldım ve sabır dilenircesine gözlerimi yukarıya çevirdim.

"Seninle bir anlaşma yapalım mı?" dedim sakinliğimi korumaya çalışarak.

"Niyeymiş?"

"Bak bak, bacak kadar boyuyla..."

"Göktuğ tamam!" diyerek lafını kestim.

"Bak şimdi İnci... Sen bizi burada gördüğünü kimseye söyle-

meyeceksin, ben de sana ne istersen alacağım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Anlaştık mı?" derken hoşuna gider, kabul eder diye elimi uzattım ona doğru.

Yüzünü buruşturarak baktı elime.

"Biz zaten zenginiz. Her istediğim alınıyor bana, niye seninle anlaşacakmışım?" dedi kibirli bir şekilde.

"Hayatımda hiç bu kadar iyi göt edilmemiştim!" diye fısıldadı Göktuğ şaşkınlıkla gözlerini ayırarak.

"Şımarık domuz!" diye fısıldandım Göktuğ'a doğru dönerek.

"Peki İnci, sen söyle. Ne istiyorsun?" diye sordum sabırla.

Yüzünde şeytani bir gülüş belirdiğinde derin bir nefes aldım ve aklında dönüp dolaşan tilkilerin başıma getireceği şeyi sabırla beklemeye koyuldum.

Minik ellerini arkasında birleştirip, önümüzde volta atarak düşünmeye başladı.

Dakikalar sonra yeniden önümde durduğunda önce Göktuğ'a, sonra bana döndü Kerem'inkileri andıran mavi gözleri.

"Kerem benim... Onu bırakacaksın!" dediğinde sinirlerim iyice bozulduğu için gülmeye başladım. "Ne gülüyorsun hırsız?" diye azarladı ve öfkeyle çatıldı kaşlarım.

"Bana bak sidikli!" diye çıkıştım daha fazla kendimi tutamayarak. "Kerem senin değil, anladın mı beni?" diye bağırdım iyice sinirlenmeye başlayınca.

"Benim!" diye diretti.

"Nah senin! Kerem benim!" diye karşı koydum.

"Nah senin! Kerem benim!" diyerek söylediğimi tekrar etti.

"Benim!" diye bağırdım.

"Asıl benim!" diye karşılık verdi.

"Be-nim!" diye heceledim.

İnci kollarını göğsünde birleştirirken, "Benim!" diyerek aynı şekilde karşı çıktı.

Göz devirirken daha fazla dayanamayıp, "Biz Kerem'le öpüştük. Ağla sidik torbası!" dedim ve sırıtarak konuşmaya devam ettim. "Benim dediysem benimdir. Tek kelime daha etme!" derken tehditkâr bir tavırla parmağımı suratına karşı salladım.

Söylediklerim yüzünden kısa bir süreliğine de olsa değişen yüzünün şekli, saniyeler sonra eski hâline geldi. Bir çocuk nasıl bu kadar çenesi düşük ve oyuncu olabilirdi? İnci'nin burcu yılan, soyu şeytandan gelmeydi. Bu davranışlarının başka hiçbir açıklaması olamazdı.

"Demek Kerem senin!" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Hah aferin, şöyle yola gel!" dedim alaycı bir tavırla.

"Kerem'i bırakmayacak mısın?" diye yeni bir soru yöneltti.

Kibirle burun kıvırırken, "Evleneceğiz onunla!" dedim tane tane, kışkırtmak için.

"Pekâlâ!" diye omuz silktikten sonra gözlerini kapatmasıyla çığlık atması bir oldu.

"Siktir!" diye bağırdı Göktuğ panikle. "Ne yapıyor lan bu?"

"Göktuğ!" dedim ve korkuyla ayağa kalktım. Baş belası öyle bir çığlık atıyordu ki kulaklarım çınlıyordu, düşünme yetimi kaybetmiştim.

"Çıkalım, acilen buradan çıkalım!" dedim telaşla. "Çabuk!"

"Vurup bayıltsak mı şunu?" dedi Göktuğ etrafına bakınırken.

"Saçmalama! Yürü!"

Koşarak garajdan bahçe yoluna çıktık. İnci de çığlık atarak peşimizden geliyordu ve sesi, tüm sokakta yankılanıyordu. Saniyeler

içinde evin tüm ışıkları yandığında iyice paniğe kapılsam da koşmaya devam ettim.

Evin ön tarafına geldiğimizde nefes nefese kalmıştık.

İnci denen velet ise bir an bile durma ihtiyacı duymadan çığlık atmaya devam etti. Hem de peşimizden koşarak gelirken...

Merdivenlerden koşarak inenleri gördüğümde durup biraz sonra başıma gelecekleri beklemeye başladım.

Her şey bitmişti.

Umut Özay'ın sıçtığı an işte tam olarak bu andı.

"Umut," dedi Göktuğ kesik kesik alıp verdiği nefesleri arasında. "Ne yapacağız?"

"Biz bittik," dedikten sonra alt dudağımı dişleyerek başımı ağır ağır iki yana salladım.

Ev halkının karanlıkta koşan silüetlerini gördüğümde kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Ev halkı merakla İnci'nin çığlıklarına doğru koşarken, geçen her saniye beynimin uyuştuğunu hissediyordum.

Herkes karşımıza dikilmeden önce, "Her şey bitti..." diye fısıldadım son kez. "Mahvolduk."

-16-

BANA BİR MASAL ANLAT

Bir varmışız, bir yokmuşuz... Birbirimizin her şeyi olurken yok olmuşuz fark etmeden.

"Umut?"

Adımı söyleyen güzel sesinin şaşkınlıkla titrediğini duyduğum an, gözlerimi utançla yumdum. O an yer yarılsın da içine girip saklanayım istedim.

Rezil olacaktım. Hem buraya neden geldiğimi açıklayamayacaktım hem de Kerem'e söylediğim yalan ortaya çıkacaktı.

"Sen..." dedi şaşkınlığı devam ederken. "Burada ne yapıyorsun?" Utançla eğdiğim başımı kaldırdığımda gecenin gölgesi düşmüş mavileri kalp atışlarımı daha da hızlandırdı.

"Kerem..." diyebildim yalnızca. "Şey..."

"Onları ben yakaladım!" dedi İnci öne çıkarak.

Göktuğ'la birbirimize baktık çaresizlik içinde.

"İnci, sen gel bakalım şöyle!" dedi annesi.

"Ama anne..." diye itiraz etmeye kalksa da annesi hızlıca yanımdan geçip İnci'yi aldı.

"Tamam, sorun yok. Siz içeri geçebilirsiniz!" dedi Kerem ar-

kasında duran babasına, teyzesine ve tanımadığım birkaç kişiye.

"Ben geçmem!" dedi İnci tüm inatçılığıyla.

Kerem gülümseyerek İnci'ye doğru yürümeye başladı.

"Bu kız kesin cin!" diye fısıldadı Göktuğ kulağıma eğilerek. "İyi bak, ayakları ters mi?"

"Şeytan kılıklı!" diye homurdandım öfkeyle bakışlarımı ona dikerken. "Onun yüzünden her şey mahvoldu. Rezil olduk!"

"Götü boklu sarı yılan!"

"Küçük Azra işte, ne olacak!" diye karşılık verdim Göktuğ'a.

"Büyüyünce Azra'dan beter olur bu!"

"Azra ve Duru'yu üst üste koysan bir İnci etmez," diye fısıldadım. Kerem'in yeniden bize döndüğünü fark edince ufak birkaç öksürükle hızlıca geriye çekildim.

İnci annesinin kucağında giderken, keyifle annesinin omzunun üstünden bakıp şeytani bir gülüş eşliğinde dil çıkardı.

Gözlerimi kısıp, ağzımın içinde birkaç küfür homurdanarak baktım arkasından.

"Umut ışığım?" derken aramızdaki mesafeyi uzun bacaklarıyla adımladı ve başka hiçbir şey söylemeden, beni kendine çekip sarıldı. "Hoş geldin..." diye fısıldadı saçlarımı okşarken.

Başımı Kerem'in göğsüne yasladığımda hâlâ nefes nefeseydim. Fakat umursamadan, gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi bekledim.

Sevgili Kerem, seni öyle özledim ki... Her şeyi unutup tüm zamanlarımı sana adamak istiyorum.

Birkaç dakika öylece birbirimizin kollarında hasret giderdikten sonra kendimi geriye çekip bakışlarımı Kerem'in yüzüne çevirdim. Görene kadar fark etmemiştim ne kadar çok özlediğimi. O an, gözlerimin ışıl ışıl parladığına yemin edebilirdim.

Göz ucuyla sol tarafa baktığımda pencerelerden birinde kollarını göğsünün altında birleştirmiş öfkeyle bana bakan Duru'yu gördüm. O kadar uzakta olmasına rağmen gözlerindeki kin ve öfkeyi sezebiliyordum.

Sevgili Kerem, bu ev iblislerle dolu... Melekleri kıskandıracak güzelliğinle bu evde yaşamana gönlüm razı değil.

"Babaannen nasıl?" diye sordu Kerem. Duru'yla birbirimizi gözlerimizle patakladığımız için Kerem'in söylediklerine odaklanamıyordum. "Umut?" dediğinde sesi bir uğultu gibi geliyordu.

En nihayetinde kollarımdan tutup, "Umut ışığım?" dediğinde gözlerimi kırpıştırarak Kerem'e döndüm.

"Dalmışım," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Ne zaman geldin?" diye sorsa da duymazdan gelip yüzünü incelemeye devam ettim.

Elimi yüzüne doğru uzatırken parmak uçlarım tereddütle titrediler. Ağır ağır uzandığım yüzüne ürkekçe dokundum ve istemsiz bir şekilde nefesimi tutarken buldum kendimi.

"Sakalların..." dedim hayranlıkla. "İlk kez uzun görüyorum!" derken parmak uçlarım yanağından çenesine doğru kaydı usulca.

"Yakışmış mı?" diye sordu ve dudaklarına yerleşen gülüşü kalbimi titretti.

"Hem de çok!" dedim birden kendimi kaybederek.

Daha olgun bir hava katsa da kusursuz yüzünü daha da güzelleştirmişti sanki. Nasıl olur da bir insan her şekilde bu kadar yakışıklı olabilirdi?

Nefes alıp almadığım konusunda bir fikrim yoktu artık. Tek derdim bir sanat eserini inceler gibi Kerem'i izlemekti.

Gülüşü daha da büyürken dudaklarına kaydı gözlerim.

Sevgili Kerem, sana karşı neden bu kadar zayıf hissediyo-

rum? Nasıl bu kadar büyüleyici olabilirsin?

"Hâlâ sorularıma cevap vermedin?" dedi keyifle gülerken.

"Ha! Ne sormuştun ki?" dedim şapşal bir yüz ifadesiyle.

"Babaannen nasıl? Ne zaman geldin? Burada ne yapıyorsun? Bir sorun mu var? İyi misin?" diye tek nefeste biraz önce sorduğu soruları yeniden sıraladı.

Gülümseyerek geriye çıktım.

"Babaannemi kaybettik," diyerek ilk sorusuna cevap verdiğimde üzüntüye esir düştü gözleri.

Dudaklarını birbirine bastırırken, "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum!" dedi afallamış bir şekilde. "Başın sağ olsun umut ışığım!" dedi ellerimden tutarken.

"Teşekkür ederim," dedim sakince. İnandırıcı olabilmek için başımı eğdim.

"Sen nasılsın?" diye sordu endişeli bir şekilde.

"Daha iyiyim. Beklediğimiz bir şey olduğu için kendimi hazırlamıştım. Fazla sarsıcı olmadı," diyerek usulca omuz silktim. "Bizimkiler için pek öyle olduğu söylenemez gerçi."

"Çok üzüldüm," demesiyle elinin yüzüme uzanması bir oldu. Başparmağı yanağımı okşarken, başımı hafifçe yana yatırarak yüzümü avucuna yerleştirdim iyice.

Gözlerimi kapattım yeniden.

Ne kadar çok üşüdüğümü, teninin huzur veren sıcaklığını hissedene kadar fark edememiştim.

"Birkaç saat önce geldim," diye konuşmaya devam ettim. "Seni görmek istedim. Tek başıma gelecektim ama Göktuğ saat geç olduğu için yalnız göndermek istemedi."

"Süper! İyi yapmışsın," dedi omzumun üzerinden Göktuğ'a

bakarak.

Göktuğ'a göz ucuyla baktığımda gülümseyerek karşılık verdiğini gördüm. Hâlâ şaşkın ve korkulu duruyordu.

"Bana neden haber vermedin ki?" dediğinde gülümsedim.

"Sürpriz yapmak istemiştim güya..." dedikten sonra göz devirdim. "İnci'ye yakalanana kadar!"

"Öyle bağırınca bin bir türlü şey geldi aklıma!" dedi ve gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sizi birden karşısında görünce korkmuş olmalı."

"Tabii, öyle!" diyerek söylediğini destekledim.

Sevgili Kerem, sen çok masumsun. Kız kardeşin de kuzenin de şeytana pabucunu ters giydirir. Hatta şeytan onları tanısa önlerinde diz çöker, eminim!

"İçeri geçelim mi?" dedi omzumdan tutarak.

"Yok yok..." derken hızlıca başımı iki yana salladım. "Hiç gerek yok, gideriz biz."

"Umut ışığım saçmalama!" dedi ciddi bir tavırla. "Bu saatten sonra nereye gideceksiniz?"

"Ay ne olacak sanki, atlar bir taksiye gideriz," desem de kararlı duruşundan ödün vermedi.

"Olmaz öyle şey!" diye reddetti fikrimi. "Yürüyün bakalım."

"Ama Kerem..." diyerek ayak diredim. "Az önce yeterince rezil olduk zaten. Çok utanırım!"

"Odalarına çekilmiştir şimdiye herkes. Kimse görmeyecek bile!" dedi güven vermek istercesine.

"Ama..."

"Kızıyorum ama!" dediğinde daha fazla üstelememin işe yaramayacağını anlayarak, cevap vermeden yürümeye başladım.

Eve girdiğimizde bizi karşılayan hizmetli kadına selam verdik.

"Dilek Hanım, misafir odasını hızlıca hazırlayalım!" dedi Kerem kadına. "Göktuğ sen Dilek Hanım'la git istersen. Sana odayı göstersin."

"Tamamdır!" dedi Göktuğ gülümseyerek. "Siz keyfinize bakın!"

"İyi geceler," dedi Kerem gülümseyerek.

"İyi geceler enişte, suyum!" dediğinde keyfi iyice yerinde görünüyor olsa da öfkeyle gözlerimi kısarak baktım.

Kıkırdayarak yürümeye başladı hoplaya zıplaya.

Dilek Hanım'ın peşinden giderken, omzunun üstünden bakıp pis pis sırıtarak beni daha da sinirlendirse de Kerem yanımda olduğu için hiçbir şey yapamadım.

"Odanda mı kalacağım?" diye sordum merdivenleri çıkarken.

"Evet," derken elini omzuma koyduğunda irkildim.

"Ama... Şey olmasın?" dedim çekinerek.

"Ne olacak umut ışığım? Ben senin odanda kalırken bir şey oluyor mu?" dediğinde hafiften sinirlendiğini hissettiğimden üstelemeye çekindim.

"Ama ben ailemle yaşamıyorum."

"Benim de yaşadığım söylenemez. Karışmazlar öyle şeylere!" dedi omuz silkerek. "Odama en son ne zaman girdiklerini sorsan cevap veremezler bile."

"Pekâlâ..." deyip sessizce yürümeye devam ettim.

Çok geçmeden odalardan birinin önünde durduğumuzda yersiz bir heyecan kalbime hücum etti.

Odanın kapısını açtıktan sonra yana çekilip eliyle içeriyi işaret etti. Tereddütlü bakışlarla önce eline sonra Kerem'e baktım ve ka-

ranlık odaya döndü bakışlarım.

İzin verircesine başını hafifçe salladığında kapıyı aralayarak ağır adımlarla odaya girdim.

Kerem hemen arkamdan gelip ışıkları açtığında merakla odasını incelemeye koyuldum.

"Nasıl?" dedi hemen yanımda dururken. "Beğendin mi?"

Kerem'in odasını hiç böyle hayal etmemiştim. Gri ve kırmızı renklerin ağırlıklı olduğu son derece şık, düzenli bir odası vardı. Tam olarak nasıl bir oda beklediğimi kestiremiyordum fakat kesinlikle bu kadar düzenli bir oda olmasını beklemezdim.

"Bu ne düzen Keremsu!" deyiverdim birden. Yüzümdeki gülümseme ağır ağır kaybolurken Kerem'le göz göze geldiğimizde gülümsemek için zorladım kendimi.

Uzun süredir ilk kez Keremsu demiştim ona. Normalde Kerem demek garip hissettirirdi, şimdi ise Keremsu demek."Ben her zaman düzenli bir adamım umut ışığım," dedi çarpık bir gülüşle. "Neyine şaşırdın bu kadar?"

Odanın ortasına doğru yürümeye başladığımda Kerem arkada kaldı.

Sol tarafta kocaman bir yatak vardı. Kendi yatağımla kıyasladığımda utançla dudak ısırdım. Kendi yatağımı hiçbir zaman toparlamazdım. Yatağımı en son toplu gördüğümde henüz üniversiteye geçmemiştim ve annem düzenlemişti.Kerem'in yatağı ise öyle düzenliydi ki... El değmemiş gibiydi.

Sağ tarafta, kitaplığın hemen yanında büyükçe bir ayna vardı. Uzaktan kendime bakarken hemen arkamda duran Kerem'e takıldı gözüm.

"Sen zayıfladın mı?" diye sordum bacaklarına baktığımda. "Bir zayıf geldin gözüme."

Başını eğip kendine bakarken itiraz edercesine salladı başını. "Bilmem, sanmıyorum."

Aynanın önüne doğru ilerleyip kendimi inceledim. Yine saçma sapan bir maceranın pençesinden kurtulurken tipim darmadağın olmuştu. Saçlarım dağılmış, yüzüm bembeyaz olmuş, dudaklarım kurumuştu.

Hızlıca saçlarımı ellerimle düzeltirken ummadığım anda Kerem'in elleri göğsümün altından karnıma doğru uzandı ve çenesini omzuma yaslayınca nefesimi tuttum.

"Güzelsin..." dedi. Gülüşünden yansıyan nefesi tenime çarptığında ürperdim. "Her şeyinle... Her hâlinle..." diye fısıldadı.

Başını saçlarıma yasladığında sırtım Kerem'in göğsüne yaslandı.

Aynadan birlikte ne kadar güzel göründüğümüzü hayranlıkla izlemeye başladım.

"Güzelim," diye mırıldandım aynadaki yansımasına bakıp gülümserken. "Senin yanında... Senin kollarında..."

Kulağımın hemen altına, boynuma küçük bir öpücük kondurduğunda karnımın üzerinde duran ellerinin üzerine koydum elimi.

"Güzeliz," dedi başını kaldırıp aynadan gözlerimin içine bakarken. "Yan yanayken... Ellerin ellerimde... Kalplerimiz birbirine aitken..."

"Güzeliz," diyerek tamamladım cümlesini.

Ellerini çekmesine gerek duymadan usulca yönümü Kerem'e döndüm. Ellerim zamanla yarışır gibi aceleyle yüzüne ulaştığında avuçlarımın arasında hissettim sakallarını.

Mavileri gözlerime sabitlenmişti.

Sertçe yutkunduğumda dudaklarımın kenarları hasretle kıvrılıverdi.

Parmaklarım usul usul güzel yüzünde dolaşırken başparmağım dudaklarının kenarına ulaştı. Ürkekçe alt dudağına dokunurken dişlerimi yanaklarıma geçirdim.

Yarın ne olurdu?

Gelecek günler nelere gebeydi?

Bu soruları düşünerek yaşamak istemiyordum. Tam şu anda içinde bulunduğumuz anın tadını çıkarmak ve Kerem'i doya doya öpmek istiyordum.

Son bir kez gülümsedikten sonra tüm düşünceleri karanlığa kovalayıp parmak uçlarımda yükseldim.

Titreyen dudaklarım Kerem'inkilere dokunduğunda gözlerimi sıkıca yumdum. Yeni tanırmış gibi sakinlikle karşıladım dudaklarını. Veda edermiş gibi açlıkla öptüm aynı zamanda da.

Sevgili Kerem... Düşüncelerin, yaşananların, gerçeklerin canı cehenneme! Sana deliler gibi âşığım.

Belime kayan elleri bedenimi kendininkine yasladığında ellerim ensesinden saçlarına doğru bir yol izledi.

Onun yönlendirmesiyle ağır adımlarla geriye doğru yürürken dudaklarımız birbirinden ayrılmadı.

Bacaklarım yatağın kenarına temas ettiğinde, Kerem'in göğsünde duran elimi yatağa koyarak hafifçe oturdum. Birkaç saniye içinde sırt üstü yatağa uzandığımda bacaklarımın arasındaki boşluğa dizini yaslayıp yeniden dudaklarıma uzandı. Bedenini vücuduma yaslıyor olmasına rağmen bir eli başımın hemen yanında dengeyi koruduğu için ağırlığını hissetmiyordum. Dili davetkâr bir şekilde dudaklarımı yokladığında gözlerimi açıp gölgelerin el koyduğu mavilerine baktım.

Tam şu anda öyle mutluydum ki... Varsın yarın pişman olayım, umurumda olmazdı. Şimdi ne istiyorsam onu yapma vaktiydi.

Göğsünün üzerinde dolaşan elim tişörtünün ucuna ulaştığında var gücümle kavradım. Birkaç saniye oyalandıktan sonra yukarıya doğru sıyırmaya başladım.

Omuzlarına kadar çektiğim tişörtünü doğrulup tek seferde üzerinden attığında delici bakışları gözlerimden ayrılmadı bir an bile.

Biraz önceki yerini alırken istemsiz bir şekilde gülümsedim. Kerem'in kokusuyla dolan ciğerlerimde kelebekler kanat çırpıyordu sanki.

Birkaç küçük öpücükle dudaklarımı serbest bıraktığında burunlarımız hâlâ birbirine temas ediyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum titreyen sesimle.

Dişlerini göstererek gülerken reddedercesine salladı başını.

Alnıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra, "Sadece sana sarılmak istiyorum," diye fısıldadı nefeslerini düzene sokmaya çalışarak.

Dikkatlice kendini yanıma atıp yukarıya doğru tırmandıktan sonra kolunu yatağın boşta olan tarafına attı.

Gülümseyerek, yanına gidip saçlarımı geriye attım ve başımı omzuna yasladım. Kolunu kapatarak bedenimi kendine daha da yakınlaştırırken, kolumu göğsüne koyup yan döndüm.

"Hadi bana bir masal anlat," dediğinde gözlerimi çıplak göğsünün üzerinde oyalanan parmaklarımdan çekip çenesine çevirdim.

"Masal mı?" diye sordum gülerek. Bu isteğini yerine getirmektense parmaklarım göğsünde dolaşırken kalp atışlarını dinlemeyi yeğlerdim.

"Evet, masal..." Derin bir nefes aldı konuştuktan sonra.

Birkaç saniyemi, anlatacak masal bulmaya adadım. Çok geçmeden bilinen bir masal yerine kendimce bir şeyler uydurmayı tercih edince, gülümseyerek anlatmaya başladım.

"Yıllar yıllar sonra dünya üzerinde ne kıtalar ne ülkeler ne de şehirler kalmış. Sadece bir yer... Bir yer dışında geriye kalan tüm topraklar karanlığın esiri olmuş. Bu yerin adı Gökyüzüne Bakma Durağı'ymış."

Omzumda duran eli hareketlendi ve gülerken karnının kıpırdadığını gördüm.

"Bak sen!" dedi dişlerini göstererek gülerken. "Nasıl bir yermiş bakalım bu Gökyüzüne Bakma Durağı?"

Dirseğimin üzerinde doğrulup bedenimi daha da yukarıya taşırken, "Ya... Alay etme!" diye mızmızlandım.

Yatak başlığına sırtımı yaslayarak doğrulduğumda bu kez göğsüme yatma sırası Kerem'deydi. Küçük bir çocuğun annesine sığınması gibi başını göğsüme saklayıp kolunu belime sardığında kolumun yettiğince sardım sıcak bedenini.

"Hadi devam et..." dedi heyecanlı bir şekilde.

"Alay etmek yok ama!"

"Tamam, söz!" dedi vakit kaybetmeden.

Âşık olduğum sarı saçlarıyla oynamaya başladıktan sonra masala kaldığım yerden devam ettim.

"Yeryüzündeki herkes Gökyüzüne Bakma Durağı'na ulaşmak istiyormuş. Çünkü güneş sadece burayı aydınlatmak üzere doğuyor, dalgalar burada yaşayan çifte melodi oluştursun diye kıyılarını döverken, rüzgârlar bu melodiye eşlik etmek için ıslık çalıyormuş. Yıldızlar her gece bu çifti resmetmek üzere ışıldarmış gökyüzünde. Bu çift yıllar önce burada tanışmış, her günün sonunda burada bir araya

geleceklerine dair birbirlerine söz vermişler. Burada başlayan aşkları, burada sonsuzluğa ulaşacakmış."

Göz ucuyla Kerem'e baktım yukarıdan. Sanki özenle çizilmiş gibi kusursuz burnu, elmacık kemikleri, dudakları, uzun uzun kirpikleri ve saçları... Her bir noktasına âşık olduğum adamı inceledikten sonra bu kusursuzluğunu masala yansıtmaya karar verip gülümsedim.

"Çocuğun güneşi kıskandıracak güzellikte sarı saçları, denizleri kıskandıracak güzellikte gözleri, yıldızları kıskandıracak kadar ışıl ışıl parlayan gülüşleri varmış. Kusursuz bir bedene armağan edilmiş tertemiz kalbinin tamamını âşık olduğu kızla doldurmuş."

Hiç tepki vermiyor fakat dikkatle de dinliyordu anlattıklarımı.

"Kız da aynı aşkla çocuğa bağlıymış. Birbirlerine karşı öyle büyük bir aşk besliyorlarmış ki... Kötü ruhlar bu aşkı ellerinden almak için çırpınsa da bir türlü başaramıyorlarmış. Çünkü aşkları onların en büyük kalkanlarıymış."

Kerem'in nefes alıp vermesi hızlanmaya başladığında durup alnındaki saçlarını geriye taradım usulca.

"Kerem?" diye mırıldandım fakat karşılık vermedi. Yukarıdan gördüğüm kadarıyla gözleri de kapalıydı.

Sevgili Kerem, uzun süredir birlikte uyumuyoruz. Olur olmaz yerde uyuyakalmana bile âşığım.

Gülümsedim.

Saçlarının arasına usulca bir öpücük kondurduktan sonra daha sıkı sarıldım ona.

"Masalımız yarım kaldı Keremsu..." diye mırıldandığımda sesim titredi. "Ne olurdu, mutlu sonla biten masallardan olsaydı bizimki de?" Yutkunurken canım yandığı için yüzümü buruşturdum.

Uyurken hiç olmadığı kadar savunmasız, hiç olmadığı kadar huzurlu ve hiç olmadığı kadar masum görünüyordu.

Yüzünü daha rahat görebilmek için başımı hafifçe yana yatırıp hayranlıkla izlemeye koyuldum.

Bu adam âşık olduğum adamdı.

Bu adam benim her şeyimdi.

Bu adam benim güzel yanımdı.

Bu adam benim çocuk yanımdı.

Bu adam gerçeklerin ağırlığıyla ezmek için çabaladığım adamdı.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Kendimden nefret etmek için ne de uygun bir hâldeydim şu an! Kendi ellerimle ifşa etmek için uğraştığım adam, kollarımın arasında uyuyordu şimdi.

Sahi... Böylesine kusursuz bir kalp, bir başkasının hayatına son verebilir miydi?

Ve böyle masum bir adam, işlediği suçu bir başkasının üzerine atacak kadar kalpsiz olabilir miydi?

Gözlerimden yaşlar süzülürken dudaklarımı Kerem'in saçlarına bastırdım.

"Lütfen..." diye mırıldandım gözyaşlarımın arasından. "Lütfen yardım et. Ben senden ayrılmaya dayanamam."

-17-

YAĞMURLARIN ALTINDA

Ağır gelirse hayatın yükü omuzlarına, bir salıncak kur gökyüzüne. Mutluluktan başın dönene kadar sallan gitsin.

Huzurla aramız, uzun zamandır epey kötüydü. Ta ki bugüne kadar...

Güneş uzun zamandır bu kadar güzel doğmamış, kuşlar bu kadar güzel ötüşmemiş, rüzgâr bu kadar güzel esmemişti.

Bugün akrep bile yelkovanı kovalamak yerine ellerinden tutmuş dans ediyordu.

Huzur yanağımı okşayarak, yeni güne gözlerimi aralamamı sağlarken pencereden sızan güneş saçlarımı tarıyordu âdeta.

Kerem'in kokusuna sarılarak uyuduğum gecelerin sabaha dönmesi içimi burkuyordu. Zaman dursun istiyordum Kerem'le uyurken.

Elimi yüzüme siper ederek yataktan doğruldum.

Yatağın boş olan kısmına baktıktan sonra odanın içinde bakışlarım dolaştı hızlıca. Hiçbir yerde Kerem'i göremeyince merakla saçlarımı karıştırdım.

İçeriden gelen tıkırtılara kulak kabarttım. Bu sesleri çıkaran her kimse, onun Kerem olmasını dileyerek merakla geriye yaslanıp

beklemeye koyuldum.

Kollarımı karnımın üzerinde yerleştirmiş şekilde odayı ilk kez görüyormuş gibi incelemeye başladım. Birden kitaplığına takıldı gözüm. Devasa bir kitaplıktı ve yüzlerce kitapla doluydu.

Biraz sonra odanın içindeki muhtemelen banyo olan diğer odanın kapısı açıldığında bakışlarım direkt oraya döndü.

Kerem belinde havluyla karşıma dikildiğinde dehşete kapılmış şekilde kucağımdaki yorganı yüzüme kapattım aceleyle.

"Keremsu ne yapıyorsun?" diye bağırırken yüzümdeki yorgan yüzünden sesim boğuk çıkmıştı.

"Ne yapıyorum?" diye sorarken sesinden eğlendiği belli oluyordu.

"Havluyla gezilir mi ya?" diye homurdandığımda sesli güldüğünü duydum.

"Haklısın aslında. Havluya ne gerek var ki!" dediği an çığlık attım.

"Sakın, sakın!" dedim ve yorganın altında çırpınırken buldum kendimi. "Sakın öyle bir şey yapayım deme!"

"Ama sen dedin havluyla dolaşılmaz diye!" dediğinde yüzümdeki yorganı çekip ters ters yüzüne baktım.

Sevgili Kerem, sana defalarca söyledim. Bu kadar güzel gülmen başımı döndürüyor.

Islak saçlarını özenle taramış, sakallarını kısaltmıştı. Her hâli ayrı yakışıklıydı resmen!

"Sen iyice şımardın he Keremsu!" diye azarladım. "İki öpüp kokladık diye hemen tepemize çıkmalar falan, ne oluyor?" Göz devirdim.

Keyifle kahkaha attı.

"Kocaman gülüyorsun, tut bari şu havlunu!" diye azarladım. "Germe beni..."

"Bu vücut üzerine yıllarca çalıştım umut ışığım," dedi gülüşleri arasından. "Görmeye değer emin ol! Tıpkı bir sanat eseri gibi." Ellerini beline koyduktan sonra konuşmaya devam etti. "Aynı anda hem sanat hem sanatçı oluyorum yahu!" dedi omuz silkerek.

"Omuz silkme!" diyebildim her ne kadar kendini beğenmişlik yapsa da söylediklerinde haklı olduğu için.

Omuz silkti.

"Keremsu!" dedim harfleri uzatarak.

"Söyle umut ışığım, seni dinliyorum," derken dudaklarını büzerek konuştu.

"Sen iyice dayağı hak ediyorsun artık!" derken var gücümle yorganı sıkıyordum hâlâ.

"Neden ki?" derken saçlarını düzeltiyormuş gibi yapıp pozdan poza giriyor, gövde gösterisi yapıyordu.

"Anladık, en güzel vücut seninki. Tamam, şımarma artık!" dedim huysuz bir ihtiyar gibi. "Ve şov yaptığın da hiç belli olmuyor, aynen inandık!"

"Ee... Ne demişler?" derken kibirli bir şekilde kaşları hareketlendi. "Keremsu herkesin tipidir."

"Tipine başlatma Keremsu!" dedim tehditkâr bir tavırla. "Ne demek o, ben herkesin tipiyim falan!"

"Benim herkesim, her şeyim sensin umut ışığım!" derken pencerenin önüne doğru yürümeye başladı.

"Ay yavaş yürü, bir kaza çıkmasın!" dediğimde daha çok güldü.

"Bu kazaya şahit olmak için millet birbirini yiyor be umut ışığım, kasma bu kadar!" dediğinde öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Nesin sen, aslan burcu mu? Ne bu kendini beğenmişlik?" diye tersledim bakışlarımı kaçırırken. Daha fazla bakmak istemiyordum çünkü gerçekten baktıkça daha çok bakmak istiyordum. Söylediği gibi sanat eseri edasıyla insanı içine çekiyordu.

Pencerenin önünde durup, dışarıyı izlerken, "Bilirsin, burçlarla aram hiç iyi değildir," deyip omuz silkti.

"Bir gören olacak, içeri gel!" diye bağırdım arkasından.

Hâlinden memnun olduğunu belli eden bir gülüşle omzunun üzerinden bana bakarken, "Umut ışığım beni kıskanıyor mu yoksa ben mi yanlış anlıyorum?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"O kaşlarını biraz daha oynatırsan kalkıp hepsini tek tek yolacağım ama!" diye azarladım yeniden. "Git üzerine bir şey giyin!"

"Hay hay!" dedikten sonra dolabına doğru yürümeye başladı.

Giyeceklerini ayarlamak üzere çekmeceleri karıştırırken, "Ben buradayken nasıl giyineceksin?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Şurada giyinirim, ne olacak ki!" dedi umursamazca omuz silkerek.

"Omuz silkmek yok demedim mi ben?" Sinirden her hareketine çatıp duruyordum.

"Tamam, silkmem," deyip yeniden omuz silktiğinde kaşlarımı var gücümle çattım.

Beni daha fazla sinirlendirmek istemiyor olacaktı ki sessiz ve sakin bir şekilde kıyafetlerini alıp banyoya gitti.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından fön makinesinin sesi gelmeye başladı.

Kerem içeride hazırlanırken, hızlıca yataktan çıkıp aynanın karşısına geçtim.

Gönül isterdi ki her sabahki rutinimi yerine getirip kendimle alay edeyim. Fakat Kerem'in yanında, Kerem'in odasında bunu

yaparsam bana karşı bakış açısı değişebilirdi. Bu yüzden bunu yarın sabaha ertelemem en iyisiydi.

Saçlarımı elimden geldiğince düzeltmeyi başardığımda Kerem banyodan çıktı.

"Dersin var mı bugün?" diye sordu kuruttuğu saçlarını elleriyle tarayarak yanıma gelirken.

"Evet, var. Senin?"

"Benim de var. Gitmesek mi?" diye sorduğunda bu teklifi deli gibi kabul etmek istedim.

"Gitmeyip ne yapacağız?"

"Harika bir planım var!" dedi düşünmeden.

"Neymiş bakalım o?" diye sordum merakla fakat heveslisi gibi görünmemek için merakımı gizlemeye çalıştım.

"Söylemem. Kabul edersen öğrenirsin, etmezsen de kuzu kuzu okulumuza gideriz," dedi. "Karar senin."

"Ama ya..." diye itiraz etmeye çalışsam da pek işe yarayacağını sanmıyordum. "Ne olur söylesen?" derken yüzümü sevimli bir hâle getirmeye çalıştım belki söyletebilirim diye.

Başını kararlı bir tavırla iki yana sallayarak reddetti isteğimi.

"Çok kötüsün Keremsu!" dedim.

"İyi olmamı istiyorsan teklifimi kabul edersin. Seçim senin," dedi sırıtarak.

"Seçmezsem ne olacakmış?" dedim meydan okurcasına.

"Hiçbir şey. Bineriz arabaya, okulumuza gideriz."

"Ay hadi, söyle planını!" deyiverdim daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için.

"Bu, benim istediğimi seçtiğin anlamına mı geliyor?" diye sor-

du kaşlarını kaldırarak.

"Evet, evet hadi söyle!"

"Vazgeçmek yok bak!" diye üstelediğinde göz devirdim.

"Ay tamam!" dedim bıkkınlıkla. "Dinliyorum hadi, söyle artık!"

"Gökyüzüne Bakma Durağı'na gideceğiz," dediği an geri kalanını söylemesine fırsat vermeden lafını kestim.

"Ay plan plan dediğin bu muydu Kerem?" dedim küçümseyerek. "Okuldan sonra da gidebilirdik ona."

"Ama daha planı anlatmadım ki..."

"Peki dinliyorum." dedikten sonra kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Hemen şimdi yola çıkacağız. Telefonlarımız falan olmadan harika bir gün geçireceğiz. Güneşin doğuşuna, batışına yakından şahit olacağız. Sadece seninle ve benimle dolu koca bir gün yaşayacağız." diye heyecanla anlattı planını. "Ne dersin?"

Söylediklerini hayal etmek bile kalbimin hızlanmasına sebep olmuştu zaten. Dün gece aldığım karar doğrultusunda Anıl'ın cinayeti meselesinin peşini bırakmış değildim fakat her şeyin ortaya çıkacağı güne kadar kendime hayatı zehir etmeyecek, gönlüm ne isterse onu yapacaktım. Bu yüzden hızla başımı sallayarak kabul ettim Kerem'in planını.

"Ay çok heyecanlı!" derken sevinçle el çırptım.

"Süper!" derken keyfi yerine gelmiş görünüyordu.

Aniden aklıma gelen düşünce yüzümdeki gülüşümü silerken, "Bir dakika!" dedim Kerem'in arkasından. "Bir sorunumuz var."

"Ne oldu?" diye sordu meraklı bakışlarla yüzümü incelerken.

"Gece nerede kalacağız?"

"Onu da şöyle düşündüm. Eğer istersen çadır götürüp orada kalabiliriz ya da arabada da kalabiliriz. Karar senin."

Birkaç saniye sessiz kalıp önüme sunulan seçenekler arasında seçim yapmak üzere düşünmeye başladım.

Çok zaman kaybetmeden bir karara vardıktan sonra bakışlarım yeniden Kerem'e döndü.

"Çadır fikri daha cazip geliyor ama rahat edemeyecekmişim gibi hissediyorum. Arabada kalmak en mantıklısı sanırım," diyerek kararımı bildirdim açıklamasıyla birlikte.

"Pekâlâ... Mutfaktan yeteri kadar yiyecek ve içecek alıp yola koyulalım o hâlde," derken üzerine dolabından aldığı ceketi giydi.

"Bana sweatshirtlerinden birini versen iyi olur," dediğimde dolabı işaret etti.

"Hepsi senindir umut ışığım. Hangisini istersen giyebilirsin!" deyip odanın diğer köşesine doğru seri adımlarla yürümeye başladı.

Dolabının karşısına geçip çeşit çeşit kıyafetlerin içindeki sweatshirt ve kazakları arasında seçim yapmaya çalıştım.

Odasında çok fazla gri gördüğümden midir nedir, gri sweatshirte gitti elim. Üzerimdeki kazaktan kurtulduğum gibi sweatshirtü giydikten sonra aynanın karşısına geçtim. Epey bol olsa da sevdiğim adama ait bir parçayı üzerimde taşımanın mutluluğuyla kendimi fazla güzel hissediyordum.

"Tamamdır. Ben hazırım!" dedim ellerimi iki yana açarak.

"Hadi, çıkalım o hâlde," demesiyle odanın çıkışına doğru yürümesi bir oldu. "Ne istiyorsak markete gidip alalım. Mutfakla uğraşmayalım!" diyerek birden fikrinin değişmesine omuz silkerek karşılık verdim.

"Peki."

Son bir kez aynadan kendime baktıktan sonra koşar adımlarla peşinden gittim.

Mutfağın girişinde durduğumda Kerem tek başına oturan Duru'yu omuzlarından tutmuş yanağından öpüyordu.

"Günaydın güzellik!" dedi neşe dolu bir sesle.

"Günaydın."

Kerem'in aksine son derece ruhsuz bir ifadeyle karşılık verdiğinde öfkeyle kaşlarım çatıldı. Bu aptal kızın derdi neydi?

Sevgili Kerem, biliyorum bunu da defalarca söyledim fakat bu aptal kız kardeşin, senin gibi bir abiyi hak etmiyor.

"Biz kaçıyoruz," dediğinde Kerem'in bahsettiği "biz" kelimesini anlamak için bakışları bana döndüğünde yüzü şaşkınlıkla değişti.

Tepki vermeden bakışlarımı yüzümü inceleyen gözlerine diktim.

Kerem aceleyle yanımdan geçerken, "Hadi umut ışığım, gidelim!" dediğinde omzumu yasladığım yerden doğruldum.

Kerem çoktan çıkışa ulaştığında arkamı dönmüş peşinden gidecekken Duru'nun sesiyle olduğum yerde durmak zorunda kaldım.

"Demek burada kalmalar da başlamış," dedi alay edercesine.

Kollarımı göğsümün altında birleştirip arkamı döndüm.

"Bir sakıncası mı var?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Yok tabii ki... Nasıl isterseniz öyle davranın," dediğinde yüzüne yerleşen gülüşü, hayatımda gördüğüm en sahte gülüştü.

"Biz de tam bunu planlıyorduk," dedim gözlerimi kısarak bakmaya devam ederken.

"Ne güzel," derken hâlâ yüzünde aynı sahte tebessüm yer alıyordu.

"Ne güzel," diyerek tekrar ettim söylediğini.

"Daha fazla bekletme, git istersen," dediğinde göz devirerek, arkamı dönüp mutfaktan çıktım.

Hem suçlu hem de bu kadar pişkin davranıyor olmasını bir türlü aklım almıyordu. Bu, ciddi anlamda karaktersizlik gerektiren bir durumdu bana kalırsa ve göründüğü kadarıyla bu karaktersizlik Duru denen sinside bolca mevcuttu.

Kerem'le başlayan günümün Kerem'le devam edecek ve Kerem'le bitecek oluşuna sevinirken Duru'yla geçirdiğim birkaç dakikayı günün paraziti olarak görmek ve hemen aklımdan çıkarmak istiyordum.

Keyfim yerine gelsin diye aklıma gelen ilk şarkıyı mırıldanarak Kerem'in yanına ulaştım.

Arabaya binerken Göktuğ'u arayıp, telefon kulağımdayken açmasını bekledim. Çok geçmeden aramayı onayladığında ilk konuşan o oldu.

Tam o sırada Kerem arabayı çalıştırıp dikkatlice evden ayrıldı.

"Neden aradın?" diye sordu Göktuğ her zamanki gibi.

"Sen neden açtın?" diyerek ritüelimizi devam ettirdim keyfim yerinde olduğu için.

"Sen aradığın için açtım."

"Nerelerdesin?" diye sordum merakla. Keremlerin evinde olmadığı kesindi çünkü öyle olsa çoktan bir yerlerden çıkardı.

"Sabah baktım sizin uyanacağınız yok, erkenden çıktım ben de," diye açıkladı.

"İyi yapmışsın."

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Kerem'leyim. Bugün biraz gezip tozacağız," derken Kerem'in

bakışlarına karşılık verdiğimde gülümseyerek önüne döndü.

"Demek öyle..." derken pis pis sırıttığını sesinin tonundan bile hissedebilmiştim. "Bir şey soracağım."

"Sor," dedim merakla.

"Seviştiniz mi?" dediği an kıkırdamaya başladığında utançtan kıpkırmızı kesildiğime yemin edebilirdim.

Göz ucuyla Kerem'e bakıp, duyup duymadığını kontrol ettim. Sakince araba kullanmaya devam ettiğini görmek biraz olsun sakinleşmemi sağladı.

"Salak mısın Göktuğ!" diye azarladım çok fazla sesimi yükseltmemeye özen göstererek.

"Kesin seviştiniz, kesin!" diye üstelediğinde utançtan nabzımın kulaklarımda attığını hissediyordum.

"Kapatıyorum Göktuğ!" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Seninle gurur duyuyorum kız kadın suratlı, aferin!" diyerek uzatmaya devam edince, daha fazla konuşmadan göz devirerek telefonu kapattım.

Zaman hiç olmadığı kadar hızlı akıp gitmişti.

Saatler peşi sıra dizilirken hava çoktan kararmaya yüz tutmuştu. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştık bile.

Telefonlarımızı ilk geldiğimiz an tamamen kapatıp arabada bırakmıştık. Marketten aldığımız onlarca yiyecek ve içecekleri Gökyüzüne Bakma Durağımızdaki bankın üzerine koymuştuk. Canımız sıkıldıkça poşetleri karıştırıyor, bir şeyler yiyip içiyorduk.

Yere serdiğimiz şalın üzerinde uzanmıştık. Kerem'in göğsüne

başımı yaslamıştım, birlikte kızıla boyanan gökyüzüne güneşin veda edişini izliyorduk.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu ellerini başının altında birleştirirken.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

Dakikalar boyu süren sessizliği bozan Kerem oldu.Göğsünün kıpırdadığını görünce dikkat kesilip ne söylediğini anlamaya çalıştım.

"Fark etmeden..." diye mırıldandı ritimli bir şekilde. "Fark etmeden..." diye yineledi. "Fark etmeden senin olmuşum[3]."

"Bu şarkıyı biliyorum!" dedim heyecanla. "Tekrar söyle!" Aceleyle başımı kaldırıp, kollarımdan destek alarak Kerem'e döndüm. "Hadi..." diye ısrar edince kocaman gülümsedi.

Parmakları yanağımı okşayarak, yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Fark etmeden..." diyerek şarkıyı yeniden mırıldanmaya başladı. "Fark etmeden..." diye tekrarladığında parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı yeniden. "Fark etmeden senin olmuşum," dedim ve kendimi kalbimde kanat çırpan kelebekler kadar şen hissetmeye başladım.

"Kerem ya..." dedim birden içimde sevgi patlaması hissedince. "Asla senin gibi biriyle olmam diyordum ama şu an huzur bulduğum tek yer senin kolların!"

Gülümsedi.

Gülümsedim.

"Nasıl biriymişim ben?" diye sordu alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Koç burcu!" dedim pis pis sırıtarak.

"Senin bu koç burçlarıyla derdin ne?" diye sordu ciddi bir ta-

3 Fikret Kızılok- Fark Etmeden

vırla.

"Ay ne derdim olacak onlarla?" diye itiraz ettim tepkisine. "Özellikleriniz sizi baş belası yapıyorsa benim suçum ne?"

"Ben kimseye benzemem!" dedi kendini beğenmiş bir gülüş eşliğinde. "Eşim benzerim olması mümkün değil. Öyle olsa her canlı bana düşmezdi!"

Karnına vurdum canını yakmayacak şekilde.

İrkilerek ellerini başının altından çektiğinde, boşta kalan kollarını bedenime sarıp beni daha da fazla kendine çekti.

Kahkaha attık.

"Kerem!" dedim kollarının arasında çırpınırken. "Çok canım çekti, bir kere yanağını ısırabilir miyim?" deyiverdim birden gaza gelip.

"Ne?" derken alay edercesine kahkaha attı.

"Hadi ya, çok canım çekti!" diye ısrar ederken, elimi göğsüne koyup sarstım.

"Umut ışığım saçmalama, niye durduk yere ısırıyorsun beni?" diye itiraz etti ve yerden destek alarak doğruldu.

Onunla birlikte dizlerimin üzerine otururken, "Koca adamsın, bir ısırıktan mı korkuyorsun Keremsu?" dedim gaza getirebilmek için.

"Ne alakası var canım?" diye çıkıştığında istediğim kıvama gelmesinin an meselesi olduğunu anlayınca memnuniyetle gülmeye başladım.

"O zaman ağlama da gel şuraya!" deyip ellerimi uzattığımda kendini geriye çekti. "Kerem!" diye mızmızlandım ellerim açık bir şekilde beklemeye devam ederken. "Çok sevdik diye mi şımarıyorsun böyle, anlayamadım!" derken kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

Birkaç saniye süren sessizlik dolu bakışmanın ardından yanağını uzattığında neşeyle el çırparak, yüzünü avuçlarımın arasına alıp iyice yaklaştım.

"Ay çok heyecanlı!" dediğimde gözlerini sıkıca kapattı. "Hazır mısın?" diye sordum daha fazla gerilmesi için.

Gerginlikle gözlerini yumup yüzünü buruşturmasına rağmen mecburiyetten başını onaylarcasına salladığında, kendime hâkim olamayarak kıkırdadım.

"Bir..." dedim iyice abartarak.

"İki..."

Kaşlarını çatıp tek gözünü açarak ters ters yüzüme baktı. "Umut ışığım abartmasan mı?"

"Ay tamam dur, bitiyor!" dedim gülme isteğime güç bela engel olarak.

"Bir..." yeniden saymaya başladığımda gülmeme daha fazla engel olamadım.

"Umut!" dedi ikaz edercesine.

"Tamam tamam!" dediğimde sinirlenmeye başladığını, avuç içlerimde gerildiğini hissettiğim çene kaslarından anlayabilmiştim.

Garip bir şekilde Kerem'in yanında çocuk gibi ve çok mutlu hissediyordum dünden beri. Şamata olsun diye yeniden saymaya başladım gülmeden.

"Bir..."

"İki..."

"Üç!" dediğim an yüzünü daha da buruşturdu.

Ağır ağır yaklaşıp, birden yüzünü kendime doğru çekerek yanağına kocaman bir öpücük kondurmamla kollarımı boynuna dolayıp üzerine atlamam bir oldu.

Afallayarak geriye düştü ve ben de hemen göğsüne düştüm kahkahalar eşliğinde.

Sırıtarak yüzüne bakarken, "Sana kıyar mıyım hiç bebeksu?" dedim hayran hayran yüzünü inceleyerek.

"Sen iyice şımardın!" demesiyle yüzümü yakalayıp kendine çektiği gibi dudaklarımdan öpmesi bir oldu.

Hiç beklemediğim bir anda dudaklarımla buluşan dudaklarının verdiği şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Geriye çekilmeden hemen önce dudaklarımın kenarına bir öpücük daha bıraktığında, kocaman açılmış gözlerle keyifle gülüşünü izliyordum.

"Güzel karşılık verdim, kabul et!" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Bayıldım!" dedim alay edercesine. Heyecandan gerçekten bayılacak gibi hissediyordum gerçi.

"Kerem Aktan öpücüğü bu... Baş döndürür!" dedi göz kırparak.

"Pardon?" derken ciddi bir şekilde göğsünden tutunarak doğruldum.

"Kızma hemen, kızma!" diyerek kolumdan tutup yeniden beni göğsüne yatırdı ve saçlarımın arasına bir öpücük daha kondurdu.

Kaşlarımı çatarak birkaç saniye daha gözlerinin içine baktığımda sinirlenmemle eğleniyordu. Cıklayarak başımı kalbinin üzerine koyduğumda sadece birkaç saniyeliğine kalp atışlarını dinlemek, yaşayabileceğim en güzel huzuru iliklerime kadar sunmuştu sanki.

Yeniden sessizliğin hükmü ortama el koyduğunda düşüncelerle baş başa kalmak tüm huzurumu kaçırmaya yetmişti. Tüm gün Kerem'le birlikte Gökyüzüne Bakma Durağımızda, ufacık bir şalın üzerinde saatlerimizi geçirmiştik ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Ona bu kadar alışmışken, onu bu kadar severken

zamanı geldiğinde ondan nasıl vazgeçebileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Kalbimin bu acı sonu kaldıramayacağına o kadar emindim ki... Eğer olur da bu işin sonunda ceza almak zorunda olan kişi Kerem olursa kendimi asla affetmeyecek, hayatıma kaldığım yerden devam edemeyecektim.

Etmeyecektim.

"Umut..." diye mırıldandı biraz sonra.

"Efendim?" dediğimde düşüncelerin karanlığı sesime yansımıştı.

"Hadi bana en çok yapmak istediğin şeylerden birini söyle," dediğinde derin bir nefes aldım. Aldığım her nefes, ciğerlerime Kerem'in kokusunu doldurduğu için hiç bitmesin istedim.

Sevgili Kerem, bunları sana söyleyemem belki ama en çok istediğim şeylerin hepsi senden geçiyor.

En çok sana eskisi gibi Keremsu demek isterdim.

En çok sana karşı hissettiğim aşktan bir yudum alıp sarhoş olmak isterdim.

En çok seninle olmak isterdim.

Sevgili Kerem, şunu bilmelisin ki benim enlerim sensin.

"Bir düşüneyim..." dedim zaman kazanabilmek için. "Ay birden aklıma geldi. En çok istediklerimden değil sanırım ama yapmayı çok istediğim şeylerden biri."

"Söyle bakalım, neymiş?" dedi Kerem gülümserken.

"Ama biraz basit gelebilir. Gülmek yok!" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Tamam, söz," dedikten sonra güven vermek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bungalov evlerde kalmak!" dedim sırıtarak.

Güldü.

"Hani gülmek yoktu?" derken kaşlarımı çattım.

"Ona gülmedim ki!" dedi hemen. "Hoşuma gitti sadece... Peki, neden gitmiyoruz?" dedi ciddi bir şekilde. "En kısa zamanda gidelim."

"Ama karlı bir havada olması lazım..."

"O zaman kar yağmasını bekleriz umut ışığım!" dedi gülümserken. "Baktık yağmıyor, iş başa düşer. Bungalov evlerden birine kar yağdırır, hayal ettiğin ortamı oluştururuz!" dedi göz kırparak.

"Bu kadar tatlı olmaya devam edersen biraz önce yarım bıraktığım işimi tamamlamak zorunda kalırım ama!" dedim dişlerimi göstererek gülerken.

"Neymiş o?" dedi merakla kaşları çatılırken.

"Yanağını ısırmak!" dedim sırıtarak.

Güldü.

Güldüm.

"Hadi sen söyle," dedim hevesle yüzüne bakarken. "En çok yapmak istediğin şeylerden biri neymiş, öğrenelim bakalım."

"Söylerim ama bir şartla!"

Yüzümü buruşturarak baktım yüzüne.

"Hep bir şart koşmalar... Bir merak ettirmeler... Ne bu Keremsu?" diye itiraz ettim. "Saçların sarı, gözlerin mavi, boyun uzun, vücudun güzel, ses tonun düşülesi, karakterin ilgi çekici, yüzün yakışıklı diye istediğin gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet!" dedi yine kendini beğenmiş bir tavırla.

"Ay hakkın var valla. Nasıl istiyorsan öyle davran, benden sana tam destek!" dediğimde kahkaha attı. Kusursuzca sıralanmış dişlerinin güzelliğine takıldı gözüm gülüşünü izlerken. Ve onları örten dudaklarına...

Yutkundum.

"Hadi söyle şartın neymiş?" dedim birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

"Gülmek yok!" dediği gibi göz devirdim.

"Tamam, gülmek yok!"

"Söz ver!" dediğinde yeniden göz devirip derin bir nefes aldım.

"Ay Keremsu, tamam!" dedim bıkkınlıkla. "Söz."

"Söylüyorum?"

Oflayarak gözlerinin içine dik dik bakarken, "Böyle uzatacak kadar ne söyleyebilirsin acaba, çok merak ediyorum!" diye tersledim.

"Yıldız toplamak..." diye mırıldandı bakışlarını kaçırırken. "Yıldız toplamak isterdim."

"Ne?" dedim hayretle kaşlarımı çatarken.

"Duydun işte," derken yeniden gözlerimin içine baktı.

"İyi de..." deyip sustum. "Bu... Bu imkânsız?"

"Biliyorum!" dedi omuz silkerken. "Çocukluktan kalma bir şey," dedi ve daha fazla üstelememem gerektiğini düşünerek hiçbir şey söylemedim.

Gülümseyerek, dizlerinin üzerinde duran ellerini tutarken, "Anlatmak ister misin?" dedim sakince.

Başını iki yana salladı ağır ağır.

Umursamadım.

İnsanların bazı kırmızı çizgileri vardı ve ne kadar yakın olursan

ol o çizgileri geçmemen gerekirdi. Kerem'in çocukluğu onun en hassas çizgisiydi ve ben o çizginin ötesine geçecek kadar ısrarcı davranacak değildim.

Yanındaki yerini alıp başımı gökyüzüne çevirdim. Hava iyiden iyiye kararmıştı.

"Yıldızlar ışıldamaya başlamış bile," dedim gülümseyerek.

Başını gökyüzüne çevirirken derin bir nefes aldı ve sonra konuştu.

"Öyle..." demekle yetindi yalnızca.

Yıldızları izlemeye devam ederken yüzümde hissettiğim ıslaklıkla irkilirken kaşlarım çatıldı.

Bakışlarım gökyüzünden ayrılırken Kerem'e döndüm yeniden.

"Yağmur?" dedim sırıtırken.

"Yağmur mu?" demesiyle yağmurun birden bastırması bir olunca yarım kalan sorusunun cevabını almış oldu.

"Kalk kalk!" dedim telaşla oturduğum yerden kalkarken.

"Arabaya koş umut ışığım!" diye seslenirken, yerdeki şalı alıp koşarak peşimden geldi.

"Ay yiyeceklerimiz!" diyerek geri dönüp tüm poşetleri yüklendiğim gibi arabaya geri döndüm.

Aceleyle kendimizi arabaya atarken gülüşlerimize yağmurun sesi eşlik etti.

Nefes nefese kalmış, kahkahalar atıyorduk.

"Bir bu eksikti!" diyebildim güçlükle gülüşlerimizin arasından.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru izledik sessizce. Duyulan tek ses, arabayı döven yağmur damlalarının sesiydi.

Huzur verici...

"Neden buradayız?" diye sorduğunda anlam veremediğim sorusuna kaşlarımı çatarak yüzüne garip garip bakarak karşılık verdim.

"Anlamadım?"

"Yağmur çok güzel yağmıyor mu?" diye yeni bir soru yönlendirdiğinde, önüme dönüp yağmurun yağışına baktım yeniden.

"Evet..." diye mırıldandım gözlerimi ayırmadan.

"Peki, neden buradayız o hâlde?" diye sorduğunda yüzünde hayranlıkla ışıldayan bir gülüş belirdi. "Çıkıp ıslanalım!" dedi ve hızlandı heyecanla kalbim.

Birbirimizi cesaretlendirmek istercesine gözlerimizin içine baktıkça gülüşlerimiz büyüdü.

Aynı anda onaylarcasına başımızı salladıktan sonra hevesle kapılarımızı açıp dışarı attık kendimizi.

Banka doğru yürürken koşar adımlarla arabanın etrafını dolaşıp yanıma geldi.

Uçurumun kenarında durduğumuzda sırılsıklam olmuştuk çoktan. Hemen karşımda durmuş, gözlerimin içine bakıyor; sıkıca ellerimi tutuyordu.

Yüzüme yapışan saçlarımı umursamadan başımı eğip aniden kalbime hücum eden saçma bir güdüyle ağlamaya başladım. Yağmur yağıyordu nasılsa, ağladığımı anlamazdı.

Kerem'i çok sevdiğim için ağlıyordum.

Kerem'den ayrılmak zorunda kalacağım için ağlıyordum.

Başıma türlü belalar gelecek kadar şanssız olduğum için ağlıyordum.

Yaşıtlarımın yaptığı şeyleri yapıp eğlenmek varken böylesine büyük sorunlarla karşı karşıya geldiğim için ağlıyordum.

Kerem olmadan hayatıma devam etme ihtimaline ağlıyordum.

Ağlamam her geçen saniye biraz daha şiddetlenirken omuzlarımın sarsılması beni ele vermişti.

Kerem'in parmakları çenemden tutarken, "Umut ışığım?" dedi şüpheyle.

Başımı kaldırmak istemesem de parmaklarına karşı koyamadım. Parmaklarının uyguladığı güçle başımı kaldırdım, ağlamaktan kızaran gözlerim onun mavileriyle buluştu.

"Ne oldu?" diye sordu endişeli bir şekilde. "Neden ağlıyorsun?"

Alnına yapışan ıslak saçları hızlıca geriye tararken bir adım daha yaklaştı. Islak kirpiklerinin arasında parlayan mavi gözleri merakla gözlerime dikilmiş, vereceğim cevabı bekliyordu.

Başımı iki yana sallarken yeniden başımı eğdim.

Yeniden çenemden tuttu. "Eğme başını," dedi ciddi bir şekilde. "Bana bak Umut!" benim için endişelenmesi bile kalbimi burkuyordu. Böylesine kusursuz bir adamın katil olma ihtimalini düşünmek bile canımı sıkıyordu.

"Ne oldu? Anlat hadi..." derken gülümsemeye çalışsa da pek başarılı olamadı.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım yeniden başımı sallarken. "Bilmiyorum Kerem... Korkuyorum!"

Omuzlarımdan tutup beni kendine çektiğinde öyle sıkı sarıldı ki... Yemin ederim o an, kollarında ölmek istedim.

"Korkacak bir şey yok güzelim," dedi çenesini başıma yaslayıp, saçlarımı okşarken. "Ben yanındayım..."

Sığınır gibi başımı göğsüne yasladım, kollarıyla daha çok sardı

bedenimi. Saçlarımdan öptü bir kez daha.

"Korkma..." diye tekrarladı. "Ben hep buradayım," dedi ve hemen sonra kalbimi titreten cümleyi söyledi.

"Seni, güneş sönene kadar seveceğim."

-18-

Kırk Sekiz Saat

İnsanlar iyidir. İnsanlar kötü... Bir gün iyi, bir gün kötü. Görmezden gelmeyi bilmez isen sana karşı her gün kötü...

Bitmemesi için neyim varsa feda edebileceğim kadar harika bir günün ertesinde yine kürkçü dükkânına, evime geri dönmüştüm.

Çantamda evin anahtarını ararken hâlâ dün yaşadıklarımızı hatırlayıp gülümsüyordum. Berbat geçen günlerin üzerine dün Kerem'le geçirdiğim her an ilaç gibi gelmişti.

Keşke, keşke hiç bitmeseydi.

Nihayet anahtarı bulduğumda çantamdan çıkarıp, oflayarak kapıyı açtım fakat ayaklarım geri geri gidiyordu sanki. Eve girmek; düşüncelerin esiri olmak, tüm olumsuz duyguları yaşamak demekti çünkü ve ben artık mutlu olmak istiyordum.

Yirmi bir yaşında bir kızın mutluluğa bu kadar aç olması adil miydi sahiden?

Asla... Asla değildi.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra miskin adımlarla koridoru geçip odama vardığımda yatağıma baktım bir süre. Uyumak en kolay yoldu benim için. Çünkü düşüncelerden sadece uyurken kaçabiliyordum.

Neyse ki bugün öğleden sonra dersim vardı. Evde çok kalmadan, hazırlanıp okula gideceğim için mutluydum. Bu sayede hem düşüncelerin pençesinde can çekişmeyecektim hem de uzun zamandır insanlarla iletişim kurmadığım için yaşadığım asosyallikten kurtulacaktım.

Günler önce evde olduğum belli olmasın diye kapattığım perdelerimi açmamla birlikte gözlerim karşıya dikildi.

"Hayda..." diye mırıldanırken her şey için çok geçti. Çünkü tam şu anda Akın'la göz gözeydik.

Gülümsemeye çalışırken ellerim hâlâ iki yanda perdeleri tutuyordu öylece.

Gülümsememe karşılık veren Akın, aynı zamanda el salladığında aceleyle elimi perdeden çekip el salladım.

Eski hayatıma yavaş yavaş dönmeye başlıyordum ve tek korkum, bir türlü kafamdan atamadığım bu gerçekle hayatıma nasıl adapte olacağımdı.Hep birlikte yaşayıp görecektik.

Birkaç saniyelik yokluğun ardından Akın elinde kâğıt ve kalemle pencerenin önünde, biraz önceki yerini aldı ve istemsiz bir şekilde tebessüm yer etti yüzümde.

Geçen her an eski hayatıma dair bir şeyleri ne kadar çok özlediğimi hissettiriyordu bana.

Hızlıca kâğıda bir şeyler yazdıktan sonra kalemi pencerenin kenarına koyup kâğıdı pencereye dayadı ve ben, pencereye doğru bir adım daha yaklaştım.

Gözlerimi kısarak kâğıtta yazılanları daha net görmeye çalıştım.

"Nihayet döndün!"

Gülümseyerek pencerenin önünden ayrıldım.

Masanın kenarındaki keçeli kalemi alıp elime geçen ilk defterle

birlikte yeniden pencerenin önüne döndüm. Pencerenin kenarına koyduğu fincanından bir yudum aldıktan sonra geldiğimi görünce, gülümseyerek cevabımı beklemeye koyuldu.

"Nihayet!" yazdım önce aceleyle.

"Bekleniyor muydum?"

Kâğıtları sırasıyla gösterdikten sonra defteri kenara koyup cevap yazmasını bekledim.

Fazla bekletmeden cevapları gösterdi hızlıca.

"Sensiz buraların hiç tadı tuzu yokmuş."

"Yokluğunda onu fark ettim :)"

Kaşlarımı kaldırarak okudum yazanları. Kâğıtları çektiğinde göz göze geldik ve aynı anda gülümsedik.

"Yokluğumun fark edilmesi güzel bir şey olsa gerek"

"Sevinmeliyim sanırım? :D"

Hızlıca başını salladı onaylarcasına.

"Kesinlikle!"

"Ee, nasıl gidiyor?"

Omuz silkerken dudak büzdüm. Sonrasında hemen cevap yazmaya koyuldum.

"GİT Mİ YOR!" yazdım. Cevabım onu eğlendirmiş olmalı ki gülmeye başladı.

"Senin nasıl gidiyor?" yazdım hemen, nezaketen sorulması gerektiği için.

Omuz silkti önce.

"GİT Mİ YOR!" diye aynı karşılığı verince istemsiz bir şekilde güldüm.

"Epey konuşmaya ihtiyacımız var sanki?" yazdı hemen ar-

dından.

"Bir kahve içsek mi?"

"Ne dersin?"

"Ya da çalıştığım mekânda bir içki ısmarlayayım?"

En son arabayla takip meselesi ortaya çıktığından beri Akın'a karşı içimde bir korku oluşmadı desem yalan olurdu. Fakat takip edildiğimizden ve de takip edenin Akın olduğundan emin olamadığım için fevri davranmak da istemiyordum.

Başımı salladım hızlıca.

"Olur."

"Sakin bir ortama ihtiyacım var"

"Bir kahve içebiliriz."

Memnuniyetle gülümsedi.

"Ne zaman?"

Birkaç saniye düşünür gibi yaparak, zaman kazanırken yeni bir kâğıt gösterdi.

"Eğer işin yoksa"

"ya da dersin?"

"Şimdi bir kahve hazırlayabilirim?"

Başımı ağır ağır iki yana sallarken alt dudağımı sarkıttım hafifçe.

"Öğleden sonra dersim var maalesef :/"

Anlayışla karşılayarak başını salladı ve bir yandan da cevap yazmaya başladı.

"Sıkıntı değil"

"Haberleşiriz o hâlde"

"Tutmayayım seni :)"

Minnettar bir gülüş eşliğinde kâğıda bakmadan cevap yazdım.

"Görüşürüz :)"

Selam verir gibi elini havaya kaldırdı ve ben de el sallayarak gülümsedim.

Gülümsedi.

Pencerenin önünden çekilip kâğıt ve kalemi masanın üzerine bıraktım. Telefonumun titrediğini duydum. Hızlıca cebimden çıkarıp kimin aradığını öğrenmek için ekranına baktım.

Göktuğ Arıyor...

"N'aber kadın suratlı?" dedi telefonu açar açmaz.

Birden boşluğuma gelince gülmeye başladım.

"İyilik senden n'aber?" dedim gülerken.

"İyi..."

"Adam suratınla neden aradın?" diye sordum sırıtarak.

"Okula gelecek misin bugün?" diye sorduktan hemen sonra yeni bir soru daha ekledi. "Kerem eniştemsuyla oynaşmanız bitti mi?"

"Gerçekten bir gün benden güzel bir dayak yiyeceksin ama bakalım ne zaman!" dedim tehditkâr bir şekilde.

"Ne? Erkekler ölümü mü hak ediyor?" diye gereksiz duyar kasmaya başladı her zaman yaptığı gibi.

"Hey Allah'ım!" diye homurdandım.

"Allah'ım galiba sana da laf söyleyecek, affetme bu kulunu!" diyerek duyar kasmada boyut atlamasını şaşkınlıkla dinledim.

"Saçmalaman ne zaman biter Göktuğ?" diye sordum bıkkınlıkla.

"Niye?" dedi umursamazca.

"Eğer izin verirsen okul için hazırlanmam gerekiyor çünkü!" diye açıkladım sabrım taşmış bir şekilde her kelimede sesim daha da yükselerek.

"He... Desene öyle!"

"Boş yapmandan söylemeye fırsat mı kalıyor acaba?" diye hayıflandım.

"Hayırdır Umut, ağır mı geldik birader?" dedi ağzını yaya yaya.

"Sen gerçekten aptalsın!" dedim gülerken.

"Sus lan dombili!" diye karşılık verdi gecikmeden.

"Hadi kapatıyorum ben," dedim.

"Tamam, geç kalma he!"

"Tamam, hadi bay bay," dedikten sonra telefonu kulağımdan çekip doğruca banyoya yöneldim.

Kendimi yaşıtlarım gibi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Kulaklığımı takmış, kampüste etrafıma baka baka yürüyordum. Evden biraz erken çıkmıştım, acelem olmadığı için de ağır ağır yürüyordum.

Yaşıtlarımın arasında olmak, onların enerji dolu günlerini gözlemlemek bile keyfimi yerine getirdiği için dudaklarımın kenarları memnuniyetle kıvrılmıştı.

Muhtemelen Göktuğ henüz gelmemişti. Onu beklerken tam karşımdaki kafeteryadan kahve alma fikriyle adımlarımı hızlandırdım.

Filtre kahvemi aldıktan sonra ödeme yapana kadar kulaklığımın tekini çıkardım. Ödemem gereken tutarı cüzdanımdan çıkarıp kasiyere uzattım ve kulaklığımı yeniden taktım.

Hava güzeldi ve ben de kapalı alanda durmak istemediğim için kafeteryadan çıktım hızlıca. Hava kötü olsaydı da içeride oturmazdım. Çünkü günlerce süren ev hapsinden sonra temiz ve açık havaya karşı büyük bir özlem duyuyordum.

Pek kimsenin olmadığı kafeteryanın arka tarafındaki banklara gitmeyi düşünüyordum. Göktuğ gelene kadar orada, huzur içinde temiz havayla dilediğim gibi hasret giderebilirdim.

Kafeteryanın birkaç basamaklık merdivenlerini inip sağa döndüğüm gibi koluma aldığım darbe kahvemi olduğu gibi yere boca etmişti.

Kocaman açılan gözlerimle yere saçılan kahveye bakarken şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Önüme bakmadığım için muhtemelen bu kazanın suçlusu bendim.

Elimin yanıyor oluşunu önemsemeden mahcup bir şekilde başımı kaldırdığım an karşımda gördüğüm alaycı gülüş yüzünden saniyeler içinde kan beynime sıçradı.

"Ay..." dedi alaycı bir tavırla. "Pardon şekerim, bir yerin mi yandı yoksa?" Sahte bir şekilde yüzünü buruşturduğunda sinirden hızlı hızlı solumaya başlamıştım.

"Azra sen ne çeşit bir ruh hastasısın?" dedim tiksinircesine yüzüne bakarken. "Derdin ne?"

"Derdim ne mi?" diye sorduktan sonra, "Bak sen, dertlerimle ilgileniyor cici kız," deyip yanındaki kızla alay edercesine kahkaha attılar.

Sakinleşme umuduyla derin bir nefes alsam da hiçbir işe yaramamıştı. Aksine anbean sinirlerim daha da bozuluyor, Azra'yı

yerden yere vurma isteğim ciddi bir artış gösteriyordu.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar ettim. "Canını almamı mı?" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Canımı alacakmış..." dedi burun kıvırarak. "Al da görelim!" dedi meydan okurcasına. "Gücün yeter mi sanıyorsun? Zavallı seni!"

"Ne oldu da kudurdun yine sen?" diye sordum ve sonra alay edercesine sırıttım. "Kerem'le mutluluğumuza mı şahit oldun, ne oldu? El ele, kol kola mı gördün yoksa?" diye sordum ve yüzünün aldığı hâle şahit olmak keyfimi yerine getirmiş, yanan elimin acısını unutturmuştu.

Sinirden karşımda kıpkırmızı kesildiğinde, "Seni var ya!" diyerek üzerime atılmaya yeltendi.

Yanındaki kız kolundan tutarken, "Azra dur, ne yapıyorsun?" diyerek olay çıkmasına engel oldu. "Okuldayız kızım, başımız belaya girer!"

Öfkeyle soluma sırası ondaydı şimdi.

"Tüh... Okul sınırları içinde seni pataklamak epey zevkli olurdu oysaki!" dedim alay ederek. "Neyse bar önlerine kısmet artık!" erken göz kırptım iyice tahrik etmek için.

"Bak kızım!" derken bir adım yaklaştı. "Benimle uğraşma, tamam mı?" dedi ve saçmaladığını anlaması için yüzümü buruşturarak geriye çıktım.

"Benimle uğraşma derken? Kızım sen geri zekâlı mısın?" diye sordum ve sonra gülerek konuşmaya devam ettim. "Bu da soru mu? Şu hâline bakınca sorunun cevabı tümüyle ortada değil mi zaten?" dedim tiksinircesine yüzünü incelerken.

Siyah saçlarını gergin bir atkuyruğu yapmış, kırmızı rujla ön plana çıkardığı dudaklarını bembeyaz yaptığı cildiyle tamamlamıştı.

"Şimdi kulağını aç ve beni iyi dinle!" dediğinde tek kaşımı kaldırırdım. Kollarımı göğsümün altında birleştirerek gözlerinin içine baktım umursamaz bir tavırla.

"Zırvala bakalım, ne zırvalayacaksın!"

Duruşunu dikleştirdiğinde yüzünde saçma bir memnuniyet belirdi. Garip garip yüzüne baktım.

"Bu zamanlarının keyfini çıkar!" dedi gözlerini kısarak. "En fazla kırk sekiz saatin var," dedi ve gözlerim şoke olmuş bir şekilde açıldı.

Şaşkınlıkla yüzümü buruştururken, "Ne... Ne demek oluyor bu?" diye sorduğumda gülüşü daha da büyüdü.

Memnuniyet gülüşü, yerini şeytani bir gülüşe bıraktı. "Bekle ve gör..." diye fısıldadı eğilerek. "Kırk sekiz saat..."

Ne demeye çalıştığını anlamak için düşünürken başka hiçbir şey söylemeden arkadaşıyla yanımdan geçip gittiler. İçime düşen şüpheyle birlikte öylece kalakaldım.

Mutluluk ve huzurla başladığım günümün kalanında moral bozukluğu ve düşünce dışında elde kalan sıfırdı. Tüm gün Azra'nın söylediklerini düşünmüş, boş boş derslere girip çıkmış, Göktuğ ve Damla'yla kısa bir süre oturmuştuk.

Girdiğim hiçbir ortama ayak uyduramayacak kadar düşünceli geçirdiğim günün akşamı için Damla'yla sözleşmiştik. Geçen akşam duyduklarını anlatmam için Göktuğ'la birlikte akşam bende buluşacaktık.

Hiçbir şey Azra'nın söyledikleri kadar önemli değildi ama. Katil meselesinden bile önemli bir soru zihnimin duvarlarını tırmalayıp duruyordu şimdi.

Kırk sekiz saat sonra ne olacaktı?

-19-

İYİ MİSİN?

Sıfatlar insanların etiketleridir. Etiketler ise nesneler için... Bu nedenle sıfatlarla değil kalbinizle sevin insanları

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

N'aber yabancı?

Yalancı mı demeliydim yoksa? :)

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Her ne istersen...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Hangisi seni daha çok yansıtıyor?

Yabancılık mı yoksa yalancılık mı?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sıfatların pek bir önemi yok benim gözümde.

Bana masa, sandalye desen bile yadırgamam sanırım.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Garipsin…

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Her zaman! (:

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sana yine bir şey soracağım.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Artık heyecanla sorularını bekliyorum biliyor musun? Beni çok eğlendiriyorlar!

Aynı zamanda düşündürüyor da...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Öyle mi?

Buna sevindim.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Emin ol, öyle.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Pekâlâ soruyorum...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Beklemedeyim!

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Maksimum kırk sekiz saat içinde bir şey olacağını söyleseler ne yapardın?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Ölecek miyim?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Her şey olabilir.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kırk sekiz saati bilen başıma ne geleceğini mi bilmeyecek? Saçma. Kırk sekiz saati söyleyebiliyorsa sonunda ne olacağını da söylesin bir zahmet.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Haklısın ama ya söylemiyorsa?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kırk sekiz saat sonra başına bir şey mi gelecek yoksa?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Saçmalama!

Böyle şeyler filmlerde olur yalnızca :D

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Belli olmaz.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bu da ne demek?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Dünyanın bin bir türlü hâli var.

Etrafımız ruh hastası kaynıyor...

Bu yüzden hiçbir şey belli olmaz.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Doğru...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Doğruluk mu cesaret mi?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Doğruluk

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

İyi misin?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Fazla basit oldu bu...

İyiyim.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

İnanmalı mıyım?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bilmem... Beni tanımıyorsun sonuçta.

Kim bilir?

Belki en az senin kadar yalancıyımdır.

-20-

YENİ ŞAHİT

Sırlar gökyüzündeki yıldızlara benzer. Birileri öğrendikçe artar ve gün yüzüne çıkmaya başlar.

Mektupçu her zamanki gibi sorularıma net cevaplar vermeyerek kafamı karıştırmayı başarmıştı. Düşüncelerle baş başa kalmaya pek vaktim olmadığını, ısrarla çalmaya başlayan kapı ziliyle anladım.

Bilgisayarımı kapatıp kenara koyduktan sonra oflayarak oturduğum yerden kalktım. Odamdan çıktım ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım. Damla ve Göktuğ içeriye hücum edercesine girdiğinde kenara çekilmek zorunda kaldım.

"Hemen anlatmaya başlıyorsun şekerim!" dedi Damla hışımla salona koştururken.

Göz devirerek kapıyı kapanması için hızla ittim ve bütün gece aynı şeyleri tekrar tekrar anlatacak olmamın verdiği bıkkınlıkla salona doğru adımlamaya başladım.

"Ay hiç acele etme Umut!" diye azarladı Damla kendini çift kişilik koltuğa atarken. "Hatta istersen sürünerek gel, acelemiz yok, bekleriz biz!" diye iğneledi. Ben de surat asarak adımlarımı hızlandırdım.

"Ne bu suratının hâli?" diye sordu Göktuğ yüzümü incelerken.

"Ne varmış suratımda?" dedim ve kendimi karşılarındaki tekli koltuğa attım.

"Ne yok ki, muşmulaya dönmüş!" dedi. Oflayarak geriye yaslandım.

"Aşkım anlatmaya başlayacak mısın artık? Yoksa canıma mı kıyayım şurada?" dedi sabırsızlıkla. Sorup söylemesi onun için kolaydı tabii. Her seferinde aynı üzüntüyü yaşayan bendim nasılsa.

"Neresini anlatacağım ki?" diye sesli düşündüğümde Damla'dan karşılık gecikmedi.

"Her yerini!"

"Nereden başlayacağım?" diye sordum çaresizlikle Göktuğ'a bakarken.

Cevap veren yine Damla oldu.

"En başından!"

Sıkıntılı bir şekilde yeniden ofladıktan sonra anlatmaya başladım istemeye istemeye.

"Ölen eski erkek arkadaşımı biliyorsun, değil mi?" diye sordum anlatmaya başlamadan önce.

Hızla başını sallarken, "Evet, biliyorum. Ne olmuş ona?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Kerem'in doğum gününde Göktuğ'la öyle bir konuşmaya şahit olduk ki... Yer yerinden oynadı," dedim ruhsuz bir şekilde. Tekrar tekrar üzüleceğimi düşünüyordum fakat hâlâ aklım Azra'nın söylediklerinde olduğu için anlattıklarıma pek odaklanabildiğim söylenemezdi.

"Ne duydunuz?" dedi heyecanla. "Ay duraklamadan anlat ayol, çatladım şurada!" diye çıkıştığında daha fazla beklemeden anlatmaya devam ettim.

"Akın ve Kerem'in kavgalı olduğunu da biliyorsun."

"Evet biliyorum!"

"Partide Göktuğ onları tartışırken görmüş, hemen beni çağırdı. Aralarında, Anıl'ı öldürdüklerini ve hayatımdan çıkmaları gerektiğini konuşuyorlardı," diye birden söyleyiverdim daha fazla uzatma gereği duymadan.

"Ne?" diye çığlık atıp şaşkınlıkla ellerini ağzına kapattı. Dehşetle açılan gözleri benimle Göktuğ arasında gidip geliyordu..

Birkaç dakikalık sessizlikle söylediklerimi idrak etmeye çalıştı.

"Bir dakika... Bir dakika!" dedi ve derin bir nefes alıp öylece konuşmaya devam etti. "Yanlış mı anlıyorum yoksa biraz önce bana Akın ve Kerem'in katil olduğunu mu söyledin?"

"İkisinden biri," diye düzeltti Göktuğ.

"Giray da seçenekler arasında," diye ekledim hemen ardından.

Damla çarpıntısı varmış gibi ellerini kalbine bastırırken geriye yaslandı.

"Ben bir kötü oldum," dedi elini alnına koyarken. "Göktuğ bana bir su getirir misin?" diye mırıldandı. Ben de soğukkanlılıkla izlemeye devam ettim.

Tüm bu yaşananların ardından bana bir şey olmuyorsa kimselere bir şey olmazdı artık, emindim.

"Ben de babaannem hasta diyerek herkesten uzaklaşıp ne yapacağımı düşünmek için kendime zaman tanıdım," diye konuşmaya devam ettim Damla'nın ayılıp bayılmalarını umursamadan.

Birkaç dakika daha kıvrandıktan sonra doğrulup merakla yüzüme bakmaya devam etti.

"Peki sonuç? Katil kimmiş?" diye sordu çatallanan sesiyle.

Omuz silkerken, Göktuğ'la aynı anda dudak büzerek karşılık verdik.

"Bilmiyoruz," diye mırıldandım. "Henüz yani..."

"Ay şoke oldum ya..." diye homurdanırken geriye yaslandı yeniden. "Peki, ne yapacaksın Umut?" diye sordu merakla. "Ayol sana o kadar abartıyorsun, bilmem ne diye laf ediyordum ama... Dünyada ne kadar bela varsa senin başına geliyor olması normal değil. Ben ikna oldum artık!" dedi ve ellerini pes ettiğini belirtircesine havaya kaldırdı.

"Size diyordum da bana inanmıyordunuz!" dedim haklı çıkmanın gururuyla ağır ağır başımı sallarken.

"Ay çok kötü ya..." diye mırıldandıktan sonra cıklayarak gözünün ucuyla Göktuğ'a baktı. "Tam da mutlu oldum derken şu başına gelenlere bak!"

"Hiç sorma..." dedi Göktuğ da.

Boş bakışlarla kendi aralarında bana acıyışlarını izledim birkaç dakika.

"Yazık, ne hâle geldi kızcağız," diye devam etti Damla acımaya.

"Sersefil oldu garibim," dedi Göktuğ üzüntülü bakışlarla bana bakarken.

"Yılanlar bile onun kadar sürünmüyordur," dedikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı Damla.

"Zavallı Umut..."

"Garibim ya..."

"Arkadaşlar," diye mırıldandım fakat kendi aralarında paslaştıklarından beni duymadılar bile.

"İflah olmaz bu saatten sonra!" diye devam etti Damla.

"Arkadaşlar!" diye bağırmakta buldum çareyi dikkatlerini çekebilmek için. İkisinin de şaşkınlık dolu bakışları üzerime döndüğünde, "Ben buradayım, farkında mısınız?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Hani acıdığınız kızcağız var ya, o benim!" derken

kendimi işaret ettim.

"Aşkım kusura bakma, dalmışız!" dedi Damla boş boş yüzüme bakarken.

"Harbi he, birden Umut'un burada olduğunu unuttum resmen," diyerek Damla'yı destekledi Göktuğ da.

"Sağ olun ya..." dedim alaycı bir sesle. "Ne iyi ettiniz. Ben de birileri karşıma geçse de bana acısa diyordum, çok ihtiyacım vardı buna!" diye söylenerek geriye yaslandım.

"Ay delirme şekerim, iki laf ettik alt tarafı!" diye çıkıştı Damla.

Karşılık vermedim. Azra'nın söyledikleri yüzünden o kadar gergin bir gün geçiriyordum ki uçan kuşa sataşacak hâle gelmiştim.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Damla yeniden. "Göktuğ dün, senin Kerem'le birlikte olduğunu söylemişti. Kafam karıştı şu an."

"Evet, Kerem'leydim," diye mırıldandım. Ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini düşündükçe moralim daha da bozuluyordu.

"Tam her şey yoluna girmişken çok kötü oldu ama bu ya!" diye bağırdı ve bir eliyle koltuğun kenarına vurdu Damla. Şaşkınlıkla ona baktık Göktuğ ile. "Umut ya... Bu kadar şey yaşadın ve buna rağmen hâlâ çok güçlü duruyorsun. Bebeğim, seninle gurur duyuyorum!" dediğinde gülümsemeye çalıştım fakat birilerinin kol kanat germesine ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissettim birden.

Hayatım boyunca üzüldüğümde, sinirlendiğimde, bir şeye ihtiyacım olduğunda... Hiçbir zaman bir başkasından yardım isteyen biri olmadım. Hep güçlü, hep dik durmam gerektiğini ve kendi işimi kendim görmem gerektiğini öğrettim kendime. Böyle olmaktan mutluydum elbette. Fakat bazen öyle bir an geliyordu ki... Çıt kırıldım olmak, en ufak şeyle depresyona girip hüngür hüngür ağlayan insanlardan olmak istiyordum.

"Sana sarılmak istiyorum..." dedi sevgi dolu bir ses tonuyla.

"Ama şu an yerimden kalkmaya çok üşendim aşkım, sen sarıldım farz et!" deyip uzaktan bir öpücük attığında istemsiz bir şekilde güldüm.

Ufak bir öpücük atarak karşılık verdim.

"Hani bana?" diye çıkıştı hemen Göktuğ. "Neyim ben, bok mu?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bana niye öpücük yok?"

Yan yana oturdukları için Damla gürültülü kahkahalarından atarken Göktuğ'u kolundan tuttuğu gibi kendine çekti. İki eliyle yakaladığı yüzünü kendine çekip kocaman bir öpücük attığında birbirine karışan gülüşmeleri keyfimi yerine getirdi birden.

"Sen istersin de sana öpücük olmaz mı? Güllü lokumum!" dedi ve bir öpücük daha attı koyu renk rujuna aldırış etmeden.

"Damla tamam, yeter!" derken geriye çekti kendini Göktuğ. "Bir öpücük istedik namusumuzu aldın anasını satayım!" diye homurdanarak koltukta dizlerinin üzerine oturdu.

"Aptal seni!" dedi yavaşça dizine vurup, kahkaha atarken.

"Hürrem'e başladın değil mi sen de?" diye konumuzla alakasız bir soru sordu.

"Ay... Başladım, çok heyecanlı!" dedi Damla hevesle.

"Aferin sana, aferin!" dedikten sonra ters ters bana baktı. "Şu domuz, fanı olamadı daha!"

"Oha... Hemen sana da başlatmamız gerek Umutçuğum!" dedi Damla keyifle kıkırdarken.

"Hemen!" derken alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdığımda ikisi birden aynı anda göz devirerek birbirlerine döndüler.

"Bu arada senin haberin yok tabii... Artık biz de hanedan mensubuyuz!" dedi Göktuğ sırıtarak.

"Ne hanedanıymış o?" diye sordu Damla tek kaşını kaldırarak.

"Ben kurdum," dedi kısaca omuz silkerek. "Şimdilik ben ve Umut var. Seni de dâhil ettik mi tamamdır!" derken ellerini iki yana açtı heyecanla.

"Hıh, aferin!" dedi ciddi bir tavırla. "Geleni geçeni dâhil etmeyelim. Herkes sen, ben gibi asil değil biliyorsun ki!" dediğinde ikisi de söylediklerine o kadar inanmışlardı ki karşılıklı omuzlarını ve çenelerini dik tutarak birbirlerini övmeye başladılar.

"Güzellik bizde..." dedi Damla kibirli bir şekilde.

"Zekâ bizde..." diye ekledi Göktuğ da hemen benzer bir tavırla.

"İhtişam bizde..."

"Zenginlik bizde..."

"Asillik bizde..."

"Tatlı dil bizde..."

"Baştan çıkarıcılık bizde..."

"Ahlak bizde..."

"Cazibe bizde..."

Şaşkınlıkla izliyordum ikisini de.

"Ayol bu devirde bizden iyi sultan mı olur hiç!" dedi ve keyifle bir kahkaha daha attı Damla.

Dakikalar sessizliği beraberinde getirirken Göktuğ ve Damla konuşmaktan yorulmuş olacaklar ki ikisi de telefonlarına gömülmüştü. Damla yayvan bir şekilde koltukta otururken Göktuğ Damla'nın dizine yatmıştı.

Ben de hâlâ bir yandan katil meselesini, diğer yandan Azra'nın neden bahsettiğini düşünüyordum.

"Aaa!" diyerek yattığı yerden sıçradı Göktuğ. "Hemen anlat!" dedi Damla'ya dik dik bakarak.

"Ne oluyor ayol?" dedi Damla ağzını yayarak. "Ne kudurdun yattığın yerde?"

"Ne kocası buldun, anlat hemen!" diye açıkladığında Damla cilveli bir kıkırdamayla karşılık verince Göktuğ'un kaşları çatıldı. "Nesin sen, yeni gelin mi?" diye sordu ters ters. "Ne bu işveler cilveler?"

"Sus be!" dedi Damla gülerken. "Utandım."

"Sen mi?" diye sordum alaycı bir tavırla kaşlarımı kaldırarak.

"Aa... Siz de kafayı yediniz ama he!" diye çıkıştıktan sonra gülmesine engel olamadı.

"Anlat hadi!" diye üsteledi Göktuğ.

"Ay neyini anlatayım yahu!" dediğinde kaşlarımı daha da kaldırarak konuştum.

"Bana her detayı anlattıran Damla, şimdi ne anlatayım diye mi soruyor?"

Yüzünü buruşturarak birkaç saniye bana baktı."Ne bu böyle laf falan sokuyor?" diye homurdanarak Göktuğ'a döndü ve ikisi birden bana ters ters bakınca, sırıtarak karşılık verdim.

"Size de ağır geliyorum galiba!" dediğimde ikisi de yüzünü buruşturdu.

Saniyeler sonra, "Ay neyse durun!" dedi Damla hevesli bir şekilde. "Anlatıyorum hazır mısınız?"

"Evet, evet!" dedi Göktuğ heyecanla. Ben bir şey söylemeden anlatmasını bekleyince biraz önceki ters bakışlar yine üzerime döndü.

"Bakıyorum sen de çok heyecanlısın şekerim!" diye iğneledi Damla delici bakışlarıyla yüzümü inceleyerek.

"Ay hadi anlat işte!" diye geçiştirdim daha fazla bana sataşmamaları için.

Saçlarını iki yandan omuzlarına pay ederken, "Söylememe gerek yok aslında ama biliyorsunuz ki ben etli, butlu, muazzam bir kadınım ya hani..." diye kendini överek başladı anlatmaya. "Geçen hafta okulun karşısındaki kafede yemek yemeğe gitmiştim. Tüm güzelliğimle, alımlı çalımlı otururken siparişim geldi. Ama siparişimin yanında ortaya ekstra tavuk falan getirdiler. Önce anlamadım ama bedava olan her şeye bayılırım bilirsiniz ki, sesimi çıkarmadan yemeğe başladım," diye anlatırken kıkırdadığı için durmak zorunda kaldı. "Birkaç lokmadan sonra arka masamda bir konuşmaya şahit oldum. Meğerse arkamda oturan çocuğun siparişini de bana getirmişler."

"Oha!" dedi Göktuğ eliyle ağzını kapatarak. "Sonra?"

"Çocuğa dönüp gerçeği söyledim tabii... Ama pek yememiştim öylece duruyordu onun yemeği. Masaya davet ettim ve birlikte yemek yedik!" dediğinde ikisi de heyecanla çığlık atıp tepinmeye başladılar. Damla adına sevindiğim için onları gülümseyerek izledim.

"Sonra, sonra?" dedi Göktuğ oturduğu yerde kıpırdanırken. "Seviştiniz mi?" diye malum soruyu sorduğunda üçümüz de kahkaha atmaya başladık.

"Sen gerçek bir aptalsın Göktuğ!" dedim gülmeye devam ederken.

"Şapşal..."

Damla ise iç çekerken, "Nerde!" dedi harfleri uzatarak.

Yeniden gülmeye başladık.

"Sen de ne kuduruk çıktın ha Damla!" diye homurdandı Göktuğ. "Ayıp olmuyor mu el âlemin oğlanlarıyla..."

"Soyumuzun devamı için seninle sevişmeliydim, pardon!" dedi Damla kıkırdayarak.

"Bana kurban olun da siz..." dedi kaşlarını kaldırarak.

"Oy ben sana kurban olurum!" dedi ve yanaklarını sıktı Damla keyifle gülerken.

"Neyse... Sonra ne oldu?" diye sordu Göktuğ yeniden dağılan konuyu toplamak için.

"Ay Göktuğ..." derken öyle bir hâle geldi ki neredeyse karşımızda erimişti. "Çocuğu bir gör... Annecim yok böyle bir şey!" diye bağırdı.

"Abartma canım, ne kadar olabilir ki?" diye homurdandı Göktuğ.

"Göktuğ abartmıyorum çocuk harika ya, harika!" dedi heceleyerek. "Bembeyaz teni var ama saçları koyu kumral... Ay bir de uzun boylu. Sporcuymuş." Şaşkınlıkla dinliyorduk. "Ama çok aptal... Ve ben aptallığına düştüm biliyor musunuz?" dedi sırıtarak.

"Aptal derken? Nasıl yani?" diye sordum merakla.

"Yani çok saf, çok masum... Yüzüne bakınca bile anlıyorsun ama o kadar yakışıklı ki! Ay anlatamıyorum ya çocuğu!" dedi ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek.

"Sen abayı yakmışsın bayağı!" dedim gülerek.

"Ay bilmiyorum, çok düştüm çocuğa!" dedi sırıtarak. "Ne oldu biliyor musunuz?" dedi birden oturduğu yerde doğrularak.

"Ne oldu?" diye sordu Göktuğ merakla.

"Dün birlikte spor yaptık!" dediğinde hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Sen?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Sen ve spor yapmak?" diye ekledi Göktuğ da hemen ardımdan.

"Ay yok spor yaptık derken... Ben onu izleyerek gözlerime spor yaptırdım, o da kendi sporunu yaptı işte," dediğinde gürültülü bir kahkaha daha attı. "Bu arada Barış davet etti beni spor salonuna!"

"Barış mı adı?"

"Of evet... Çok tatlı değil mi?" derken yüzünde güller açıyordu.

"Vay be..." dedikten sonra bakışları bana döndü Göktuğ'un. "Şu hâle bak, kızcağızın haremi başına yıkıldı," dedikten sonra yeniden Damla'ya döndü. "Bu da gitmiş koca bulmuş!" dedi kaşlarını çatarak.

"Ay deme öyle ya... Zaten ona çok moralim bozuldu!" derken yüzündeki gülüşü kayboldu.

"Nasıl koskoca harem tek gecede yerle yeksan olur?" diye sesli düşündü Göktuğ. "Eniştelerimi kaybetmeyi hazmedemiyorum," dedi ve alt dudağını sarkıttı hafifçe.

"Yalnız biz hâlâ Kerem'le birlikteyiz!" dediğimde ikisinin de mutluluktan yüzü güldü yeniden.

"Of Umut ya... Ayrılmayın ne olur!" dedi Göktuğ yalvarırcasına.

"Bunu en çok ben istiyorum, biliyorsun," diye mırıldandım çaresizlikle bakışlarımı kaçırırken. "Ama bu olayın sonunda suçlu Kerem çıkarsa..." Sustum. Cümlenin devamında dile getirecekle-rimi duymak istemedim çünkü.

"Ya Kerem suçlu çıkarsa?" diye tekrarladı Damla.

Hızlıca başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum!" diye mırıldandım. "Bilmiyorum," derken ayağa kalktım.

"Ne oldu?" diye sordu Göktuğ merakla yüzüme bakarken.

Omuz silktim.

"Geç oldu. Yatsak iyi olur," deyip salonun çıkışına doğru yürümeye başladım. Sahiden geç olmuştu ama asıl kalkma sebebim bu değildi. Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissettim birden.

Kendimle baş başa kalıp Kerem'den ayrılma ihtimalinin travmasını yaşayacaktım biraz daha.

Biraz sonra birkaç yastık ve çarşafla yeniden salona girdiğimde, "Ev sizin... Halledersiniz!" diyerek koltuğa eşyaları bıraktım.

"Tamam kuşum, merak etme sen!" dedi Damla.

"İyi geceler!" diye seslendi Göktuğ da arkamdan.

"İyi geceler," dedikten sonra salondan çıkacakken Damla'nın seslenmesiyle durmak zorunda kaldım.

"Umut!"

Hızla arkama dönerken, "Efendim?" dedim ruhsuz bir şekilde.

"Gökçe'yle konuştunuz mu bilmiyorum ama..." dediğinde merakla Göktuğ'a baktım.

"Bir şey mi konuşmamız gerekiyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Şey..." diyerek konuşmaya devam etse de cümlenin gerisini getirmeyi başaramadı.

"Her ne diyeceksen olduğu gibi söyle Damla, çekinme!" dedim ciddi bir tavırla.

"Şey ya..." dedi yeniden.

"Gökçe'yle Giray sevgiliymiş!" deyiverdi Göktuğ hemen.

Epey bir süre Göktuğ ve Damla gözlerini dikmiş bana bakıyor, ne tepki vereceğimi merakla bekliyorlardı.

Omuz silktim.

"Ne var bunda?" diye sordum umursamazca.

"Kızmadın mı?" diye sordu Göktuğ.

Garip garip bir Göktuğ'a bir Damla'ya bakarken yüzümü buruşturdum.

"Neden kızacakmışım?"

"Sonuçta Giray senin haremindendi..." diye saçma bir açıklamada bulundu Göktuğ.

"Tamam Giray iyi, hoş çocuk ama ona hiçbir zaman o gözle bakmadım Göktuğ," dedim net bir tavırla. "Onu haremime dâhil eden sizdiniz!" dedim ve sırayla önce Damla'ya sonra Göktuğ'a bakınca mahcup bir şekilde başlarını önlerine eğdiler.

"Ama..." diye itiraz etmeye yeltenseler de mantıklı bir karar alıp susmayı seçtiler.

"Ayrıca harem ne ya?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Harem mi kaldı artık... Dünyayla birlikte dillere destan haremim de başıma yıkıldı!" dedim buruk bir tebessümle.

"Umut ya..." diyerek yeniden bana acımaya yeltendiklerinde bir adım geriye çıktım.

"Neyse... İyi geceler!" diyerek odayı terk ettim.

Gökçe adına sevinsem de yaşadığım acılar bu sevincimi yansıtmama engel olmuştu.

Yakın arkadaşım dediğim insan için sevinemeyecek kadar başım dertteydi ve oflayarak odama girip kapımı kapattım.

-21-

Özgür Kalmak

Kalbin cenazesi, gözyaşlarıyla yıkanmadan kaldırılmazmış bedenden.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kalbin cenazesi gözyaşlarıyla yıkanmadan kaldırılmazmış bedenden.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bu da ne?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Biraz önce bir yerde okudum. Seninle yorumlamak istedim bu cümleyi.

Nasıl buldun? (:

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Fazla arabesk :/

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bence de...

Ama anlam açısından fazla derin.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Aslında cümleyi tekrar okudum da şu an... Durumumu fazlasıyla özetleyen bir cümleymiş.

Sevdim.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kalbin kırık.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Hem de çok.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Neden diye sormuyorum. Yabancıyım sonuçta, anlatmak istemezsin, ha? :)

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

İstemem.

Ama bunun yabancı olmanla hiçbir ilgisi yok.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bugün ben sana bir şey sormak istiyorum.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Rol mü çalıyoruz? :D

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Galiba (:

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Hahaha... Şaka yapıyorum, sorabilirsin tabii ki.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bir kukla olsan, seni yönetmelerine izin mi verirdin yoksa iplerini kesip özgürlüğe mi koşardın?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Güzel bir soru!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kafa karıştırıcı...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Özgür kaldığımda mutlu olamayacak, başıma bin bir türlü bela

gelecekse bir sahibim olsun isterim. En azından kısıtlı bir yaşam alanım olur ve sorunlarla ilgilenmesi gereken kişi ben olmam.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Özgürlüğü seçersin sanıyordum.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Özgürlük her zaman mutluluk getirmiyor ne yazık ki...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Özgürlük paha biçilemez bana kalırsa.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Öyle tabii ama... Şartlar bazen özgürlüğü bile yavanlaştırıyor sanırım.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Özgür olmak isterdim, bir çocuk kadar.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Mutlu olmak isterdim, bir çocuk kadar.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Mutluluk ve özgürlük...

Güzel olan her şey neden bu kadar imkânsız?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

İmkânsız oldukları için güzellerdir muhtemelen.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Doğru bir yaklaşım

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Doğruluk mu cesaret mi?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Cesaret.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bana kendin hakkında bir şey söyle.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Geceleri uyuyamıyorum.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Suçlular ve mağdurlar geceleri uyumakta güçlük çekermiş.

Sen hangisisin?

Suçlu mu mağdur mu?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Biraz mağdur...

Çokça suçlu...

-22-

SÜRE BAŞLADI

Bir canavar yaratmak için yapılacak en iyi şey,
insanı zaaflarından vurmaktır.

Mektupçuyla gece sohbetlerimizden birinin daha sonuna geldiğimizde saat epey geç olmuştu.

Bilgisayarı kapatıp yatağıma doğru yürürken âdeta bedenimi sürüklüyor gibiydim. Uykusuzluktan gözlerim yanıyordu ama bir türlü uyumayı beceremiyordum.

Oysaki eskiden çok severdim uyumayı.

Tam yatağa girecekken odanın yeteri kadar karanlık olmayışının verdiği rahatsızlıkla yönümü pencereye çevirdim.

Birkaç adım sonra pencerenin önüne geldiğimde gözüm Akın'ın penceresine kaydı.

Tülü çekilmiş olmasına rağmen yine de odanın içi görünüyordu. Gecenin bu saatinde onu dikizlediğim için utanç duysam da bu durumu umursamadan incelemeye devam ettim.

Daha önce de gördüğüm pencere kenarına yakın tekli koltuğunda oturmuş kitap okuyordu. Ekoseli pijama altı ve siyah salaş tişörtüyle sevimli bir görüntü oluşturuyordu.

Kolunun tekini koltuğun kenarına yaslamış elindeki kitabı

okurken diğer eliyle de bir fincan tutuyordu.

Çatık kaşlarının kattığı ciddiyetle tüm dikkatini kitabına vermişti. Ara ara fincanından bir yudum alırken bir an olsun bakışlarını kitaptan ayırmadı.

Olabilir miydi?

Akın gibi kültürlü biri başka bir insanın hayatına son verebilir miydi?

Bu suçu ne Kerem'e kondurabiliyordum ne de Akın'a...

Kimdi katil?

Anıl'ın hayatına son veren kimdi?

Emin olduğum tek şey Kerem'in de Akın'ın da bu suçu bilerek işlemediğiydi. Suçlu oldukları tek nokta, olayın üstünü kapatıp masum bir insanın üzerine atmalarıydı.

Akın'ı birkaç dakika daha öylece durup izledim. Yakışıklı yüzünde anlam veremediğim bir hüzün yatıyordu.

Birden başını kaldırdığı an korkuyla geriye attım kendimi.

Aniden kaçmaya çalıştığım için dengemi sağlayamadım. Geri ve, popomun üzerine sağlam bir iniş yapınca acıyla yüzümü buruşturdum.

"Lütfen görmemiş ol!" diye mırıldandım. "Lütfen, lütfen, lütfen!"

Görüp görmediğini deli gibi merak ediyordum. Bu sorunun cevabını almak için yeniden o tarafa bakmam gerekiyordu ama ya buraya bakmaya devam ediyorsa?

Rezil olurdum!

Ellerimle yerden destek alarak doğruldum. Ayağa kalkmadan dizlerimin üzerinde pencereye doğru ilerledim.

Pencerenin kenarlarından tutundum ve başımı çok gösterme-

meye özen gösterip, uzatarak Akın'ı görmeye çalıştım.

Aynı ciddiyet ve duruşla kitabını okumaya devam ediyordu.

Rahatlıkla bir nefes verirken rezil olmayışımın verdiği sevinçle gülümsedim hafifçe.

Geceyi daha fazla aksiyon yaşamadan bitirmek istediğim için geriye çekilip ayağa kalktım.

Telefonumla birlikte yatağa girdikten sonra sırtımı yatak başlığına yaslayıp bacaklarımı yorganımla örttüm.

Telefonu açtığımda oda karanlık olduğu için telefonun ışığı gözlerimi acıtmıştı. Aceleyle telefonumun parlaklığını azalttıktan sonra önce saate baktım sonra da yapacak başka bir şeyim olmadığı için galeriye girdim.

Saat 05.24'tü.

Başımı geriye yaslayarak Kerem'le fotoğraflarımıza bakmaya başladım.

İlk fotoğrafımızdan son fotoğrafımıza kadar... Tek tek baktım. Yüzünü daha net görebilmek için parlaklığı yeniden sonuna kadar açmıştım.

Her fotoğrafta Kerem'in yüzüne yakınlaştırarak bakıyordum ve baktıkça içimdeki özlem ve üzüntü kendisini daha da belli ediyordu.

Fotoğraflara bakmaya başladığım an yüzüme yerleşen gülümseme, her fotoğrafta daha da büyüyordu.

Yanımdayken bile özlediğim adamı kendi ellerimle uçurumdan aşağı itmek zorunda kalacağım gerçeğini bir türlü hazmedemiyordum. Her düşündüğümde kalbim sıkışıyor, ruhum acılar içinde kıvranıyordu.

İlk fotoğrafımız asansörde, Kerem'in kucağındayken aynadan çektiğim fotoğraftı.

Son fotoğrafımız ise Kerem'in yatağında, göğsünde yatarken çektiğim bir fotoğraftı.

Çok güzellerdi.

O anları bana yeniden yaşatan fotoğraflara özlemle bakarken aniden bildirim paneline bir mesaj bildirimi geldi.

Hemen ardından bir tane daha.

Ve bir tane daha...

Son bir tane daha geldikten sonra bildirimler durdu.

Merakla kaşlarım çatılırken, galeriden çıkıp bildirim panelindeki mesajlara tıkladım.

Rehberimde kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajları okuyunca kalbim daha da hızlanmış, kaşlarım daha da çatılmıştı.

"Yarın büyük gün!"

"Paramparça olacak kalbinin sesini buradan bile duyabiliyorum."

"Süre başladı..."

"Tik tak!"

-23-

YOLUN SONU

Yolun sonuna geldiğini hissettiğinde gözlerini sıkıca yum ve rüzgârı teninde hisset. O, seni yeni başlangıçlara sürükleyecektir.

Mesajlardan üç saat sonra...

Ne zaman uykuya daldım, bilmiyorum.

Birkaç saatlik uyku bile yetmişti aslında.

En azından gözlerim acımıyordu artık. Ve başım da...

Mesajlar Azra'dan gelmişti.

Neden bahsettiğini bir türlü aklım almıyordu.

Mesajlardan beş saat sonra...

Bir saat süren bir duş aldım.

Fiziksel temizliğimin bir zerresi kadar zihinsel olarak temizlensem yeterdi.

Düşünceler bir türlü çıkmıyordu aklımdan.

Özellikle mesajlar...

Azra'nın derdi neydi?

Mesajlardan yedi saat sonra...

Yarım saat sonra dersim vardı.

Bir sweatshirt, bir kot giyip çıkmıştım evden.

Islak saçlarımı havluyla yarım yamalak kuruttuktan sonra at-kuyruğu yapmıştım.

Güneş bugün çok güzel, saçlarım hemen kurudu.

Kulağımda kulaklığım, sevdiğim şarkılar peşi sıra çalıyor.

Mesajlardan dokuz saat sonra...

Yine kahve içtim.

Derslere girip çıktım.

Her zamanki gibi derslerden hiçbir şey anlamadım.

Çünkü dinlemedim.

Bin bir türlü şeyi düşünmek varken dersler kimin umurunda?

Mesajlardan on saat sonra...

Bir dersten daha kurtuldum.

Göktuğ ve Gökçe'yle kafeteryada oturduk.

Damla geldi sonra.

Masada yine çeşit çeşit boş muhabbet döndü.

Güldük, eğlendik.

Güldüm, eğlenemedim.

Çünkü kafamda susmak bilmeyen akrep ve yelkovan...

Geri sayım yapıyorlar!

Mesajlardan on iki saat sonra...

Uzun süredir okula gelmediğim için bugün okuldan geç çıkacağımızı bilmiyordum.

Ne de çok derse girmiştim bugün.

Başım daha çok ağrıyor.

Hava kararda çoktan.

Sabahki güzel havadan eser yok.

Üşüyorum.

Mesajlardan on üç saat sonra...

Evime gidiyorum.

Otobüse binmek istemedim.

İş çıkış saati olduğu için çok fazla insan var çünkü.

Kalabalıklardan hoşlanmıyorum.

Nefret ediyorum hatta.

Herkes gergin.

Herkes telaşlı.

Herkes sinirli.

Herkes yorgun.

Yürümek en güzeli.

Mesajlardan on dört saat sonra...

Hâlâ yürüyorum.

Azra'nın söylediğine göre epey az kalmıştı kırk sekiz saatin dolmasına.

Başıma ne geleceğini bilmiyordum.

Saldırıya mı uğrayacaktım?

Kavga mı edecektik yeniden?

Kaçırılacaktım belki de.

Ya da en kötü ihtimalle beni öldürtecekti.

Mesajlardan on beş saat sonra...

Yolum uzundu.

Yorulmuştum yürümekten.

Tedirgindim.

Sürekli arkamı yokluyordum.

Sağımı solumu kontrol etmekten paranoyak olmuştum iyice.

Her ne olacaksa olsun artık.

Sabrım kalmamıştı.

Mesajlardan on altı saat sonra...

Evime birkaç sokak uzaklıktaydım.

Daha fazla yürümek istemediğim ve saat epey geç olduğu için kestirmeden gitmeye karar verdim. Bu kısa yolda uzun yola göre daha az sokak lambası olduğu için burası daha karanlıktı fakat umursamadan yürümeye devam ettim.Kulağımda çalan şarkıyı mırıldanıyordum korkmamak için.

Soğuk esen rüzgâr dişlerini tenime geçirdiğinde ürpererek ellerimi ceketimin cebine sakladım.

Azra'nın nasıl bir ruh hastası olduğunu biliyordum. Tehditkâr söylemleri nedeniyle ne yapacağı belli olmadığı için bir an önce evime varmak istiyordum. Kestirme yolu da bu yüzden tercih etmiştim aslında.

Tek dileğim başıma bir şey gelmeden evime varabilmekti.

Arkadaşlarını toplayıp bar çıkışı üzerime saldıran bir insanın neler yapabileceğini tahmin etmek, tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Korkmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum.

Birden kulağımdaki şarkı durdu ve telefonum çalmaya başladı. İrkildim. Arayanın kim olduğunu öğrenmek için hızlıca telefonu cebimden çıkarıp ekranına baktım.

Keremsu Arıyor...

Şarkı dinliyor olmama rağmen içimdeki tedirginlikten bir türlü kurtulamadığım için Kerem'in şu an arıyor oluşuna minnettarlık duyuyordum.

Azra yüzünden iyice paranoyak olmaya başlamıştım. Karanlık iyice gerilmeme neden olsa da birini arayıp konuşmak hiç aklıma gelmemişti.

Daha fazla bekletmemek için telaşla aramayı onaylayıp yeniden telefonu cebime koydum.

"Umut ışığım," dedi neşe dolu bir sesle.

"Efendim," dedim sakince.

"Efendim derken?" diye sorduğunda gülümsedim hafifçe.

"Ne var Keremsu?" dedim sırıtarak. "Oldu mu? İyi mi böyle?" derken göz devirmeden edemedim.

"Hah şöyle ya!" dedi keyifli bir şekilde. "Efendim ne öyle samimiyetsiz samimiyetsiz..."

"Çok pardon Keremsu! Telefonlarını haydutluk ederek açmam gerektiğini unuttuğum için özür dilerim."

"Önemli değil güzelim!" derken güldüğünü hissedebilmiştim. "Dışarıda mısın sen?" diye sordu merakla.

"Evet. Ne oldu ki?"

"Hiç, merak ettim sadece," dedikten sonra ciddi bir tavırla konuşmaya devam etti. "Çok geç olmadı mı saat, neden dışarıdasın?"

"Hayırdır Keremsu, baskıcı sevgilicilik aşamasına mı geçiş yaptık?" dedim alaycı bir şekilde gülerken.

"Hayır ya... Saçmalama!" dedi hemen. "Sadece merak ettim!"

"Otobüsler çok kalabalık diye ben de eve yürümek istedim."

"Umut sen aklını mı kaçırdın?" derken bu kez sinirlenmişti. "Madem öyle, bana neden haber vermiyorsun?"

"Ne diye haber verecekmişim?"

"O kadar yol yürünür mü? Gelip alırdım ben seni!" diye çıkıştı öfkeyle.

"Yürümek istedim biraz Kerem. Neyine kızdın bu kadar, anlamadım!"

"Bok gibi bir devirde yaşıyoruz Umut!" derken daha da yükseldi. "Etraf ruh hastası kaynıyor. Nasıl bu kadar umursamaz davranabilirsin?" diye bağırdığında haklı olduğu için karşılık veremedim.

"Ama..." diye mırıldandım ama sonrasında çok sinirli olduğu için bir şey söyleyemedim.

Sesini yükselttiğinin farkına varmış olmalıydı ki birkaç saniyelik sessizliğin ardından sakince konuşmaya devam etti. "Ne yazık ki bir kadının, bir erkeğin ya da bir hayvanın dışarıda tek başına olmasını çok görecek şuursuzlukta insanların olduğu bir dönemde yaşıyoruz artık. Lütfen daha dikkatli ol güzelim."

"Merak etme, çok az kaldı," dedim içi biraz da olsa rahat etsin diye. "Birkaç dakikaya evde olurum."

"Emin misin?" diye sorduğunda sesinden hâlâ öfkeli olduğunu anlayabiliyordum.

"Evet, evet. Rahat olabilirsin."

"Nasıl rahat olacağım Umut?" diye kızdı kendine hâkim olamayıp. "Dışarıda olduğun her saniye kafayı yiyeceğim burada."

"Hayır ya... Kötü düşünme," dedim uysal bir tavırla. "Kimse yok zaten etrafta."

"Hah süper!" dedi alaycı bir tavırla. "Şimdi içim çok rahat etti, gidip gönül rahatlığıyla uyuyabilirim."

"Kerem ya..." dedim iyice sinirlendiği için.

"Çok kızdırdın beni Umut!"

Onu ilk kez bu kadar sinirlenmiş görüyordum. Ne söylese haklıydı. Düşüncesizlik etmiştim.

"Evin olduğu sokaktayım bak," dedim içinin rahat etmesi için.

Sevgili Kerem, evime biraz daha var aslında. İçin rahat etsin diye yalan söyledim. Evimin olduğu sokakta değilim ama

çok değil, birkaç sokak ötedeyim. Sorun olacağını sanmıyorum.

"Pekâlâ," dediğinde biraz daha sakin gelmişti sesi. "Duru çağırıyor. Sonra görüşürüz."

"Kızdın bana..." diye mırıldandım kapatmadan önce.

"Kızdım tabii ki!" dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım üzüntüyle.

"Özür dilerim," dedim daha fazla zaman kaybetmeden.

"Dileme!" deyiverdi. "Dileme... Sadece daha dikkatli davran bundan sonra. Biraz daha düşünceli ol."

"Özür dilerim..." diye yeniden mırıldandım.

"Ben senin yanındayken bile seni özlüyorum. Sana bir şey olursa ne yaparım ben Umut?" dediğinde kalbimin ezildiğini hissettim. "Lütfen... Bana bu acıyı hiçbir zaman yaşatma!"

"Özür dilerim," dedim yeniden. Başka ne söyleyebilirdim ki?

"Seni seviyorum," dediğinde dudaklarımın kenarları mutlulukla kıvrıldı.

"Seni seviyorum," diye tekrar ettim.

"Dikkatli ol..."

"Görüşürüz!" dedikten sonra telefonu kapatıp cebime attım.

Şarkı kaldığı yerden çalmaya devam etti.

Kerem'le konuşurken epey yolu ardımda bırakmıştım. Yanlış hesaplamıyorsam bir ya da iki sokak uzaklıktaydım evime.

Dakikalar sonra sokağı ele geçiren yoğun karanlığın yavaş yavaş zayıfladığını hissettim.

Sokağın başından sonuna uzanan ışık hüzmesini fark ettiğimde yürümeye devam ettim. Aynı zamanda merakıma yenik düşüp omzumun üzerinden göz ucuyla baktığımda, ışığın araba

farlarından geldiğini anlayıp başımı çevirdim.

Yanımdan geçip gitmesini beklediğim araba, hâlâ arkamda seyir hâlindeydi.

Kaşlarım çatıldı.

Adımlarımı hızlandırarak yürümeye başladım.

Arabayla aramdaki mesafe dakikalardır sabitti. Benim yürüyüş hızıma göre hızlanıp yavaşlıyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda güçlü farları yüzünden elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım.

Yeniden önüme döndüğümde adımlarımı daha da hızlandırıp telefonu cebimden çıkardım.

Resmen takip ediliyordum!

Kalbim korkuyla göğüs kafesimi yumruklarken ne yapacağımı şaşırmış şekilde aceleyle rehbere girdim.

Takip edilmemizle ilgili Kerem'e bir şey söyleyemeyeceğim için Göktuğ'u aradım hemen.

Telefon çalarken, belli etmemeye çalışarak omzumun üzerinden bir bakış daha attım arabaya. Hâlâ peşimden ağır ağır gelmeye devam ediyordu.

"Aç şu telefonu," diye mırıldandım telefon çalmaya devam ederken. "Aç artık!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Aç... Aç!"

Sonuna kadar çalan telefon yanıtlanmadığı için sonlandığında, vakit kaybetmeden yeniden aramaya koyuldum.

Yine sonuna kadar beklediğim arama sona erdiğinde mesaj bölümüne girdim.

Kahretsin!

Bir sevgilim vardı fakat zor günümde onu arayıp yardım isteye-

meyecek kadar berbat bir hayatın içindeydim.

Nefret ediyordum. Yaşadığım hayattan, her şeyden, herkesten!

Cevapsız kalan aramamın hayal kırıklığıyla telefonumu cebime atarken bir felaketin ortasında daha yalnız kaldığım gerçeğiyle koşmaya başladım.

-24-

ÖLÜM VE YAŞAM ARASINDA

Ölmek, korkakların kaçış yoludur. Cesaretin varsa yaşa!

Son bir kez daha baktım arabaya.

Önüme döndüğümde karanlığın soğuk dokunuşları karşıladı tenimi.

Kerem'in sesi kulaklarımda yankılanmaya devam ederken kalbim korkuyla çarpmaya devam ediyordu.

"Lütfen daha dikkatli ol güzelim." deyişini duyuyorum Kerem'in.

"Sana bir şey olursa ne yaparım ben Umut?" diyor hemen ardından.

"Lütfen... Bana bu acıyı hiçbir zaman yaşatma!" diyor hemen sonra.

Ve sonra ***"Seni seviyorum."*** deyişi ilişiyor kulağıma.

Koşmaya başladım.

Ardıma bakmadan, ciğerlerimin yanmasını umursamadan koştum.

Bir dakika sonra başıma gelebileceklerin korkusuyla koştum.

Nefes almaya çalıştıkça vücudum temiz havayı reddediyordu sanki.

Boğazım yanıyordu.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki nefesimin kesildiğini hissedebiliyordum.

Korku, bir virüs gibi bedenimi ele geçirdiğinde dizlerimin titremeye başladığını hissettim. Öyle güçsüz hissediyordum ki kendimi, attığım her adımın ardından yere yığılmaktan korkuyordum.

Benimle birlikte araba hızlandığında bir yandan arkama bakıyor diğer yandan hızımı arttırmaya çalışıyordum.

Kulaklığımı tek seferde çekip çıkardığımda avucumun içinde sıktığım telefonumun ekranına baktım.

"Göktuğ neredesin?" diye mırıldandığımda sesim titriyordu. "Göktuğ..." diye tekrarladım düzensiz aldığım nefeslerimin arasından.

Yeniden arkama baktığımda kaldırımın sonuna geldiğimi görmeyerek yol ayrımında yere kapaklandım.

Dudaklarımdan acı dolu bir çığlık yükselirken ellerim yere sürttüğü için canım acıyordu.

Düştüğüm yerden kalkmayı beceremediğim için avuçlarımın yaralanmasını önemsemeden, yerden destek alıp telaşla arkama döndüm.

Araba hâlâ üzerime doğru geliyordu.

"Dur!" diye mırıldandığımda sesim ancak cılız bir mum alevi gibi çıkmıştı. "Yalvarırım!" diyebildim kesik kesik nefeslerimin arasından. "Dur!"

Farların güçlü ışıkları gözlerimi acıttığında tek elimi gözlerime siper ederken, diğer elimle yerden destek alarak bedenimi geriye taşımaya çalıştım.

Geriye kaçarken yaptığım her hamlede elim daha çok acısa da yaşadığım korku hissettiğim acıların önüne geçmişti.

Asfaltın soğuğuna temas ettiğimden beri tüm vücudum uyuşmaya başlamış gibi hissediyordum.

Nefes almak istemiyordum artık. Temiz hava canımı yakıyor, başımı döndürüyordu.

"Dur!" dediğimde bu kez ben bile kendi sesimi duyamamıştım.

Çaresizliğin kollarına teslim olmaya hazır bedenim, kaçacak daha fazla gücü barındırmıyordu artık.

Zihnimdeki tüm düşünceler ve kalbimdeki tüm duygular karanlığa pusmuş, başıma gelecekleri izlemek üzere hazırda bekliyorlardı.

Var gücümle bir kez daha geriye kaçmaya çalıştığımda, avuç içlerime batan ufak taşlar acı dolu bir çığlığı daha dudaklarımdan çekip aldı.

Yüzümü buruştururken yolun sonuna geldiğimi anladım.

Pes ettiğimin göstergesi olan gözyaşları yanaklarıma doğru süzülürken, olduğum yerde durup başımı eğdim.

Benimle birlikte araba da durmuştu.

Biraz sonra birileri inecek, bu karanlık sokakta canımı yakacaktı.

Gözlerimi sıkıca yumdum.

Kendi sonumu izlemek istemiyordum. Buna hazır değildim.

Gözlerime siper ettiğim elimi çekip yere koydum. Işıkların gözlerimi acıtıyor olmasını umursamadan, arabaya doğru bakıp başımı dikleştirdim. Eğer sonum geldiyse bir korkak gibi değil, Umut Özay'a yakışır şekilde ölmeyi yeğlerdim. Her şeye rağmen başı dik, cesur bir kadın olarak...

Farları ve camlarındaki filmleri yüzünden arabanın içini görmem mümkün değildi.

Dakikalarca durduk öylece.

Düzensiz aldığım nefesler ve kalbimin gürültüsü hemen önümde çalışan arabanın sesine karışırken kaçmak istedim. Buna yeltendiğim sırada ayak bileğimdeki ve ellerimdeki ağrı buna engel olunca olduğum yerde kalakaldım.

Burnumun ucundaki araba yeniden harekete geçtiğinde elimi yeniden siper edip gözlerimi sıkıca kapattım.

Titreyen bedenime, akan gözyaşlarıma bir türlü engel olamıyordum.

Islanan yanaklarımı öfkeyle silerken hâlâ neden hiçbir şey olmadığını öğrenmek için gözlerimi açtım.

Arabanın geri geri çıkışını gördüğümde şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Bir an ne olduğunu idrak edebilmek için nefesimi tutmuş, dehşetle arabanın ne yaptığını izlemeye koyulmuştum.

Beynim uyuşmuş, tüm algılarım kapanmıştı. Olup bitenler hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bu araba kimindi ve arabanın içindeki kimdi?

Azra'nın bu işle bir ilgisi var mıydı?

Neden öylece çekip gitmişti?

Sorular yeniden zihnime hücum ederken, yolun ortasında oluşumu umursamadan dizlerimi karnıma kadar çektim. Başımı dizlerime yaslarken hem gülüyor hem ağlıyordum.

Kendimi hiç bu kadar ölüme yakın hissetmemiştim.

Kendimi hiç bu kadar yaşamak isterken görmemiştim.

Dakikalar, belki de saatler geçti. Emin değildim.

Bir ara bedenimi güç bela sürükleyerek kaldırımın kenarına

taşımıştım kendimi. Sonra orada ağlamaya devam ettim. Dakikalar boyu, hiç durmadan...

Mutluluktan ağladım.

Korkudan ağladım.

Üzüntüden ağladım.

Sinirden ağladım.

Hep ağladım.

Hiç durmadım. Durduramadım.

"Umut?"

Hayattaki tek şansımı tam şu an kullanmış olmalıydım. Birilerinin yanımda olmasına ve bana destek çıkmasına ihtiyaç duyarken tanıdık ses tarafından adımın sarf edildiğini duymak, tarif edilemez bir mutluluğu da beraberinde getirdi.

Heyecanla başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda gözlerimin ışıldadığına yemin edebilirdim.

"Umut!" dedi bu kez endişeli bir sesle. "Neyin var?" Nihayet yanıma ulaştığında kendini kaldırıma attığı an hiçbir şey söylemeden sarıldım ona. "Geçti... Geçti..." dedi kollarını bedenime sarıp saçlarımı okşarken. "Geçti..."

"Akın..." dediğimde ağlamam daha da şiddetlendi. "Ben... Çok... Kötüyüm!" Hıçkırıklarımın arasından güç bela konuşabilmiştim.

"Ne oldu?" diye sordu yeniden çenesini başıma yaslarken. "Neden buradasın?" diye yeni bir soru yöneltti. "Neden ağlıyorsun?"

Sorularının tamamını cevapsız bırakıp sadece sarıldım.

Sadece ağladım.

Sadece gülümsedim.

"Daha iyi misin?" diye sordu Akın elinde tuttuğu kupayı bana uzatırken. Tek elimle tutmayı beceremeyecekmişim gibi iki elimle kupayı aldım ve kollarımı dizlerime yasladım.

Yanıma oturduktan sonra sorusuna cevap vermemi bekler gibi yüzüme baktı birkaç saniye.

Kahveden bir yudum aldıktan sonra göz ucuyla Akın'a bakıp, gülümsemeye çalışarak ağır ağır başımı salladım.

"Sevindim," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Neler oldu Umut?" diye sordu hemen ardından. "Seni bu hâle kim getirdi?"

Şüpheci bakışlarım yüzünde dolaşırken bu soruyu laf olsun diye mi sordu yoksa gerçekten benim için endişelenmiş miydi, emin olamıyordum. Yüzündeki ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa gerçekten benim için korkmuş görünüyordu.

Bir yanım hâlâ arabayla beni takip edenin Akın olduğunu düşünürken nasıl olur da samimiyetine inanabilirdim?

Ya ilgi göstermesi de oyunun bir parçasıysa?

Kahretsin! Sahiden düşünceler insanın kurduydu. Asla dur durak bilmiyor, zihnini kemirip içten içe seni yok ediyordu.

"Ben... Emin değilim!" diye baştan savma bir cevap verdim. "Bilmiyorum," dedim hemen ardından omuz silkerek.

"Neler olduğunu anlatmalısın bana," dediğinde yeniden gözlerine çevirdim bakışlarımı. Gözlerinde gördüğüm tek şey endişe ve korkudan ibaretti. Sanırım araba konusunda onun masum olduğuna inanmaya başlıyordum.

"Bir araba tarafından takip ediliyorum..." dediğim an lafımı kesti.

"Nasıl?" diye sordu hiddetlenerek. "Kim?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Sana kötü bir şey yapmadılar, değil mi?" diye sordu elini koluma koyarak. "Zarar verdiler mi?"

Hızlıca başımı salladım yeniden.

"Hayır, hayır!" diye itiraz ettim. "İyiyim ben, merak etme. Sadece birkaç küçük sıyrık!" dedikten hemen sonra, "Pansuman için de ayrıca teşekkür ederim!" dedim yaralı elimi göstererek.

"Ne demek. Lafı bile olmaz!" derken hâlâ şüpheci bakışları dikkatle yüzümü incelemeye devam ediyordu.

Dakikalarca süren sessizlik, kahvemle baş başa kalmamı sağlamıştı. Yaşadığım korku, iliklerime kadar işleyen soğuk... Hepsi silinip gitmişti sanki kahvenin tüten dumanı sayesinde.

"Kim, neden böyle bir şey yapsın?" diye sesli düşündü yanımda otururken. "Gecenin köründe bir insanı arabayla takip etmek nasıl bir manyaklıktır?" diye homurdandı. "Aklım almıyor!"

O manyak insanlar listesinin başını sen çekiyordun Akın... Sonra Azra... Fakat görüyorum ki o ruh hastası sen değilsin. Sana böyle bir saçmalığı yakıştırdığım için özür dilerim.

Sadece omuz silkip sessizliğimi muhafaza etmeye devam ettim.

"Önemli değil..." dedim hâlâ yaşadıklarımı düşündüğünü fark edince. "Geçip gitti."

"Bu ciddi bir olay ama!" diye üstelediğinde gülümseyerek gözlerinin içine baktım.

"Akın, lütfen... Ben iyiyim, cidden!" dedim konuyu kapatabilmek için.

"Pekâlâ," deyip geriye yaslandıktan sonra kahvesinden bir yudum alırken, gülümseyerek izlemeye devam ettim.

Kafamı karıştırmıştı. Bu kadar tepki göstermesi suçlu olmasından mı kaynaklanıyordu yoksa hiçbir şeyden haberi yoktu da sadece benim için korktuğundan mı tepki göstermişti?

Elbet bir gün tüm sorularımın cevabı ortaya çıkacaktı. Eğer ölmezsem tabii...

"Kerem'le nasıl gidiyor?" diye soruverdi birden.

Tam kahvemden içtiğim sırada hazırlıksız yakalandığım soru yüzünden öksürmeye başlasam da fazla abartmadan birkaç öksürükle kurtulmuştum.

Kerem'e söyledikleri canlandı birden zihnimde, ne yapacağımı bilemedim.

"Bizim yüzümüzden zaten masum bir adamın hayatı hapishanede mahvoluyor. Bari Umut'a dokunma. Çıkalım kızın hayatından. Bırak Umut'u."

Kerem'i hayatımdan çıkması için ikna etmeye çalışırken şimdi neden ilişkimizi merak ettiğine anlam veremesem de belli etmemek için gülümsedim aceleyle.

"Güzel..." diye mırıldandım gülümsemeye devam ederken. "Her şey yolunda."

"Sevindim," dedi bakışlarını üzerimden kaçırırken.

"Bir insanın hayatında olması, sonra bir gün hayatında olmaması çok kötü bir şey, değil mi?" diye sordum aniden aklıma geldiğinde. Hem sesli düşünmüş hem de Akın'ın ne tepki vereceğini merak ettiğim için yem atmış oldum.

"Hayır," dedi net bir şekilde. "İnsanların doğasında var bu. Her insan bir gün çıkmak üzere dâhil olur hayatlarımıza," dedi ve gözleri yeniden bana döndü. "Sadece zamanlarının dolmasını beklerlerken bizimle oyalanırlar," diyerek omuz silkti.

Söylediklerinin üzerinde biraz düşününce haklı olduğuna ka-

rar verip karşılık vermek yerine susmayı seçtim. Doğruydu çünkü söyledikleri.

Bir zamanlar değer verdiğimiz insanlar elbet bir gün kalbimizi kırardı. O kırılan kalbi onaran yine bir başka insan olurdu ve zamanı geldiğinde o da onardığı kalbi kırıp giderdi. Sonra yeni birisi... İnsan hayatının bir paradoksuydu bu.

"Hem ne güzel söylemiş Tolstoy," dedi ve gülümsedi. "Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar; ya bir insan bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir." Başını iki yana sallayarak önüne eğdi. "Yani olay şu ki insanlar bir sonraki duraklarına kadar hayatlarımızda birer kiracılar... Hepsi bu!" Yeniden omuz silkti.

Buruk bir tebessümle dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Doğru fakat bu, çok karamsar bir bakış açısı değil mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Böyle düşünerek hayatın pek tahammül edilebilir olacağını sanmıyorum!"

"Edilebildiği de söylenemez zaten!" dedi alaycı bir tavırla.

"Ne demiş Tolstoy?" dememle birlikte merak dolu bakışları gözlerime döndü. "İnsan ancak hayattan sarhoş olmuşsa yaşamaya devam edebilir. Kişinin ayılır ayılmaz her şeyin basit bir aldatmaca ve de aptalca bir aldatmacadan ibaret olduğunu görmemesi imkânsız!"

Gülümsedi.

Gülümsedim.

"İnsan sarhoşken yaptıklarının bedelini ayıkken ödemek zorunda kalıyor bazen," diye karşılık verdi çok geçmeden. "Bu gerçeği öğrendiğimden beri ayık kalmak için çabalıyorum."

"Her koşulda karşıma ödemem gereken bir bedel çıktığı için sarhoş ya da ayık ayrımı yapamıyorum ne yazık ki!" diye homurdandığımda anlamayarak yüzüme baksa da tekrarlamamı istemedi.

"Yaşamak istiyorsak sarhoş olmak zorundayız," dedim birkaç dakika sonra.

"Yaşamak istiyorsak her türlü yaşarız zaten," diye karşılık verdi söylediğime. "Önemli olan nasıl yaşadığındır." Ayağa kalkıp tam karşımda durdu. "Burada Goethe'nin söyledikleri devreye girer benim için."

Merakla yukarıya kaydı kaşlarım.

"Ne söylemiş?"

"İnsan her gün bir parça müzik dinlemeli, iyi bir şiir okumalı, güzel bir tablo görmeli ve mümkünse birkaç mantıklı cümle kurmalıdır," dedi ve hak verircesine ellerini iki yana açıp konuşmaya devam etti. "Bu yüzden bilincim açık olmalı ki sanatın her dalından nasibimi alabileyim ya da saçmalayan yüzlerce insan arasında mantıklı birkaç cümle kurabilen pek az insan arasına girebileyim." Omuz silkerek konuşmasını sonlandırdığında hayranlıkla onu izlediğimi fark ettim.

Hayata bambaşka pencerelerden bakıyor oluşumuzdan utandım birden. Onun gibi olabilmeyi diledim. Okuduğu satırları hayatına yedirebiliyor oluşunu kıskandım. Sanata karşı duruşunu gıptayla dinledim.

Ve en çok böyle bir insanın katil olabileceğini düşündüğüm için utandım. Hatta öyle bir utandım ki o an yerin dibine girmeyi diledim.

Kahvemden son bir yudum daha aldıktan sonra masanın üzerine bırakıp ayağa kalktım.

"Gitsem iyi olur artık," dedim gülümseyerek.

"Eğer kendini kötü hissediyorsan burada kalabilirsin bu gece," diye teklif etti sakin bir tavırla. "Çok korkmuş görünüyordun çünkü bugün."

"Çok teşekkür ederim," dedim mahcup bir gülümsemeyle.

"Ama sorun değil, gidebilirim," diye ekledim hemen ardından.

"Peki madem, nasıl istersen!" dedi.

Eşyalarımı almaya yeltendiğimde bana engel olup, çantamı tek omzuna atarken, "Evine kadar eşlik edeyim!" dedi göz kırparak.

"Ay saçmalama canım, şurası alt tarafı. Giderim ben!" diye karşı koymaya çalışsam da kararlı duruşunu yenebileceğime dair pek bir umudum yoktu.

"Duymamış sayıyorum," dedi ve usulca kaşlarını çattı. "Gidelim!" dedi net bir tavırla.

Konuşmamı beklemeden kapıya yöneldiğinde peşinden yürümeye başladım.

Apartmanın önüne geldiğimizde artık gidebileceğini söylesem de duymazlıktan gelip eve kadar benimle birlikte gelmişti.

Asansörden çıkarken, "Teşekkür ederim, gerçekten!" dedim.

"Ne demek..." diye mırıldanırken, asansörün kapısını bırakıp peşimden kapının önüne geldi sırtında çantamla birlikte.

Arkama dönüp saniyelerce bakıştıktan sonra daha fazla ciddiyetimizi koruyamayıp gülmeye başladık.

"Şey..." dedim gülmeye devam ederken. "Anahtar!"

"Ah! Pardon..." diyerek çantayı bana doğru uzattı.

Sıkıca tutmaya devam ettiği çantamın küçük bölümünden anahtarı çıkardıktan sonra kapıyı açmak üzere arkama döndüm.

Kapıyı açtıktan sonra yüzümde büyük ve minnettar bir gülümsemeyle yeniden Akın'a döndüm.

"Tekrar..." Başını hafifçe yana yatırarak lafımı kesip konuşmaya başladı.

"Çok teşekkür edersin," dedi gülerek. "Ama etme, gerçekten. Bir şey yapmadım ki..." dedi. "Yapmama izin vermedin."

"Hayır. Sakın kendine haksızlık etme!" diye çıkıştım hemen. "Beni berbat bir durumdan çekip kurtardın bu gece," diye ekledim hemen ardından.

Sadece gülümsemekle yetindi.

"Kahve sözünü de tutmuş oldun hem!" dedim.

"Hayır!" deyiverdi anlam veremediğim bir şekilde. "O söz başka. Bu geceki acil yardım kahvesiydi," dediğinde gülüşlerimiz birbirine karıştı.

"Pekâlâ..." derken bakışlarımı kaçırdım. "İyi geceler madem!"

"İyi geceler!"

Son kez birbirimizi gülümseyişlerimizle selamladıktan sonra eve girmek üzere arkama döndüm.

"Umut?" diye seslendi çok da yüksek olmayan bir sesle.

Bir şey söylemeden arkama döndüm yeniden.

Sessizliğini korumaya devam ederken birkaç adımla aramızdaki mesafeyi azalttı ve tam karşımda durup gözlerimin içine bakmaya başladı.

Yanda, boşta duran ellerime uzanıp usulca tuttuktan sonra yeniden gözleri gözlerime döndü. Uzun kirpiklerinin ardına saklanan güzel gözlerindeki derinliğe dalmak başımı döndürür gibi hissettirdiğimde, ellerine tutundum.

"Sen gerçekten çok özel bir kızsın," derken iri dudaklarının kenarları sahici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu hiçbir zaman unutma, olur mu?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken ne diyeceğimi bilememiştim.

"Veda eder gibi oldu biraz," dedim gülümsemeye çalışarak. "Zamanın doldu mu yoksa?" diyerek, Akın'ın evindeki konuşmalarımıza gönderme yapınca gülüştük.

Ağır ağır başını iki yana salladı soruma karşılık.

"O kiracı ben değilim," derken ellerimi tutan elleri sıkılaştığında şaşkınlıkla ellerimize çevirdim bakışlarımı.

Yeniden Akın'a baktığımda gülümsedi.

Gülümsemeye çalıştım, beceremedim.

"İyi geceler," dedikten sonra ellerimi usulca iki yanıma bırakıp gizemli bir tavırla asansöre döndü. Arkasından öylece bakakalmıştım.

Akın gittikten sonra eve girip kapıyı kapattım.

Sırtımı kapıya yaslayıp biraz önce Akın'ın tuttuğu ellerimi havaya kaldırdım ve boş boş bakmaya başladım. Anlam veremediğim dakikalar yeniden zihnimde canlanırken onun evindeyken yaptığımız konuşmalara yönelik söylediği son şeyi tekrar ettim.

"O kiracı ben değilim."

-25-

SÜRE DOLDU

Sevmen gerektiğinde sevmeli, gitmen gerektiğinde gitmelisin.
Sevmen gerektiğinde gidersen şayet gittiğin yerde sevgiden
mahrum kalırsın.

Güneş bugün doğmasa ne iyi ederdi.

Doğdu.

Sanki tek amacı gözlerimi oymakmış gibi pencereden içeriye sızan güneş ışıkları yüzünden, elimi yüzüme siper ederek gözlerimi açtım güçlükle.

Dün geceden sonra dayak yemiş gibi hissediyordum kendimi. Sanki üzerimden tır geçmiş gibi her yerim ağrıyordu.

Güç bela açtığım gözlerimin görüşü netleşene kadar elim yüzümde bekledim. Birkaç dakika sonra doğrulmaya çalıştığımda belime saplanan acı, yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Oo... Güne süper başladık!" diye alay ettim yatağın ortasında oturmuş esnerken. "Kesin başıma uçak düşecek," dedim ve bacaklarımı yataktan sarkıtıp birkaç saniye öylece oturdum.

Biraz sonra yataktan çıkıp, ayaklarımı sürüyerek ağır ağır odanın içinde yürümeye başladım.

"Umarım sadece uçak düşer de günü ucuz kurtardım diye se-

vinirim!" diyerek kendimle alay etmek üzere aynanın karşısına geçtim.

"Ay şu tipe bak!" dedim ve dehşetle kendimi izlemeye koyuldum. "Tipimle kendime zorbalık yapıyorum resmen, haydut gibiyim," deyip yüzümü daha yakından inceleyebilmek adına aynaya biraz daha yaklaştım.

"Ay gerçekten tövbe!" dedim göz altlarımı görür görmez.

"Dün akşam iki gözyaşı döktüm diye hemen kurbağaya dönmüş gözlerim ya..." diye sızlanarak geriye çıktım yeniden.

Epey zamandır uyuyordum ve uzun süredir böyle aralıksız uyuduğumu hatırlamıyordum. Döne döne uyumaktan darmadağın olmuş saçlarımı birkaç hamleyle biraz daha kabarttım.

"Şahtım şahbaz oldum he!" dedim saçlarıma bakarak. "Allah'ım başıma açtığın belalarla ayrı uğraşıyorum zaten. Bari bir de şu tipimle uğraştırma ya... Lütfen!"

Saçlarımı yeniden düzeltirken, "Salak salak yapıyorum yine kendimi!" diye homurdandım.

Kenarda duran lastik tokayı alıp aceleyle dağınık bir topuz yaptım saçlarımı. Kenarlardan çıkan saçlarımı da kulağımın arkasına iliştirdikten sonra yüzümü yıkamak için banyoya yöneldim.

Üşendiğim için asla duş almamayı planlıyorken banyoda aynanın karşısına geçtiğim gibi yüzümü yıkadım ve iflah olmayacağımı anlayıp suyun altına atıverdim kendimi.

Gözlerimi kapattım.

Suyun huzur veren sıcaklığı altında her şeyden kaçıp temiz bir zihinle güne başlayabilmek için dakikalarımı feda ettim.

Bornozum ve saçlarıma sardığım devasa havlumla odaya girdiğimde, suyun altında kalmaktan buruşan ellerime bakarak aynanın karşısına doğru yürümeye başladım.

Sıcaktan kızarmış yüzümü incelerken içimde garip bir huzur ve mutluluk olduğunu hissetmeye başladım.

"Ay..." dedim yüzümü ağlamaklı bir hâle getirirken. "Güne mutlu hissederek başladıysam yine başıma neler gelecek kim bilir!" dedim yansımama bakarak. "Hemen kötü düşünme! Hemen kötü düşünme..." diye tekrarlayarak giysi dolabıma yöneldim.

Siyah bir tayt ve üzerine Kerem'e ait olan gri sweatshirtü giydim ve ıslak saçlarımı havluyla olabildiğince kurulayıp odamdan çıktım.

Suyun kaynamasını beklerken uzun süredir sabahları uyandığımda kahve yapıp saatlerce boş boş koltukta pineklemeye bile vaktimin olmadığını fark ettim. Kafamın içindeki bitmek tükenmek bilmeyen düşünce trafiği yüzünden yapmaktan keyif aldığım basit bir aktiviteyi bile aklıma getiremeyecek hâle gelmiştim birkaç haftada.

Kupada hazır bekleyen kahvenin üzerine sıcak suyu dökerken, yüzümde istemsiz bir şekilde oluşan tebessümle kahvemi karıştırıp ağır adımlarla koltuğuma doğru yürüdüm.

Ortadaki sehpayı koltuğa biraz daha yaklaştırdıktan sonra yayvan bir şekilde kendimi koltuğa atıp, ayaklarımı da sehpaya uzatarak kahvemden bir yudum aldım.

"Oh be!" dedim sanki tüm dertlerimden azat olmuş gibi. "Dünya varmış!"

Bugün dersim olmadığı ve güne mutlu başladığım için bir yandan kahvemi yudumlarken diğer yandan günümü nasıl değerlendireceğimi planlamıştım. Son derece basit fakat benim için fazla güzel sayılabilecek bir gün planlamanın sevinciyle bir yudum daha içtim kahvemden.

Evden çıkmak yok.

Kahveden sonra güzel bir kahvaltı edilecek.

Vakit ayırmaya değecek bir film bulunup izlenecek.

Kitap okunacak.

Güzel bir akşam yemeği hazırlanıp yenilecek ve sağlığa dikkat edilecek.

Çok geç olmadan yatağa girilip gün sonlandırılacak.

Hepsi uzun süredir yapamadığım şeyler olduğu için bunları yapacak olmanın heyecanı yüzüme yansımıştı. Gülümsememe engel olamıyordum.

Kahvemden bir yudum daha alırken telefonum hemen yanımda titremeye başladı. Kupayı koltuğun kenarına dikkatlice koyduktan sonra telefonu alıp kimin aradığına baktım.

Göktuğ Arıyor...

Göktuğ'un adını görene kadar içimde bin bir çeşit senaryo kurup, boş yere kendimi korkutmuş olsam da hepsinin yersiz olduğunu anlayarak rahatlamaya çalıştım.

"Efendim Göktuğ," dedim telefonu kulağıma götürür götürmez.

Kendisinden önce dışarıda olduğunu belirten sokak sesi kulağıma ilişince hafiften yüzümü buruşturdum.

"N'aber kadın suratlı?" dedi keyifli bir ses tonuyla.

"İyilik adam suratlı... Senden n'aber?" diye karşılık verdim gülümseyerek.

"İyilik benden de..." dedikten sonra birkaç saniyelik sessizliğin ardından konuşmaya devam etti. "Neler yapıyorsun bakalım?"

"Hiç..." derken görmeyeceğimi bildiği hâlde omuz silktim. "Boş boş oturuyorum öyle. Sen?"

"Ben de," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Dışarıda değil misin?" diye sordum merakla.

"Dışarıda oturulmuyor mu?" diye soruyla karşılık verdi.

"Ne bileyim, yürüyorsun gibi geldi bana..."

"Yürüyorum zaten!" dediğinde göz devirirken buldum kendimi.

"Ne diye oturuyorum diyorsun o zaman?" dedim oflayarak.

"Keyfimin kâhyası mısın kızım? İster yürürüm, ister otururum. Sana mı soracaktım?" diye çıkıştı. "Sana da ağır geliyorsak söyle bilelim Umut Hanım?"

"Yine canın sıkıldı değil mi köpek?" dedim bıkkın çıkan bir sesle. "Allah bilir nereye yürüyorsun da yolda oyalanmak için beni aradın?"

"Of evet, oyalanmak için aramıştım!" diye itiraf etti gülerek.

"Malımı biliyorum..." diye söylendim sessizce.

"Sen kime mal diyorsun birader, hayırdır?" diye karşılık verdiğinde yeniden göz devirdim görmeyeceğini bile bile.

"Göktuğ yorma beni..." diye hayıflandım yüzümü buruşturarak.

"Umarım bana yaptıklarını Allah anlayışla karşılar Umut kadın!" dedi normalden daha yüksek bir sesle.

"Ay yine saçmalamaya başladın sen!" dedim gülmemeye çalışarak.

"Ne?" diye bağırdı birden. "Allah'ım bak, sana neler söylüyor," dediğinde ofladım.

"Göktuğ aptal mısın?" diye sordum ve kıkırdadığını duyunca kaşlarımı çattım.

"Evet sen?" derken kıkırdaması kahkahaya dönüştü.

"Evet," diye karşılık verdikten sonra gülmeye başladım.

"Neyse... Neden aradın?" diye sordu ve kaşlarım yeniden çatıldı.

"Salak mısın? Sen aradın!" diye çıkıştım.

"İspatla lan benim aradığımı?" diye karşı koyduğunda yeniden ofladım.

"Arama kaydı denen bir şey var, biliyorsun değil mi?" diye açıklarken elimden geldiğince sakin kalmaya çalıştım.

"*Shop* derim!"

"Lan numaran yazıyor!" diye bağırdım daha fazla sakinliğimi koruyamadığım için.

"Bağırma lan, dombili!" diye bağırdı ve sinirlerim bozulduğu için boşluğuma geldi, güldüm.

"Daha ne kadar boş yapacaksın?" diye sordum vakit kaybetmeden. "İşim gücüm var."

"Ne işin gücün var?" diye sordu. Sesinin tonundan yüzünün nasıl bir hâle girdiğini hayal edebilmem hiç de zor olmadı. Eminim ki küçümseyici bir ifadeyle buruşturmuştu yüzünü. "Kesin yaydın kıçını, leğen gibi yatıyorsun!"

Göktuğ ve garip benzetmeleri...

"Leğen ne, geri zekâlı?" dedim gülerken.

"Leğen işte, ne bileyim."

Telefonu kapatmayacağını bildiğim için boş yapmak yerine normal insanlar gibi sohbet edebilme ümidiyle, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Senin eve... Sen?"

"Benim eve mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet. Sabah uyanır uyanmaz bir his geldi içime. Kesin beni özlemiştir bu kadın suratlı, deyip evden dışarı attım kendimi."

"İyi halt ettin," diye sessizce söylendiğim için ne söylediğimi anlamamıştı. "İyi, gel bari..." dedim usulca.

"Geldim zaten. Aç kapıyı!" dediğinde göz devirdim.

"Eve girdikten sonra haber verseydin Göktuğ!" diye homurdanarak oturduğum yerden kalktım.

"Haber versem ne olur, vermesem ne olur..." dedi harfleri uzata uzata. "Senin evin benim evim. Benim evim..." dedikten sonra kısa bir süre sessiz kaldı. "Benim evim... Küçücük bir şey, boş ver onu, seninkiyle idare ediyoruz mis gibi!" dedi gülerek.

"Sağ ol ya!" dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

"Kapıyı açacak mısın bugün, yoksa çilingir mi çağırayım?" diye söylendiğinde istifimi bozmadan ağır ağır yürümeye devam ettim.

Cevap vermeyince, "Lan?" dedi telaşlı bir şekilde.

Kapıyı hışımla açtıktan sonra bıkkın bir yüz ifadesiyle, "Ne var?" dedim göz devirerek.

"Bok var!" dedi yanımdan geçip içeri girerken.

"Gelmeden niye haber vermiyorsun?" diye sordum kapıyı kapatırken. "Ya ben evde olmasaydım?" diye sordum ve peşinden salona girdim. "Ya müsait olmasaydım? Ya da çıplak falan olsaydım?"

"Memelerini görürdüm, utanırdın!" dedi hemen umursamaz bir şekilde omuz silkerek.

Söylediğine karşılık, koltuğun yanından geçerken kafasına vurdum bir tane.

"Aptal!" dedim kaşlarımı çatarak. "Boş yapmakta üstüne yok!"

"Kıskanma lan boş yapmamı!" derken koltuğun kenarına koyduğu poşetlere uzandı.

Birkaç saniye içinde poşettekileri çıkardı. "Bak, bize neler al-

dım!" dedi coşkulu bir şekilde.

"Ne o?" diye sordum havada salladığı torbaya boş boş bakarak.

"Ekmekler, poğaçalar, simitler, börekler, çörekler, pastalar..."

"Uzatma Göktuğ!" diyerek susturmak zorunda kaldım.

"Çay çorba demle de yiyip içelim. Göbeğim çok aç!" dedi ve oturduğu yerden kalkıp tezgâha doğru koşturmaya başladı.

Göktuğ aldıklarını tabaklara koyarken ben de hâlâ sıcak olan suyla birer çay yaptım ikimize birden. Uzun süredir kahvaltı yapmadığım için buzdolabımda kahvaltı için neler olup olmadığını bilmiyordum.

Merakla dolabın kapağını açıp, olanı biteni inceleyerek dakikalarca karşısında dikildim.

İşe yarar birkaç şeyi çıkarıp masaya koyduktan sonra pek fazla konuşmadan sakince kahvaltımızı ettik.

Güzel bir kahvaltının ardından yeni içmiş olsam da Göktuğ'la birlikte yine kahve içmek üzere kaynaması için su koyup koltuğa geri döndüm.

Dün gece yaşananları Göktuğ'a anlatmak istedim birden. Fakat güne mutlu başlamıştım ve devamının da öyle geçmesini istiyordum. Bu yüzden daha sonra anlatmak üzere o meseleyi rafa kaldırıp geriye yaslandım.

"Kendimi çok kötü hissediyorum ya..." dedim ortamdaki sessizlikten rahatsız olunca.

"Niye?" diye sordu telefonuyla ilgilenmeye devam ederken.

"Gökçe yüzünden," dedim.

"Niye?" dedi yeniden.

"Bayağıdır görüşemiyoruz kızla," diyerek yüzümü buruşturdum.

"Niye?"

"Son meseleler yüzünden aramıza soğukluk girdi," diye açıkladım.

"Niye?"

"Ağzına sıçayım!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Niye?"

Öfkeyle uzanarak, telefonunu elinden aldığım gibi arkama saklayıp öfkeyle gözlerinin içine baktım.

"Güzel bir dayağı hak ediyorsun Göktuğ!" diye kızdım dişlerimi sıkarak.

"Niye?" dedi sırıtarak.

"Bir daha niye dersen..." Arkama sakladığım telefonunu ona doğru sallarken konuşmaya devam ettim. "Bu telefonu ağzına sokarım!"

"İyi bari, en azından ağzıma dedin!" Pis pis sırıtarak baktı yüzüme.

"Salak!" diyerek telefonu karnının üzerine attığımda acıyla çığlık atarak oturduğu yerde sıçradı.

"Baştan anlat hadi," dedi oturuşunu düzeltirken.

"Nah!" derken, surat asıp başımı çevirdim.

"Hadi be!" Uzanıp kolumu sıkıca tuttu ve sarsmaya başladı. "Anlat şunu!"

"Bir şey anlatmıyordum ki!" dedikten sonra hışımla kolumu çekip ellerinden kurtardım.

"Neden Gökçe'yle aranıza soğukluk girdi o zaman?" diye sorduğunda ters ters baktım yüzüne.

"Madem dinledin, niye soruyorsun?"

"Detaylarını anlat diye... Hadi be, salak salak yapma kendini de anlat şunu!" derken aynı ters bakışlarla karşılık verdi.

Daha fazla uzatmadan, yeniden yönümü Göktuğ'a dönüp anlatmaya başladım.

"Yani yaşananları bilmediği için normal insan ilişkilerimi yürütebileceğimi sanmıyorum. Basit bir kahvaltı etmeyi, kahve içmeyi bile günlerdir erteliyorum," dedim omuz silkerek. "Bu Gökçe'ye özel bir şey değil aslında. Görmüyor musun, etrafımda kimse kalmadı resmen. Herkesten, her şeyden uzaklaştım. Ailemle bile ne zamandır konuşmuyoruz, haberin var mı?"

"Desene o zaman iyi ki Kerem'le Akın'ın konuşmalarını duyarken ben de oradaydım," derken gözlerini korkuyla kocaman açtı. "Düşünsene onları dinlerken ben orada yokum ve sen bu olaylar yüzünden benimle de muhatap olmuyorsun." Susup dehşetle gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Yemin ederim öyle bir şey olursa ağzını yırtar, burnuna tekme atar, yanaklarını tokatlar, göbeğinde zıplarım!"

Öyle bir durum olsa gerçekten Göktuğ'dan gizleyip ondan uzaklaşır mıydım yoksa öğrendiklerimi onunla paylaşır mıydım, birkaç dakika bunun cevabını düşündüm.

Sanırım Göktuğ herkesten farklıydı benim için. Benim gibi en ufak bir şeyi bile çok fazla ciddiye alan biri için her şeyle dalga geçiyor olan Göktuğ gibi bir karakterle yaşadıklarımı paylaşmak, ciddi anlamda üzerimden büyük bir yük alıyordu. Eğer o olmasa başıma gelen olaylarda bu kadar güçlü kalabileceğimi sanmıyordum.

İnsanın böyle bir arkadaşının olması gerçekten paha biçilemezdi. Zor zamanlarında elinden tutacak, gerekirse gözyaşlarını silecek, çıkmaza düştüğün an yardımına koşacak bir dost... Dünyalara bedeldi. Özellikle bunları sana değer verdiği için, karşılık beklemeden yapıyorsa... Gerçekten şanslı bir insansın demektir.

Şanslı bir insan olabilmenin mutluluğuyla gülümserken bakışlarım Göktuğ'a döndü.

"İyi ki varsın..." diye mırıldandım köpek yavrusu bakışları atarken.

"İyi ki..." diye mırıldandığında geriye çekilip boş boş yüzüne baktım birkaç saniye.

"İyi ki ne?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"İyi ki varım işte!"

"Ağzına tüküreyim!" dedim ve gülerek omzuna vurdum. "İlla köpeklik yapacaksın değil mi?"

"Evet!" dedi coşkulu bir şekilde. "Şaka bir yana, Gökçe mevzusunu çok fazla takma kafana. Şu durumda zaten insanların peşinden koşacak değilsin. Hem o da epey yoğun bu aralar. Bırak gitsin!"

"Ne yoğunluğu?" diye sordum anlamayarak.

"Giray!" derken omuz silkti. "Sevgili olmuşlar ya hani..."

"Ha... O mesele," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Aynen," dedikten birkaç saniye sonra konuşmaya devam etti. "Aslında ben de Gökçe'ye çok kırgınım, biliyor musun?"

Merakla kaşlarım çatılırken, "Neden?" diye sordum hemen.

"Güya arkadaşıyız ama yanlışlıkla Damla'dan duymasak Giray'la sevgili olduklarından haberimiz bile olmayacak!" dedi ve kollarını karnının üzerinde birleştirip kaşlarını daha da çattı öfkeyle. "Ayıp değil mi bu yaptığı?"

"Yani..." dedim dudak büzerek. "Ben öyle şeyleri pek umursamadığım için sorun etmedim çok fazla. Ama dediğin gibi haber verse daha iyi olabilirdi."

"Ki o kadar da bu evde konuşuldu ha!" derken aceleyle otur-

duğu yerde doğruldu. "Kerem, Giray, Akın senin haremin dedik. İnsan bunların üzerine haber verir ya!"

"Ay yok be!" dedim yüzümü buruşturarak. "O kadar da abartma. Tamam, gülüyoruz ediyoruz da tüm erkekler de benim değil ya!"

"En yakışıklısı senin ama..." dedi sırıtarak. "Kerem enişte-msum ya... Nasıl sarı sarı kafanla, maviş maviş gözlerinle, uzun uzun boyunla, kaslı kaslı bedeninle, kemikli kemikli yüzünle, güzel güzel sesinle, inci inci dişlerinle o kadar yakışıklı olabilirsin?" derken yüzündeki şapşal gülümsemeyi sessizlik ve şaşkınlık içinde izledim.

"Göktuğ?" dedim imalı bir şekilde kaşlarımı kaldırırken. "Hayırdır?"

"Oho... Sen de iyice kocacı oldun çıktın başımıza he!" diye söylendi. "Aramızda Keremsu lafı mı yapacaksın?" diye sordu ve ellerini beline yaslayıp öylece konuşmaya devam etti. "Hani senin kocan benim kocam, benim kocam senin kocan; senin karın benim karım, benim karım senin karındı?"

"Ya salak mısın?" dedim gülerken. "Senin neden kocan oluyor? Benim neden karım oluyor?"

"Sen eşcinsellerle alay mı ediyorsun yani?" dediğinde oflayarak göz devirdim.

"Ay ne olursun başlama yine!" dedim ve bıkkınlık içinde başımı geriye yaslayıp tavanı izlemeye başladım.

Gülmek dışında herhangi bir karşılık vermedi neyse ki.

Biraz sonra, "Of, çok sıkıldım," dedi oflayarak.

"Ben de..." dedim sıkıntıdan yanaklarımı şişirerek.

"Ben ne öğrendim biliyor musun?" derken heyecanla doğruldu.

"Ne?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

"Gününü tam hatırlamıyorum ama... Okuldaki zengin veletler yat kat bir şeyler kiralamışlar kocaman. Onda efsane bir parti verilecekmiş!"

"Oha! Gerçekten mi?" diye sordum heyecanla.

"Evet, dün duydum ben de. Ne olur gidelim!" diye yalvarırken, koluma yapışıp sarsmaya başladı yeniden.

"Ay gidelim, gidelim!" dedim düşünmeye gerek bile duymadan. "Sonuçta parti yani... O kadar ihtiyacım vardı ki böyle bir etkinliğe. Gidip kafa dağıtalım biraz!" dedim ağır ağır başımı sallayarak. "Yoksa kafamı dağa taşa vurarak dağıtacağım, az kaldı!"

"Hemen gününü falan öğrenmem lazım!" dediği gibi telefonuna sarıldı. "Bütün okul orada olacak ya... Harika olacak!"

"Öğren, öğren."

"O değil de bizim okula ne oluyor böyle?" diye sordu telefonla uğraşmaya devam ederken.

"Ne oluyor?" diye sordum neden bahsettiğini anlamadığım için.

"Yani normal insanlar gibi tutun bir mekân, orada partileyin adamakıllı." Göz ucuyla yüzüme baktı "Ne gerek var fantezi yapmaya? Tren, tekne... Sonraki nerede olacak acaba? Uçakta mı?"

Söylenmesi bittiği gibi gülmeye başladım. Bir noktada haklıydı çünkü. Benim de çok garibime gitmişti trende parti olacağını duyduğumda.

"Olsun, olsun... Daha eğlenceli!" dedim heyecanla.

"Of, evet!" dediği gibi öfkesi kayboldu ve biraz önceki heyecan, yeniden yüzündeki yerini aldı.

"Ay... Aklıma Giray'ın bıçaklanması geldi," dedim, ikimiz birden alt dudaklarımızı büzerek birbirimize baktık.

"Sus, sus... Çok kötü günlerdi," dedim ve alt dudağımı ısırarak başımı iki yana salladım.

"Hiç sorma!" dedim elimi bir şeyleri savuşturmak istercesine havada sallayarak.

Birkaç dakika süren sessizliği bozmak için, "Hadi, öğrenemedin mi daha?" diye sordum.

"Dur, bekle. Bakıyorum," dedi. Hızla bir sayfaya girip diğerinden çıkıyordu.

Boş boş beklerken telefonumla ilgilenmek istedim.

Nerede olduğu hakkında bir fikrimin olmadığı telefonumu bulmak için ayağa kalkınca, üzerine oturduğumu fark edip kendi kendime göz devirerek telefonu elime aldım.

Ekranını açtığım telefonun bildirim panelinde duran mesajları görmemle kalbimin deli gibi çarpmaya başlaması bir oldu. Numaramı nereden bulduğu hakkında en ufak fikrimin olmadığı Azra yeniden mesaj atmıştı.

Korkuyla dudaklarımı yalarken mesajları okudum.

"Süre doldu."

"Kırk sekiz saatin sonuna geldik."

"Kapıyı aç."

-26-

Sonsuza Dek Kaybetmek

Bir daha yanmam dediğin yerden tekrar tekrar yanmaktır sevdiğin insanı kaybetmek.

Korkuyla nefesimi tuttum.

Kalbim göğüs kafesimin altında çırpınırken zihnimde en kötü ihtimaller oradan oraya koşturmaya başlamıştı çoktan.

Sertçe yutkunurken omzumun üzerinden kapıya doğru baktım.

Ne yapacağımı bilememenin verdiği tedirginlik ve başıma neler geleceğinin merakının verdiği korkuyla oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım. Öyle ki Göktuğ'un dakikalardır beni izlediğini bile fark edememiştim.

"Ne oluyor sana?" diye sordu. Korkuyla iç çekip Göktuğ'a döndüm. "Kurtlandın mı ne oldu? Kıpır kıpır duramıyorsun yerinde."

Alt dudağımı dişleyerek çaresizlik dolu bakışlarla yüzüne baktığımda merakla kaşları çatıldı. Telefonunu yanına bıraktığı gibi doğrulup yanıma geldi.

"Ne oldu lan?" diye sordu meraklı bakışlarla yüzümü incelerken. "Konuşsana kızım, dilini mi yuttun?"

"Göktuğ..." diye mırıldandığımda sesimin titrediğini duydum. "Dünden beri başıma neler geldi, bilmiyorsun."

"Ne? Nasıl?" diye bağırdı iyice yanıma sokulurken. "Anlat çabuk! Ne saklıyorsun?" derken öfkelendiği sesinden belliydi. "Ben sana demedim mi benden bir şey saklamak yok diye!"

"Anlatacaktım..." diye mırıldandım mahcup bir şekilde.

"Ne zaman?" diye sordu ters ters bakarak. "Anlat!"

"Geçenlerde Azra denen ruh hastasıyla karşılaştık okulda." Her kelimenin ardından arkama dönüp kapıya bakıyordum tedirgin bir şekilde.

"Manyak mısın kızım?" diye sordu. "Nereye bakıyorsun sürekli?"

Göktuğ'a döndüğümde korkuyla yutkundum. Elimin titremesini umursamadan başparmağımla omzumun üzerinden kapıyı işaret ederken, "Şu an kapıda bir şey var." dedim. Yaşadığım korkuya göre sesim son derece sakin çıkmıştı bu kez.

"Bok mu var, ne var?" diye sordu sinirle.

"Bilmiyorum..." dedim başımı iki yana sallayarak. "Her şey olabilir. Ya da birileri..."

"Umut salak salak yapmasana kendini. Ne saçmalıyorsun sen?" derken eğilip kapıya baktı tedirgin bir şekilde.

"Bilmiyorum dedim ya!" diye çıkıştım yaşadığım gerginliğin altında ezilirken.

"Açıp bakalım o hâlde," dedi ve ayağa kalktı. Hışımla oturduğum yerden kalkıp yanına gittim.

"Ya bize zarar verecek bir şey varsa?" diye sordum sıkıca kolundan tutunurken.

"Umut..." derken bakışları bir yüzüme bir sıktığım koluna kayıyordu. "Normal şartlarda kol tutması gereken kişi benim, biliyorsun değil mi?"

"Çok gerildim diyorum. İnanmıyor musun?" diye azarladım

kaşlarımı çatarak.

"İnanıyorum da... Senin yüzünden parmaklarıma kan gitmiyor şu an!" dedi ve telaşla kolunu bırakıp kendimi geri çektim.

"Farkında değilim. Özür dilerim..." diye mırıldandım.

Kendimi korkan, başkasının ardına saklanan kişi olarak görmenin şaşkınlığını yaşarken içten içe kendimi yüreklendirmeye çalıştım vakit kaybetmeden. Bana yakışanı yapmak üzere başımı dik tutup, Göktuğ'un yanından geçerek kapıya doğru yürümeye başladım ağır ağır.

Biraz sonra Göktuğ hemen arkamda sweatshirtümün şapkasından tutunmuş, korkuyla omzumun üzerinden bakıyordu. O sırada titreyen ellerimle kapının koluna tutunuyordum.

"Aç hadi!" diye fısıldadı Göktuğ. Hemen kulağımın yanında durduğu için fısıltısı bile korkuyla irkilmeme neden oldu.

Gözlerimi sıkıca yumup son kez derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım ve bir adım geriye kaçtım.

Gözlerim kapalı olduğu için karşımda ne olduğunu bilmiyordum ve bilmek istediğimden de emin değildim. Kalbimin gürültüsü kulaklarımda yankılanıyordu resmen.

"Şey..." diye mırıldandı Göktuğ. "Umut?"

Yaşadığım korku yüzünden göz kapaklarım bile titriyordu artık. Yavaşça gözlerimi açtığımda çok fazla sıktığım için görüşümün bulandığını fark ettim.

"Damla?" diye çığlık attım neredeyse şaşkınlıkla. "Sen..." Konuşmayı bile beceremiştim resmen. "Senin burada ne işin var?" diye sordum güç bela.

"O ne demek ayol?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bir an bile gözlerinden ayrılmayan bakışlarım, ellerinin arasında tuttuğu kutuya doğru kaydı.

"Lütfen bana bu işle bir ilgin olmadığını söyle..." diye sorduğumda sesim titremişti.

Damla'nın aldığım mesajlarla ya da diğer yaşadıklarımla bir ilgisinin olabileceğini sanmıyordum fakat başıma gelenlerden sonra kimseye güvenim kalmadığı için sormak zorundaydım.

"Aşkım ne diyorsun? Hangi işle bir ilgim olmadığını söyleyeyim?" Şaşkınlığa bürünen gözleri Göktuğ'la benim aramda mekik dokuyordu.

Elimi kalbimin üzerine koyarken, "Biliyordum..." diye mırıldandım.

"Neyi?" diye sordu sabırsızlıkla. "İyi saatte olsunlar mı geldi anacım? Ne diyorsunuz, anlamıyorum hiçbir şey," derken yanımızdan geçip gitti içeriye.

Kapıyı kapatıp arkama döndüğümde Göktuğ da en az benim kadar şoke olmuş bir ifadeyle bakıyordu.

"Kafamın içi allak bullak oldu," dedi peşimden gelirken.

Ellerimi iki yana açıp, başımı sallayarak, "Sen bir de bana sor onu!" diye söylendim ve salona girdim.

Damla çoktan her zamanki yerini almış, merakla bize bakıyordu.

"Her ne içtiyseniz hemen bana da veriyorsunuz!" dedi gülerek. "Size sağlam kafa yapmış. Ben de isterim!"

Öylece bakmaya devam ettik. Önce birbirimize baktık boş boş. Sonra ise Damla'ya çevirdik bakışlarımızı.

"Suratımda bir şey mi var, neye bakıyorsunuz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Güzelliğim dışında tabii!" diye ekledi kibirli bir gülüş eşliğinde.

Biraz daha sakinleştiğimi hissedince, derin bir nefes alıp, "Hazır mısınız?" diye sordum.

"Neye?"

"Neye?"

"Biraz sonra duyacaklarınıza şoke olacaksınız," diye mırıldandıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırarak önce Göktuğ'a sonra Damla'ya baktım.

"Anlat hemen!" dedi Damla oturduğu yerde kıpırdanarak.

"Az önceki mesele mi?" diye sordu Göktuğ da.

Onaylarcasına başımı salladım.

"Ay ne oldu az önce? Çatlatmayın insanı meraktan!" diye cırladı sabırsızlık içinde. "Ayrıca bu kutu ne? Alın şunu elimden!"

"Bize hediye mi aldın?" diye sordu Göktuğ sırıtarak.

"Değerli vaktimden ayırıp evinize teşrif ettiğim yetmiyor mu, utanmadan hediye mi bekliyorsunuz bir de?" dedi ve kibirle burun kıvırıp gülüşmeye başladılar.

Henüz olayları bilmedikleri için rahatlıkla işi şakaya vurup gülebiliyorlardı.

Onlar gülmeye devam ederken gözlerimi kutuya dikmiş, gerginlik dolu anlar yaşıyordum. Azra'nın bahsettiği şey her ne ise, bu kutunun içindeydi muhtemelen.

"Bu o..." diye mırıldandığımda ikisi birden garip bakışlarla aklımı kaçırmışım gibi muamele etmeye başladılar.

"Şekerim, sen iyi misin?" diye sordu Damla. "Burada senden benden başka kimse yok!"

"Ben ne güne duruyorum lan?" diye tersledi Göktuğ.

"Ay bir de sen işte, güllü lokumum!"

"Ciddi olun biraz!" diye çıkıştım aniden gülüşmelerine tahammül edemeyerek.

"Ne oluyor ya?"

Sorularını cevapsız bırakarak ayağa kalktım.

Kutuya doğru giderken attığım her adımda midem bulanıyor, kalp atışlarım kulaklarımı biraz daha tıkıyordu.

Nihayet kutunun yanına gittiğimde epey bir süre bakmakla yetindim.

"Bomba falan olmasın?" diye mırıldanıp kıkırdadıklarında beynim bulandığı için yaptıkları diğer esprileri pek algılayamadım.

Cesaretimi toplar toplamaz, çok da büyük olmayan kutuyu sehpanın üzerinden alıp yerime döndüm.

Dizlerimin üzerine koyduğum kutuyla bir süre daha bakışmaya devam ederken içinde ne olduğuna dair ürettiğim teoriler yüzünden başım ağrımaya başlamıştı.

"Aç hadi..." dedi Göktuğ.

"Ay evet, hadi!" dedi hemen ardından Damla.

İkisini de duymazdan gelerek bir süre daha hareketsiz kaldım.

Dakikalar sonra sabrımın tükenmeye başladığını hissedince, dişlerimi sıkarak kutunun kapağını hafifçe kaydırmaya başladım.

Saniyeler içinde kapağı çıkarıp koltuğun kenarına koydum ve biraz da kutunun içindeki zarfla bakışmaya başladım.

Zarfı elime aldığımda Göktuğ da Damla da sessizlik içinde gözlerini üzerime dikmiş, zarfı açmamı bekliyorlardı.

Ve vakit geldi.

Olabilecek en ağır hareketlerle zarfı açtıktan sonra derin bir nefes daha aldım. Titreyen nefesim parmak uçlarıma dokundu sanki yüreklendirmek istermiş gibi.

Ellerimin arasındaki zarfı araladığımda içinde birkaç fotoğrafın olduğunu gördüm.

Kalbim öyle gürültülü çarpıyordu ki... Bir türlü susmak bilmiyordu.

Ve zihnime hücum eden düşünceler, gözlerimin önüne geçmişi taşımıştı. Anıl'ın beni aldattığını da bir zarf dolusu fotoğrafla öğrendiğim için titrememe engel olamıyordum.

Korkumla mücadele vererek fotoğrafları zarftan çıkardım. İncelemek üzere merakla fotoğrafların önünü çevirdiğimde ise donup kaldım.

Zaman durdu.

Neden koşuşturmuyordu akrep ve yelkovan?

Sesler kesildi.

Neden konuşmuyordu kimse?

Titreyen parmaklarım diğer fotoğrafa geçti hızla. Birkaç fotoğrafı bile tutmakta güçlük çeken ellerim titreyerek sırayla diğer fotoğraflara geçiyordu.

Geçiyor, bakıyor, şaşkınlıkla nefesimi tutuyordum ve her fotoğrafta biraz daha bilincim kapanıyordu.

Bir diğer fotoğrafa geçtim gözlerim dolarken. Bir diğerine sonra... Bir diğerine ve bir sonrakine...

Kerem...

Aynı acıyı ikinci kez yaşıyordum. Her şeyden nefret ettim o an. Her şeyden ve herkesten... Kendim dâhil herkesten!

Kader aynı noktaya ikinci tokadını indirmişti ve bu kez acizlik içinde yere yığılmıştım. Ayağa kalkmam imkânsızdı artık.

Kulaklarımla duyduğum hâlde birini öldürebileceğine inanmamıştım onun. Masum yüzüne bakarak düşündüğüm gibi karaktersiz bir insan olmayacağını düşünmüştüm hep. Kalpsiz olamayacak kadar iyi biri olduğuna emindim oysaki.

Aldatmak en büyük karaktersizliktir.

Bir insanı yaşarken öldürmenin en kolay yoludur aldatmaktır. Cinayetlerin en kanlısıdır.

Kendimi ölümünden sorumlu tuttuğum Anıl tarafından aldatıldığımı öğrendiğim gün ölmüş, yanan kalbimin küllerinden yeniden doğmuştum.

Bu kez... Bu kez imkânsızdı. Kerem tarafından aldatılmanın enkazından kurtulmam mümkün değildi. Bu kez küllerimden doğmam mümkün değildi. En iyisi yeniden, tekrar tekrar yanan kalbimin küllerini nereye serpersem huzur bulabilir ruhum, diye düşünmeliydim.

Yeniden baktım fotoğraflara.

Kerem'in odasının baktığı tarafta bir havuz vardı. Fotoğrafları çeken her kimse, havuzun oradan gizlice Kerem'in odasını çekmişti.

Akşam vakti çekilmişti fotoğraflar.

Kerem vardı fotoğrafta. Yalnız değildi. Karşısında ondan epey kısa bir kız duruyordu.

Silüet olarak görünüyor olsalar da dikkatli bakıldığında seçilebiliyordu.

İlk fotoğrafta Kerem ve kız karşı karşıya duruyorlardı sadece. Bu yüzden kızın Duru olabileceği düşüncesine kapılmıştım ilk bakışta.

Diğer fotoğrafa geçtiğimde kız biraz daha yaklaşıyordu Kerem'e. Yüzü de daha seçilebilirdi ışık sayesinde. Siyah saçlarından dolayı kızın Azra olduğunu anlamak, beynimden vurulmuşa dönmeme neden olmuştu.

Sonraki fotoğrafta iyice yakınlardı artık. Bu fotoğrafı açıklamak için göz göze, diz dize tabirinden daha iyisi bulunamazdı hatta.

Ve diğer fotoğrafta...

Öpüşüyorlardı!

Azra parmak ucunda yükselmiş, silüetleri birbirine karışmıştı.

Nefes almak insanın canını acıtır mıydı? Nefesim kesilsin istiyordum şimdi. Canım öyle çok acıyordu ki... Boğulduğumu hissediyordum.

Tekrar tekrar baktım fotoğraflara. Kaç kere başa sardım, bilmiyordum. Bir süre sonra fotoğrafları hızla geçmeye başlayınca sanki ellerimde tuttuklarım fotoğraf kareleri değildi. Sahiden gözlerimin önünde öpüşüyorlar gibiydi.

Hissizleştiğimi hissediyordum anbean. Tepki veremiyor, tek kelime edecek gücü kendimde bulamıyordum.

Gözlerimin dolduğunu, görüşümün bulanıklaşmasından anlayabiliyordum. Ağlamak üzereydim. Fakat neden akmıyordu gözyaşları?

Neden ağlayamıyordum?

Neden?

Sadakat... Bir kez daha en çok önem verdiğim şeyle, sadakatle sınanmıştım. Kalbime saplanan bir hançer daha sadakat üzerineydi.

Bir kez daha aptallığım yüzüme vuruldu. Bir adamı sevecek kadar, ona güvenecek kadar, hayatını onunla paylaşacak kadar sevmenin aptallık olduğu bir tokat gibi yüzüme çarpılmıştı.

Yine sevdim.

Yine güvendim.

Yine hayatımı paylaştım.

Ve öğrendim. Sevmenin aptallık olduğunu öğrendim.

Fotoğrafların arasında bir de not vardı. Dişlerimi, kırmak

istercesine sıkarken kâğıdı elime aldım.

Ciğerlerime cam kırıkları saplanıyormuş hissine rağmen daha büyük bir nefes alarak Kerem'le Azra'nın öpüştüğü fotoğrafa bir kez daha baktım ve okumak için kâğıdı açtım.

Canımın acısıyla yüzümü buruştururken görüşümün netleşmesi için gözlerimi daha büyük açtım.

"Aynı yerden ikinci kez yaralanmak nasıl bir duygu?

Bana söylediklerini hatırlıyor musun?

Canım yandığımda teselli bulacağım biri var yanımda, demiştin. Kerem öyle güzel teselli ediyor ki bilemezsin, demiştin.

Ve bana, 'Sen yatağında bir başına ağlayıp zırlamaktan başka hiçbir şey yapamayacaksın,' demiştin.

Ayrıca bana son söylediklerini de hatırlıyor musun?

'Ne oldu da kudurdun, Kerem'le mutluluğumuza mı şahit oldun,' demiştin...

İşte sana gerçek mutluluk. Acı gerçekler asla peşini bırakmayacak artık. Gözünü kapattığın her an Kerem'in dudaklarında bulduğum teselli canlanacak gözlerinin önünde. Sen evinde yapayalnız otururken, Kerem'in odasında geçirdiğim gece zihnini kurt gibi kemirip duracak.

Bu eve, bu odaya girmek senin haddine değildi. Artık herkes hak ettiği yerde!

'Mutlu anlarının keyfini çıkar, kırk sekiz saat içinde her şey değişecek,' demiştim. Hak vermelisin ki öyle de oldu, ha?

Kerem'i senden aldım. O, ait olduğu yerde artık.

Sense bir hiçsin. Her zaman olduğun gibi..."

Başımı kaldırdığımda gözlerimin karardığını hissettim. Yana-

ğıma doğru bir damla yaşın süzüldüğünü hissettiğim an elimin tersiyle yanağımı sildim.

Sahiden doğruymuş. Yaşanan her acı, ruhun yeni yaş günüymüş. Ruhun can çekiştiği her gün, biraz daha büyürmüş insan. Biraz daha öğrenirmiş kaybetmeyi... Ben bugün bu fotoğraflarla, bu notla son dersimi almıştım artık. Bu aldatmaca, ruhumun son yaş gününü kutlamasıydı. Biraz önce mumlar üflenmiş ve her şey karanlığa gömülmüştü.

Bundan böyle ruhumda asla sona ermeyecek olan karanlığa merhaba demiştim dakikalar önce.

Nasıl kaybedildiğini tekrar tekrar öğrendiğim koltuğumdan, enkazımı kucaklayarak doğruldum. Dakikalar önce duran zaman, var gücüyle koşturmaya başlamıştı sanki. Saniyeler değil, yıllar geçip gidiyordu sanki gözlerimin önünde.

Nefes alamıyor, düşünemiyor, ayakta durmakta güçlük çekiyordum.

Bedenimdeki son güç kırıntısına tutunarak, fotoğrafları ve notları sehpanın üzerine bırakıp yürümeye başladım.

Her zaman yaptığım gibi yine dik tuttum başımı. Attığım her adımda vücudum titriyor olsa da umursamadım.

Birkaç adım sonra Damla ve Göktuğ'u karşımda görünce boş bakışlarım ağır ağır yüzlerinde dolaştı. Buruk bir tebessümle karşıladım onları.

"Bir kez daha kaybettim," dedim. Dudaklarımdan kopan kelimeler zehirli birer sarmaşık gibi havaya karıştı.

Yeniden tebessüm ederek, yanlarından geçerken kafamın içindeki tüm sesler susmuştu. Hepsi itaat edercesine diz çökmüştü sanki.

Salonun çıkışına doğru bedenimi sürüklemeye devam ederken, "Umut?" diye seslendi Göktuğ telaşlı bir şekilde. "Dur, nereye gi-

diyorsun?"

Damla'nın iç çektiğini duydum. Fotoğraflara bakmıştı muhtemelen.

Salonun girişinde durdum ve gözlerimi sıkıca yumdum sadece birkaç saniyeliğine.

"Umut ne oluyor?" diye sordu Göktuğ peşimden gelirken.

"Umut?" dedi Damla da merakla.

Koridora ulaştığımda Göktuğ kolumdan tutup yürümeme engel oldu. Hışımla beni kendine doğru çevirdiğinde dudaklarımın kenarlarında hâlâ buruk bir tebessüm selamlıyordu onları.

"Umut..." dedi bu kez üzüntüyle titreyen sesiyle. Artık her şeyden haberdarlardı.

Damla da öylece yüzüme bakıyordu ve gözleri, paramparça olmuş kalbimi temsil eder gibi hüzün doluydu.

Göktuğ başka bir şey söylemeden, elini çekip sarılıverdi. Sımsıkı sardı kollarını. Tepkisiz bir şekilde duruyor olsam da varlığına minnettardım. Ama bu, acılarımı dindirmeye yetmezdi. Bu kez değil...

Dakikalar sonra Göktuğ geri çekildiğinde aynı yüz ifadesiyle bakmaya devam ettim. Dudaklarım yaşadığım tüm acılara meydan okurcasına kıvrılmıştı.

Kuruyan dudaklarımı konuşmak için araladığımda sesimin onlara ulaşabileceğinden emin değildim.

"Lütfen..." dedim güçlükle. "Peşimden gelmeyin, olur mu?"

Daha büyük bir tebessümle başımı hafifçe eğerek selamladım ikisini de.

Damla bir adım öne çıkarken, "Ama..." diyerek itiraz etmeye yeltendi.

"Lütfen!" diyerek engel oldum ona.

Kabullenmek zorunda oldukları gerçek, başlarını yere eğmelerine neden oldu. Başka hiçbir şey söylemediklerinde peşimden gelmeyeceklerine emin olmuştum.

İkisine de son bir kez daha baktıktan sonra arkamı dönüp kapıyı açtım ve yaşadığım her acıya şahitlik eden o evi terk ettim.

-27-

YASAK ÖPÜCÜK

Yasak olan her şey lezzetlidir. Öyle olmasa bir elma uğruna cennetten kovulmayı göze alır mıydı ilk yaratılan?

Titremiyordum artık. Kalbim de sakince atıyordu. Zihnimin duvarlarını yumruklayan düşüncelerden ses soluk çıkmıyordu hâlâ.

Alev alıyormuş gibi hissediyordum fakat aynı zamanda üşüyordum da...

Buz gibi olan parmak uçlarım yeniden zile uzandığında, usulca dokunup geriye çekildim.

Tıpkı biraz önce olduğu gibi yine açan olmadı kapıyı.

Birkaç dakika bekledim.

Yeniden uzanıp zili çaldım ve beklemeye koyuldum.

İçeriden ses gelip gelmediğini duyabilmek için nefesimi tuttum. Kimseler yoktu sanırım, hiç ses yoktu içeride.

Umursamazca yeniden zili çaldım.

Bekledim... Bekledim... Bekledim...

Kimse açmadı kapıyı.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Yanıma hiçbir şey almamıştım da.

Merdivenlere geçip oturdum. Eve gelmesini bekleyecektim.

Dirseklerimi dizlerime koyup, yüzümü avuçlarıma yaslayarak sol ayağımla basamakta ritim tutmaya başladım. Yüzümde hâlâ belli belirsiz, aptal bir tebessüm vardı.

Fotoğrafta gördüklerim çıkmıyordu aklımdan. Notta okuduklarım... Unutamıyordum hiçbirini.

Derin bir nefes almaya çalıştım, canımı yaktı.

Gözlerimi sıkıca yumdum, canımı yaktı.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, canımı yaktı fakat hiçbiri gördüklerim ve okuduklarım kadar canımı yakamadı.

Ne kadar süre geçti, bilmiyorum. Dakikalar... Belki saatler... Başımı duvara yaslamış, öylece merdivenleri üçer beşer çıkıp evine döneceği anı bekliyordum.

Merdivenlerden gelen kimse olmadı. Gözlerimi dikmiş, geleceği anı beklerken o hiç ummadığım bir yerden, kapının ardından çıktı.

İçeriden gelen sesleri duyduğum an, oturduğum yerden hışımla kalkıp kapının önünde durdum. Kapı aralanırken nefesimi tutmuş, göz göze geleceğimiz anı bekliyordum.

Bir eli kapı kolunda, diğer elinde bir havlu beni görmeyi hiç beklemediğini belirten bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

Islak saçlarından başlayıp tüm yüzünü incelediğimde bakışlarım şaşkınlıkla aralanmış dudaklarında durdu.

"Umut?" dedi merakla.

Kısa bir an gözlerine baktım. Hemen sonra dudaklarına... Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi aceleyle kapattım ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda gözlerimi kapattım. Her şeyi, herkesi ardımda bırakarak geldiğim bu kapıdan pişmanlıkla döneceğimi bile bile, düşünmeden

hareket etmekte kararlıydım.

Karşı koymadı.

Aynı zamanda karşılık da vermedi epey bir süre.

Biraz sonra öpmeme izin verircesine dudaklarını araladığında çenesini tutan ellerim ensesine doğru kaymaya başladı. Islak saçlarına daldırdığım parmaklarımdan güç alarak dudaklarımı daha da bastırdım.

Dudaklarım yardım dilenircesine öpüyordu dudaklarını.

Gözlerimi açtığım an uzun kirpiklerinin ardına gizlenmiş derin gözleri sanki kolumdan tutup fırlatmış gibi hissettirince, ellerimi göğsüne yaslayıp kendimi geriye savurdum.

"Akın ben..." dedim mahcup bir sesle.

Çenemden tutan parmakları başımı kaldırdığında gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim.

"Sakın özür dileme!" diye fısıldadı benim aksime tam gözlerimin içine bakarken.

"Ben... Çok utanıyorum!" diye mırıldandıktan sonra başımı eğmek istesem de çenemi tutan parmakları buna izin vermedi.

"Neden?" diye sordu ve konuşmaya devam etti. "Utanılacak bir şey yapmadın ki!"

Söyledikleri biraz da olsa yaşadığım utancı bastırmaya yetmişti. Tedirginlikle yüzüne baktığımda biraz önce cesurca öptüğüm iri dudaklarının memnuniyetle kıvrıldığını gördüm.

"Hadi gel..." dedi kenara çekilip, içeriyi işaret ederken. "Anlat bana, neler oluyor?"

"Anlatacak bir şey yok," diyerek geçiştirmeye çalışsam da Akın'ın bu yalana inanmayacak kadar zeki olduğunu biliyordum. Ki bakışlarıyla inanmadığını direkt belli etmişti zaten. "Seni yargılayacak değilim. Lütfen."

Kapıyı iyice açıp daha çok kenara çekildi ve çekingen adımlarla içeri girdim.

Kapıyı kapatır kapatmaz seri adımlarla peşimden salona girdiğinde hiçbir şey söylemeden benim konuşmamı bekledi.

Konuşmadım.

O sustu, ben sustum.

Sessizliğe adadığımız dakikaların ardından ilk konuşan Akın olmuştu.

"İyi görünmüyorsun."

Öylece, mahcup şekilde oturmuş, halıyı izlemekten başka bir şey yapmıyordum. Zihnim yine mahşer yeriydi. Kalbim ise yavaşlamak bilmiyordu bir türlü.

"Özür dilerim," diye mırıldandım yere bakmaya devam ederken.

"Lütfen ama..." dedi tahammülsüz bir şekilde. "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yaşanmadı demiştim!"

"Biliyorum ama..."

"Sadece seni bu hâle getiren şeyi anlat bana," diyerek lafımı kesti.

Başımı iki yana salladım.

"O hâlde bana âşıksın!" dediğinde güldüğünü duyabilmiştim.

Tam karşımda oturuyordu. Başımı kaldırmadan bakışlarım yüzünü incelerken göz göze gelmemizle birlikte utandım ve yeniden gözlerimi yere çevirdim.

"Rahatla, lütfen..." dedi ve oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

Onaylarcasına başımı sallamakla yetindim.

"Bir anda oldu her şey," dedim çatallanan sesimle. "Ben de anlamadım."

"Neden bahsediyorsun?" dediğinde gözlerinin içine baktım.

"Biraz önce olanlar..."

Güldü.

"Ben onu sormuyorum ki!" dedi başını iki yana sallayarak. "Seni bu hâle getiren asıl şeyi merak ediyorum. Yüzün kireç gibi Umut!"

Elimi yanağıma götürürken şaşkınlıkla yüzüne baktım.

Hâlâ gülümsüyordu.

"İhanetler, acılar, entrikalar, üzüntü, gözyaşları... Bir türlü peşimi bırakmıyorlar ki!" diyerek konuşmaya başladım. "Bunlar yüzünden normal insanlar gibi yaşayamaz, onlar gibi düşünüp hareket edemez oldum."

"Genel bir durum yani?" diye sordu merakla kaşlarını kaldırarak.

"Yani... Sanırım," diye üstünkörü bir cevap verdim. "Seni de bu saçmalığa alet ettim. Özür dilerim, gerçekten."

Başını geriye yatırırken, sıkıntılı bir şekilde oflayıp, "Mümkünse bundan sonra aramızda özür dilemeyi ve teşekkür etmeyi yasaklayabilir miyiz?" diye sordu net bir tavırla.

"Pekâlâ," dedim usulca başımı sallarken.

"Bu konuda hemfikir olmamıza sevindim," dedi gülümseyerek. "Ayrıca biraz önceki konuya gelecek olursak... Senin gibi güzel bir kızın beni buna layık görmesinden şeref duydum," dedi ve oturduğu yerden reverans yaptı.

"Biraz önce yaşananlar..." Daha cümlemi tamamlamadan ne demek istediğimi anlamış olacak ki lafımı kesti.

"Merak etme. Aramızdaki ilişkiye hiçbir şekilde zarar vermeyecek o durum. Hem dediğim gibi benim için bir şerefti," dediğinde içim biraz da olsa rahatlamıştı.

"Öyle düşünmene sevindim," diyerek karşılık verirken gülümsemeye çalışsam da pek becerebildiğim söylenemezdi.

"Freud'un bir zamanlar söylemiş olduğu gibi," dediğinde bakışlarım gözlerine döndü ve merakıma engel olamayıp lafını kestim.

"Ne söylemiş?" diye sordum merakla.

"Bir gün geriye dönüp baktığınızda mücadele günlerinizin en güzel günleriniz olduğunu göreceksiniz." Söylediklerine hak verircesine başını salladı ağır ağır. "Yerinde olsam Freud'un söylediklerine kulak verirdim."

Gülümsedim.

Dün gece hissettiğim hayranlık yeniden belirmeye başladığında utancım geri plana düşmeye başlamıştı.

"Birer kahve içer miyiz?" diye sordu birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

Bir şey söylemeden, gülümseyerek hızlıca başımı salladım.

"Süper!" dedi ve oturduğu yerden kalkıp mutfağa gitti.

Kendimi geriye atıp ellerimle yüzümü kapatırken, "Aptal Umut..." diye mırıldandım sıktığım dişlerimin arasından. "Aptal... Aptal... Aptal!" diye tekrarladım öfkeyle.

Hâlâ biraz önce olanların şokunu yaşıyor, gerçek olup olmadığını bir türlü idrak edemiyordum. Hayal gibi geliyordu o anlar. Yaşanması mümkün olmayan bir hayal... Ama yaşanmıştı.

Akın'ı öpene kadar aklım yerinde değildi. Mantıklı düşünemiyor, sonrasında vereceğim iç savaşı kestiremiyordum. Eminim ki bu savaş ilerleyen saatlerde başlayacak ve her saniye aklıma gelip yüzümün gülmesine engel olacaktı.

Nefret ettiğim şeyi yapmıştım bir nevi. İki şeyi hatta...

Bu hayatta nefret ettiğim şeylerden biri sadakatsizlikti. Diğeri ise insanları kullanmak ya da birileri tarafından kullanılmak... Aptallığımın bedelini nefret ettiğim iki şeyi de yapmış bir insana dönüşmekle ödüyordum sanırım.

Tüm düşüncelerin arasından sıyrılan bir soru, aklımı karıştırmaya başladı.

Zaten ihanet etmiş, her şeyi bitirmiş bir adama karşı biraz önce yaptıklarımla ihanet etmiş sayılıyor muydum?

Tüm güvenimi yerle bir etmiş, bizi birbirimize karşı birer yabancıya dönüştürecek hâle getirmişti o fotoğraflar. Ona ihanet etmiş sayılmıyordum asla.

Akın elinde iki kupayla salona girdiğinde başımı kaldırıp oturuşumu düzelttim.

Dakikalarca konuşmadık.

Kahvelerimizi yudumladık sadece.

Biraz sonra kupayı koltuğun kenarına koydum. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedim net bir sesle.

Kahvesinden bir yudum alırken kupasının üstünden yüzüme bakmaya başladı.

Kupa dudaklarından ayrılırken, "Tabii... Seni dinliyorum," dedi gülümseyerek. Utancımdan dudaklarına bakamasam da güldüğünü görebiliyordum rahatlıkla.

"Kerem'le aranızda ne geçti?" Şaşkınlıkla gözleri büyürken dudakları aralandı yavaşça. Beklemediği soru karşısında ne yapacağını bilemez gibi etrafa bakıp elindeki kupayı yavaşça kenara koydu.

Gülümsemeye çalıştı.

"Bilirsin... İnsan ilişkilerinde çoğu zaman fikir ayrılıkları olur. Kerem'i de tanıyorsun zaten. Sivri bir karakter olduğunu biliyor-

sundur," diye açıklamaya başladığında sakinliği karşısında şaşkınlığa uğradım.

"Onunla çok yakın arkadaştık. Gerçekten değer veriyordum ona. Ama dediğim gibi çetrefilli insan ilişkileri işte... Bir noktada fikir ayrılığına düşüyor ve zedelenmeye başlıyor." Sakinliğini korumaya devam etti. "Bizim arkadaşlığımız da böyle bitti."

"Anladım," diye mırıldandım.

Öyle başarılı ve sakin bir şekilde cevaplamıştı ki sorumu, üsteleyebileceğimi sanmıyordum. Beklediğim tepkinin zerresini bile göstermeyişi hayal kırıklığına uğramama neden olsa da belli etmemeye çalıştım.

"Peki..." diyerek bakışlarının bana dönmesini sağladım. "Senden bir şey isteyeceğim."

"Nedir?" diye sordu merakla.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra büyükçe yutkundum. Söyleyip söylememek arasında yaşadığım çelişkiden kurtulamadığım için dakikalarca sessiz kalmak zorunda kaldım.

"Bunu yapmanı senden nasıl isterim bilmiyorum fakat... Benim için gerçekten çok önemli," diye kısa bir açıklama yaptım isteğimi belirtmeden önce.

"Rahat olabilirsin," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Benimle bir konuda iş birliği yapmanı istiyorum," dedim tüm soğukkanlılığımla ve duruşumu dikleştirerek.

"Ve bu aramızda kalmalı."

-28-

DÖNÜŞ

Gitmek kolaydır. Asıl maharet her şeye rağmen geriye dönebilmektedir.

Akın'ın yanında olmak, onunla sohbet etmek düşündüğümden çok daha iyi gelmişti.

Bir ölü olarak çıktığım evime eskisi gibi güçlü bir kadın olarak, yeniden doğmuş gibi dönüyordum şimdi.

Hava kararmaya başlamıştı.

Ne kadar zamandır Akın'la olduğumu bilmiyordum fakat zaman çok hızlı geçmişti. Ondan istediğim şeyi yapmayı kabul etmesine duyduğum minnettarlık devam ediyordu hâlâ. Sayesinde büyük bir yükten kurtulacaktım âdeta.

Planlarımızın ve sohbetimizin ardından önce en çok sevdiklerini sonra da tüm kitaplarını göstermişti. Onlar üzerine anlattıklarını sabır ve hayranlıkla dinlemiştim. Pek az insanda rastlanacak güzellikte bir kitaplığı vardı. Kıskanmadım desem yalan söylemiş olurdum.

Yüzümde hafif bir gülümsemeyle kapıyı çalıp açılana kadar kenarda bekledim.

Bu evden bir kazazede olarak, enkazımdan kaçarcasına ayrıldığım için ne anahtar ne telefon... Yanıma hiçbir şey almamıştım.

Telaşlı koşuşturmaları kulağıma ilişiğinde bir adım daha geriye çıktım.

"Umut!" diye bağırdı Göktuğ henüz kapıyı açmadan. "Kesin Umut geldi!"

Kapı açıldığında ikisi birden karşımda dururken sevinçle ışıldayan bakışları, yüzümü incelemeye koyuldu.

"Umut!" der demez mutlulukla boynuma atıldı Göktuğ. "Geldin!"

"Hoş geldin şekerim!" diyen Damla da ikimize birden sarıldığında kocaman gülümsedim.

Birkaç dakika süren büyük sarılmanın ardından geriye çekildiklerinde Göktuğ kollarımdan tutarak beni kendine çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu merakla.

Gülümsemeye devam ederek başımı salladım hafifçe.

"Canım Umut'um..." deyip beni kendine çekti ve yine sarıldı saçlarımı okşayarak. "Sen üzülme sakın!"

"İyiyim ben," diye mırıldandığımda yavaşça geriye çekildi.

İkisi birden garip garip yüzüme bakarken söylediklerime inanmamış gibi görünüyorlardı.

"Hadi gelin, içeri geçelim!" dedi Damla kapıyı iyice açıp kenara çekilirken.

Salona girdiğimizden beri öylece yeri izliyordum. Damla ve Göktuğ meraktan ölüyor olsalar da kendi aralarında fısıldaşmaktan ve beni izlemekten başka hiçbir şey yapamıyorlardı.

"Sorun hadi," diyerek sırayla yüzlerine baktığımda önce birbirlerine baktılar. Sonrasında ise heyecanla parlayan gözlerini yeni-

den yüzüme diktiklerinde derin bir nefes aldım.

Sorgulanmaya hazırdım.

"Nereye gittin?" diye sordu Göktuğ.

"Akın'ın yanındaydım," diyerek kısaca cevap verdim.

"Ne?" diye çığlık attı ikisi birden.

"Neden?" diye sordu Damla.

"Niye Akın enişteme..." Daha cümlesini tamamlayamadan, ters ters yüzüne bakınca sustu Göktuğ. "Niye Akın'ın yanına gittin ki?" diye düzeltti cümlesini.

"Ben bir şey yaptım," diye mırıldandım.

"Ne?" diye sordu Damla.

"Ne yaptın?" dedi Göktuğ da hemen ardından.

"Onu öptüm," deyiverdim tek nefeste.

"Ne?"

"Nasıl?"

"Oha!"

"Ay aklımı kaybedeceğim!"

"Yok artık!"

"Böyle bir şey nasıl yaptın?"

"Yürek mi yedin kızım?"

"Aklını mı kaybettin, ne yaptın?"

Birbirinin peşi sıra binlerce soruyu dizdiklerinde konuşmaları bitene kadar sessizce durup onları izledim. Yüzlerine yansıyan şaşkınlık öyle büyüktü ki sorularını cevapsız bıraktığım için meraktan çıldırdıklarına adım gibi emindim.

"Aşkım neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Damla yeni-

den.

"Bilmiyorum," derken omuz silktim. "Aniden gelişti her şey."

"Seviştiniz mi?" diye sorduğunda yüzümü buruşturarak baktım Göktuğ'un yüzüne.

"Salak salak yapma kendini!" diye çıkıştığımda gururla gülümsedi.

"Beni benim repliğimle vurma lan bidon!" dediğinde Damla'yla birlikte gülüşmeye başladılar.

"Akın'daki yakışıklılık da kimseler de yok ama he..." dedi Damla pis pis sırıtırken. Göktuğ'la birbirlerine bakıp gülüştüklerinde sinsi bakışları yeniden beni buldu.

"Sorma, sorma. Ayaklı sanat enişteмizin karşısında dağ olsa erir!" Göktuğ'un söylediklerine kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

"Ay... Kerem'in doğum gününde kavalyem olduğunda benim bile dizlerimin bağı çözüldü ayol!" dedikten sonra büyük bir gürültüyle kahkaha attı Damla.

"Hiçbiri bir Keremsu enişтem etmez ulan!" diye bağırdı Göktuğ. "Maviş maviş gözlerine kurban olsunlar onun!"

"Yine Kerem'e hâllenmeye başladı bu!" dedi Damla kahkaha atarak.

"Haksız mıyım?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ay sus sus! Umut duymasın," dediğinde ikisi de kıkırdamaya başladı.

"Dur ya, konuyu dağıttık yine!" dedi Göktuğ biraz sonra. "Hadi Umut, anlat her şeyi. Neler oldu? Öptükten sonra Akın ne yaptı? Bu kadar saattir ne yaptınız, seviştiniz mi? Hepsini anlat, hepsini!" diye tek nefeste onlarca kelimeyi sarf edince başımı ağrıttığını fark ettim.

"Evet, evet. Her şeyi anlat!" dedi Damla da heyecanla.

"En başından anlatacağım her şeyi ama bir şartla," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Neymiş o?" diye sordular.

"Konuyu çok fazla dağıtmak yok!"

"Tamam!" dediler aynı anda.

"Birkaç gün önce okuldayken Azra'yla karşılaştık," dedikten sonra Göktuğ lafımı kesti.

"Yılan suratlı," diye homurdandı.

"Kenafir!" dedi Damla'da. "Ne yaptı yine?"

"Yine saçma sapan konuştu fakat öyle bir şey söyledi ki günlerdir onun merakıyla yaşıyordum," diye anlatmaya devam ettim.

"Ne dedi?" diye sorarak yine lafımı kesti Göktuğ.

"*Bu zamanlarının kıymetini bil. En fazla kırk sekiz saat içinde başına bir şey gelecek*, gibisinden bir şeyler söyledi," dediğimde ikisinin de şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı.

"Ne sanıyor kendini bu kuru götlü karı?" diye çıkıştı Damla. "Bu resmen tehdit etmektir canım, olur mu öyle şey?"

Göktuğ da oturduğu yerde doğrulurken, "Gerçekten lan! O kim oluyor da benim Umut'umu tehdit ediyor?" dedi öfkeyle.

"O bahsettiği şey neymiş?" diye sorduktan sonra Damla'nın bakışları sehpanın üzerinde duran kutuya döndü. "Bu fotoğraflar mı?"

"Geçenlerde Göktuğ'la sahilde yürürken bir araba tarafından takip edildiğimizi fark ettik," dediğimde Damla'nın attığı çığlık dakikalarca kulaklarımda yankılanmaya devam etti.

"Nasıl yani? Kim takip ediyor şekerim sizi?" diye sordu hayretle.

"Bilmiyoruz," dedim omuz silkerek. "Aynı araba dün gece evi-

me yürürken de beni takip etti. Korkunç şeyler yaşadım. Kaçarken yere düştüm. Takip eden her kimse arabayı üzerime sürdü... Korkunçtu," dedikten sonra o anları yeniden yaşamış gibi suratım asıldı.

"Sen neler anlatıyorsun böyle?" diye sordu Göktuğ. "Neden anlatmıyorsun bunları kızım? Niye salak salak yapıyorsun kendini?"

"Gerçekten Umut, böyle bir şey saklanır mı?" diye kızdı Damla da. "Ya başına bir şey gelmiş olsaydı?"

"Gelmedi ama..." diye mırıldandım fakat söylediklerinde haklı oldukları için çok fazla karşı çıkmak istemedim.

"Kimmiş peki, öğrenebildin mi?" diye sordu Göktuğ.

Başımı iki yana salladım.

"Öylece geçip gitti araba ben yerde kıvranırken."

"Senin yerde ne işin var? Sana mı çarptı yoksa?" diye sordu Damla dehşet içinde.

"Ay hayır, saçmalama!" dedim vakit kaybetmeden. "Koşarken düştüm."

"Ay çok korktum!" derken ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. "Peki sonra?"

"Biz bu takip eden kişinin Akın olduğunu sanıyorduk," diye anlatmaya devam ederken yeniden lafım kesildi.

"Neden?" diye sordu Damla şaşkınlıkla. "Akın'la ne alakası var?"

"Çünkü bizi takip eden kişinin sarışın olmadığını, saçlarının siyah olduğunu biliyoruz. Yani Kerem olması imkânsız."

"Ayol dünyadaki tek siyah saçlı Akın mı?" diye karşı çıktı.

"Katil olduğundan şüphelendiğimiz kişilerin Kerem ve Akın

olduğunu göz önünde bulundurduğumuzda, Akın'dan şüphelenmemiz gayet normal değil mi?" diye soruyla karşılık verdim.

"Öyle düşünüyoruz da... Ya Giray'sa?" dedi Göktuğ.

"Ay Giray da mı şüpheliler arasında var bir de?" diye sorduğunda yüzündeki şaşkınlığı anlatacak herhangi bir kelime yoktu.

Göktuğ'la birlikte ağır ağır başımızı sallayarak karşılık verdik.

"Kazanın olduğu gün üçünün de arabada olduğunu düşünüyoruz. Giray sadece bir tahmin. Akın ve Kerem kesin ama..." diye açıkladım kısaca.

"Gerçekten beynim yandı ya!" diye söylendi Damla oturduğu yerde kıpırdanarak.

"Peki, Akın'la ne yaptınız?" diye sordu Göktuğ yine konu dağılır gibi olunca.

"Bir anlık gelişti işte her şey. Öptükten sonra hiçbir şey yapmadı. İçeriye davet etti," dediğimde Göktuğ gülerek cümlemi yarıda kesti her zamanki gibi.

"Yoksa?" dedi pis pis sırıtarak.

"Bir daha sevişmekten bahsedersen canını alacağım senin!" diye tehdit ettim öfkeyle kaşlarımı çatarak.

"Tamam be..." diye mırıldanarak kendini geriye attı.

"Olgunlukla karşıladı durumu. Hiçbir şey söylemedi. Üzerine çok konuşmadık bile, normal sohbet ettik. O kadar!" dedikten sonra hafifçe omuz silkerek konuşmamı sonlandırdım.

"Peki, Kerem meselesi ne olacak?" diye sorduktan sonra alt dudağını büzdü Damla.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım üzüntülü bir sesle. "Belki ölürsem kötü hisseder ve bana geri döner."

"Bana bak!" dedi Göktuğ oturduğu yerden kalkarken. "Salak

salak yapma kendini. Ölürsen seni öldürürüm!"

Boşluğuma geldi birden, gülmeye başlayınca yanıma gelip koltuğun kenarına oturdu. Başımdan tutup göğsüne yasladıktan sonra saçlarımı okşadı.

"Beyinsizsin, salak salak yapıyorsun kendini, sinirlerimi bozuyorsun, domuzsun, izlediğim dizileri izlemiyorsun, yemek yemiyorsun, bazen şerefsizlik yapıyorsun, bidonsun, arada bir tokatlayasım geliyor ama seviyorum seni lan!" dedi çenesini başıma yaslayarak.

Yanağımda duran elinin üzerine elimi koyarken, "Sen aptal bir çocuksun," diye fısıldadım sevgi dolu bir sesle.

Başımı göğsüne daha sıkı bastırdığında kollarımı beline sardım.

"Ay çok tatlısınız, yiyesim geldi sizi!" dedi Damla da gülümseyerek bizi izlerken. "Zaten karnım da acıktı, yesem mi acaba?"

"Ye!" dedi Göktuğ coşkulu bir şekilde.

"Sana kıyar mıyım hiç güllü lokumum!" diye karşılık verdi aynı coşkuyla.

"Bu arada..." derken Göktuğ'u bırakıp geriye çekildim. "Şu tekne partisi yarındı, değil mi?" diye sorduğumda heyecanla gözleri parladı.

"Evet!" dedi heyecanlı bir sesle. "Lütfen, gitmeyeceğiz deme. Ağlarım!"

"Gideceğiz," dedim net bir sesle. Yüzümde şeytani bir gülümseme belirirken son birkaç şey söylemek üzere dudaklarım aralandı.

"Öyle bir eğleneceğiz ki... Bir daha kimse canımızı sıkamayacak."

-29-

DAVET

En acısı da deli gibi severken ondan uzak durmak zorunda kalmaktır.

Umut: Kerem?

Keremsu: Kerem kim? :D

Umut: Keremsu -,-

Keremsu: Söyle umut ışığım

Keremsu: Seni dinliyorum

Umut: Neler yapıyorsun?

Keremsu: Biraz önce uyandım

Keremsu: Ama hala yataktan çıkmadım

Umut: Yuh!

Umut: Saatten haberin var mı?

Keremsu: Var da yataktan çıkmam için sebebim yok

Keremsu: Neden çıkayım ki?

Umut: Neden çıkmayasın ki?

Keremsu: Çok istiyorsan gel de çıkar :D

Keremsu: Ya da...

Umut: Ya da?

Keremsu: Sen de gel yat :D

Umut: Sen iyice şımardın Keremsu!

Keremsu: Ohooo

Keremsu: Sanki ne dedik canım

Keremsu: :D

Umut: Evet evet

Umut: Sen iyice haydutluğu ele aldın!

Umut: -,-

Keremsu: Bakıyorum da yine sinirliyiz

Keremsu: Bir şey mi oldu?

Umut: Olmaması mümkün mü?

Keremsu: Anlat bakalım

Keremsu: Neler oluyor yine?

Umut: Boş ver...

Umut: Anlatmaya değmez

Keremsu: Emin misin?

Umut: Evet

Keremsu: İyi bakalım

Keremsu: Bugün buluşsak mı?

Umut: Hayır.

Keremsu: Hayır mı?

Umut: Hayır

Keremsu: Bugün fazla netiz bakıyorum da…

Umut: Sus

Umut: Bizim için çok daha güzel planlarım var

Umut: Sadece onları bekle

Keremsu: Hım…

Keremsu: Neymiş bakalım onlar?

Umut: Bayılacaksın

Keremsu: Ee merak ettim şimdi ben

Keremsu: Ne zaman göreceğim bu planları?

Umut: Yarın

Keremsu: Yarın mı?

Umut: Evet yarın

Keremsu: Ucundan bir şeyler söyle bari umut ışığım ya

Umut: Olmaz

Umut: Sadece şu kadarını söyleyebilirim

Umut: Yine bir okul partisine gideceğiz yarın

Umut: Parti bir teknede olacak

Umut: Ona gideceğiz

Keremsu: Yalnız oluruz sanmıştım -_-

Umut: Çok eğleneceğiz!

Keremsu: Onun yerine baş başa bir şeyler mi yapsak acaba? :D

Umut: Hayır Keremsu

Umut: İtiraz etmek yok

Umut: Partiye gideceğiz!

Keremsu: Yarın erkenden sana gelirim o halde

Keremsu: Birlikte gideriz

Umut: Bizimkilerle birlikte gideceğiz

Umut: Yanımda onlar olacak rahat edemeyiz

Umut: Parti girişinde buluşalım daha iyi olur ya

Keremsu: Şimdiden söyleyeyim

Keremsu: Ben bu planı hiç sevmedim umut ışığım

Keremsu: Boş boş evde otursak bin kat daha iyi yani

Umut: Ay Keremsu amma itiraz ettin he

Umut: Çok eğleneceğiz diyorum ya

Keremsu: Tamam tamam

Keremsu: İtiraz etmeyeceğim artık

Umut: Hah şöyle yahu

Umut: Sabahtan beri ikna etmeye çalışmaktan helak oldum

(Keremsu ses kaydediyor…)

Keremsu: *Onu bir görseniz sanırsınız, o bir deniz yanılırsınız, o beniiiim, güneeeeeş sistemim…*

Keremsu: Nasıl umut ışığım?

Keremsu: Güzel söylemiş miyim?

Umut: Hı hı

Umut: Neydi bu şarkının adı?

Keremsu: Son Feci Bisiklet-Bikinisinde Astronomi

Keremsu: Ama bırak şimdi şarkı adını da

Keremsu: Hı hı ne umut ışığım?

Umut: Yaaaa

Umut: Damla'yla Göktuğ yanımdalar

Umut: Asla rahat bırakmıyorlar

Umut: Doğru düzgün dinleyemedim bile :(

Keremsu: Öyle desene

Keremsu: Boşuna sinirleniyordum ben de

Umut: Ay saçmalama Keremsu

Umut: Sonra konuşuruz yine olur mu?

Keremsu: Tamam umut ışığım

Keremsu: Öpüyorum

Umut: Öptüm

-30-

O GİTTİ

Öldüğünde kalbine gömülmeyi dilediğin insanın gözlerinde cenazenin kaldırılması, acıların en tarifsiz olanıdır.

Yine sıcaktan ve buhardan başım dönene kadar duş almıştım.

Bornozum ve saçlarımdaki havlu yüzünden neredeyse tavana değecek kafamla odama girer girmez yaptığım ilk şey, kendimi yatağıma atmak oldu.

Epey bir süre ellerim karnımın üzerinde tavanı izleyerek harcadım zamanımı. En azından başımın dönmesi geçinceye kadar...

Biraz sonra ellerimle yataktan destek alarak ayağa kalktım ve hazırlanmaya başlamadan önce odanın ışık alması için perdeleri açtım.

Hücum eden güneş ışığıyla aydınlanan oda, daha iyi hissetmemi sağladı.

Çok geçmeden bornozla pencerenin önünde dikilmemin bedelini rezil olmakla ödemiş, Akın'la karşılaşmıştım!

Ne yapacağımı bilemeyerek boş boş yüzüne bakarken, gülümseyip hafifçe başıyla selamladığında aynı şekilde karşılık verdim.

Bugün ikimiz de pencere önü yazışmasına yeltenmediğimiz

için selamlaşmakla sınırlı kalmıştı iletişimimiz.

"Allah'ım... Tahminen ne zaman rezil olmayı bırakırım acaba?" diye söylene söylene giysi dolabıma doğru yavaşça yürüdüm.

Bugün oldukça geç uyandığım için direkt partiye hazırlanmaya başlayacaktım.

Makyajımı ve diğer işlerimi halledene kadar idareten gri bir eşofman takımı giydikten sonra odadan çıktım.

Hazırlığa başlamadan önce güzel bir kahve içip iyice ayılmak istiyordum.

Kupaya gerekli miktarda kahveyi attıktan sonra kavanozu yerine koyup suyun kaynamasını beklemeye başladım.

Tezgâha yaslanmış şekilde kollarımı göğsümün altında birleştirmiş, bu gece olacakları düşünüyordum. Partide olacakları zihnimde canlandırmaya çalışınca bile tüylerimin ürperdiğini, boğazımın kuruduğunu hissedip sertçe yutkundum.

Biliyordum, bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ben dahi eski hayatıma yabancılaşacak, nasıl olacağını tahmin bile edemediğim yeni bir hayata başlayacaktım.

Emin olduğum tek şey, bu geceyle birlikte hayatımın tüm gündüzleri elimden alınacaktı.

Her zaman olduğu gibi hazırdım, her şeye...

Hazırladığım kahvemle birlikte odama girdikten sonra kahvemi uygun bir yere koydum.

Dolabıma kaldırırken her anında kalbimin ezildiği elbiseyi dikkatlice çıkardım ve yavaşça yatağın üzerine bıraktım.

"Ne badireler atlattın sen de..." diye mırıldandım yatağın üzerinde duran elbiseme üzüntüyle bakarken.

Kerem'in aile yemeği için seçtiği elbiseyi o gece giyememiştim. Azra denen baş belası onu paramparça etmişti çünkü. Çok üzül-

müştüm...

Sonra Kerem'in doğum günü için organize ettiğim partide giyebilmek için aynı elbiseden yaptırmıştım yeniden. Bu kez giyebilmiştim... Hayatımda o elbisenin içindeyken, Kerem'in karşısına o elbiseyle çıkarken hissettiğim mutluluğu çok az yerde hissetmiştim.

Öyle büyük bir mutluluktu ki... Çok gördüler. Birkaç saat içinde sırların hapsedildiği odanın kapısı açıldı ve tüm gerçekler gün yüzüne çıktı. Akın ya da Kerem'in katil olduğunu öğrendim bu elbise üzerimdeyken.

Bu elbiseyi giydiğim gün lanetlenmiştim haberim olmadan. Her şey o günden sonra başladı ve durmak bilmedi. Her geçen gün daha da kötüye gitti her şey.

Ve dün gece... Suçlu olma ihtimaline rağmen güvendiğim, âşık olduğum tek adamın ihanetiyle çarmıha gerildim.

Bu kez kurtuluşum yoktu.

Bu kez enkazdan çıkıp hayatta kalacak gücüm yoktu.

Eğer buysa beni bekleyen son... Onu en güzel hâlimle karşılamak isterdim.

Dudaklarımın kenarlarına yerleşen buruk bir tebessümle arkama dönüp hazırlanmak için yürümeye başladım.

Saatler geçmişti.

Sadece makyajım için bile öyle büyük bir emek ve zaman harcamıştım ki... Tam istediğim gibi olmuştu ama. Saçım, makyajım her şeyiyle kusursuzdu.

Elbisemi özenle giydikten sonra aynanın karşısına geçip sanatıyla övünen bir sanatçı edasıyla kendimi baştan aşağı süzdüm.

Kerem'in seçtiği, acılarımın en büyüğüne şahit olan kırmızı elbisemi inceledim dikkatle. İlk giydiğim gün heyecanla çarpan

kalbim, şimdi nefretin dinginliğiyle sessizliğini koruyordu. Üzerine sinmiş karanlık geçmişe rağmen her şeyiyle çok güzel görünüyordu elbise.

Eğer bu gece edilecekse bir veda, bundan daha güzel olamazdı.

Eminim.

Çalan telefonum beni tüm düşüncelerimden çekip çıkarırken sinirden gözlerimin dolduğunu yeni fark ediyordum.

Makyajım bozulmasın diye gözlerimi yukarı çevirip, ellerimle havalandırırken telefonuma doğru koşturdum.

Göktuğ Arıyor...

Bekletmeden aramayı onayladıktan sonra ilk konuşan ben oldum.

"Neden aradın?" diye sordum sesimin titrememesine özen göstererek.

"Sen neden açtın?" diye her zamanki boş telefon açılışı muhabbetimizi yapmaya çalışsa da buna sabrım olmadığı için engel oldum hemen.

"Hazırlanıyorum Göktuğ, acelem var."

"Yine tersinden kalkmışsın belli ki!" diye homurdandı.

"Göktuğ... Yorma beni!"

"Tamam be, cırlama hemen!" diye çıkıştı. "Nerelerdesin diye sormak için aradım."

"Evdeyim işte, hazırlanıyorum. Sen?" Dikkatlice yatağın kenarına oturdum yorulduğumu fark edince.

"Biz de Damla'yla birlikteyiz," dedikten sonra, "Kocasını bekliyoruz," diye ekledi.

"İyi madem. Benim de işim biter birazdan. Gelirim."

"Bir şey soracağım," dedikten sonra cevap vermemi bekleme-

den konuşmaya devam etti. "Neden ayrı ayrı gidiyoruz, mal mıyız biz?"

"Ne fark eder ki?" diye sordum.

"Sen yine bir şeye celallenmişsin, belli!" diye söylendi.

"Dün gece bilmem kaçıncı kez aldatıldığımı öğrendiğim için özür dilerim Göktuğ!" diye patladım kendime hâkim olamayarak.

"Salak salak konuşmasana, ben onu mu dedim sana?" diye kızdığında ofladım.

"Asabım bozuk işte, niye alınıyorsun?" derken sesimi oldukça sakin tutmaya çalıştım.

"Beni de sinirlendiriyorsun durduk yere..." derken o da sakinleşmeye çalışıyordu. "Neyse, ne zaman gelirsin?"

"Birazdan çıkacağım. Siz neredesiniz?"

"Biz yakınlardayız zaten. Birazdan teknede oluruz herhâlde."

Pencereden dışarıya baktığımda havanın karardığını gördüm. En son, güneş ışıl ışıl parlıyordu oysaki. Hazırlanma telaşından zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlayamamıştım.

"İyi madem, hadi kapat da işimi gücümü halledip çıkayım ben de," derken, elbise yüzünden destek alarak yavaşça ayağa kalktım.

"Tamam bitir madem."

"Hadi kapatalım madem," diye karşılık verdim.

"Tamam madem," dedi gülerek.

"Bay madem," dedim aynı şekilde gülerken.

"Bay bay madem," dedikten sonra görüşme sonlandı.

Telefonu kenara bırakıp yeniden aynanın karşısına geçtim.

Başım ve omuzlarım dik bir şekilde güçlü duruyordum. Ruhum ise acılar içinde diz çökmüş hâldeydi. Neyse ki ruhumu gö-

ren kimse yoktu.

Elbisenin kesimi yüzünden saçlarımı atkuyruğu yapıp omuzlarımı açıkta bıraktım. Son olarak birkaç kere daha parfüm sıkarak hazırlığımı tamamlayıp, yüzüme en sahici gülümsememi takınarak odadan çıktım.

Evden çıkmak üzere koridoru ağır ağır adımladım.

Muhtemelen güneş bu geceden sonra bir daha asla doğmayacaktı.

Partinin olduğu yere yakın bir noktada indikten sonra topuklu ayakkabılarım yüzünden temkinli adımlarla yürümeye başladım.

Açıkta kalan omuzlarıma ve bacaklarıma diş geçiren rüzgâra rağmen duruşumu bozmadan, gülümsememi soldurmadan yürümeye devam ederken avucumun içinde duran telefonum çalmaya başladı.

Durdum.

İrkilerek ekrana baktım arayan kişiyi öğrenmek için.

Keremsu Arıyor...

Aniden kalp atışlarım hızlanmaya başladığında, gözlerimi sıkıca yumup derin derin nefes aldım.

Cesaretimi topladıktan sonra aramayı onaylayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim," dediğimde sesim beklediğimden daha cılız çıkmıştı.

"Umut ışığım neredesin?" diye sorduğunda arkada duyduğum kalabalığın sesi, partide olduğunu düşündürmüştü.

"Birkaç dakikaya orada olacağım," dedim titreyen sesimle. "Sen neredesin?" diye sordum cevabını bildiğim hâlde.

"Biraz önce geldim. Teknenin yanında bekliyorum," dedikten sonra gülümsediğini hissettim. "Çabuk gel, çok özledim seni!"

"Geliyorum," derken sesimdeki intikam hırsı tenimi yakıp kavurmaya başladığında yeniden gözlerim dolmaya başladı. "Görüşürüz," dedikten sonra cevap vermesini beklemeden aceleyle telefonu kapattım.

"İyi misin?" diye sordu Akın gözlerimin içine bakarken.

Hızlıca başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım.

"Gidelim mi?" diye sordu. Kolunu girmem için kaldırdığında daha büyük bir gülümsemeyle koluna girdim.

"Gidelim," dedikten sonra yürümeye başladık.

Attığım her adım bizi malum sona yaklaştırırken kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu. Sadece birkaç dakika sonra bitecekti her şey.

Kerem'in kalbine öyle bir hançer saplayacaktım ki biraz sonra... Tıpkı benim gibi acılar içinde kıvranacak, yaşadığım acıların hepsini kendisi de yaşayacaktı.

Suça suçla karşılık vermek alçaklıktı fakat canıma tak etmişti artık. Sığındığım, güvendiğim tek insanı da kaybettiğime göre aşağılık bir insan olmak umurumda bile değildi.

Yoruldum artık. Sırtımdaki yük taşıyamayacağım kadar ağırdı. Bırak yürümeyi, dizlerimin üzerine çökmüş kıpırdayamıyordum bile. Eziliyordum.

Şarkı sesi her adımda kulağıma daha çok çalınmaya başladı.

Kalabalığın sesi her an daha da çok uğultuya dönüştü.

Kalbimin sesi kulaklarımı sağır etmeye başladı. Zihnim hiç olmadığı kadar bulanık, kalbim katran karası bir hâl almıştı.

İşte, oradalardı.

Göktuğ, Damla, Damla'nın yeni erkek arkadaşı Barış olduğunu düşündüğüm çocuk, Gökçe, Giray... Ve en önemlisi Kerem!

Biraz sonra olacaklardan habersiz, mutlulukla beni bekliyordu. O sürede de birileriyle gülüşüp sohbet ediyordu.

Sevgili Kerem, her seferinde yenildiğim mavilerine bu gece son kez bakacağım. Ve bundan sonra onlar ebediyen bana nefretle bakacak.

"Hazır mısın?" diye sordu Akın tereddütlü bir şekilde yüzüme bakarken.

Ürkek bakışlarım Kerem'den Akın'a döndü. Yaşadığım gerginlik konuşamayacak kadar ağır geldiğinde güçlükle yutkundum.

Gözlerimi kapatıp belli belirsiz salladım başımı.

"Eğer istersen..." diye konuşmaya başladığında cümlenin devamında söyleyeceklerini yapmaktan korktuğum için hemen atılıp lafını kestim.

"Hayır. Eminim!" dedim kararlı bir şekilde çenemi dikleştirerek.

"Pekâlâ. Gidelim mi?" dediğinde yeniden başımı salladım ve yürümeye devam ettik.

Ve gece işte şimdi başlıyordu.

Kerem'in kahkahasının kulağıma ilişeceği kadar yakındık artık onlara.

Gerginlikle titreyen bacaklarıma engel olmak ve sakinleşebilmek için son bir kez daha durdum. Akın'ın koluna daha sıkı tutundum yeterli gücü kendimde bulamayınca.

"Sakin olmalısın," diye fısıldadı kulağıma. "Eline yüzüne bulaştırmak istemezsen tabii."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Sakinim."

"Umut?" adımı duydum ve yaşadığım korku yüzünden öyle bir sıçradım ki...

İç çekerek bakışlarımı Akın'dan çekip önüme döndüğümde bana seslenenin Göktuğ olduğunu ancak idrak edebildim.

Teker teker döndü bakışlar üzerimize.

Tırnaklarımı Akın'ın koluna saplayacak kadar sıkı tutunurken nefesimi tuttum ve âşık olduğum mavilerinin bize döneceği, nefretle kararacağı anı bekledim.

İçeriden dudaklarımı ısırıyor, boşta olan elimin tırnaklarını avuçlarıma geçirmiş, var gücümle sıkıyordum. Öyle hissizleşmiştim ki acı duymuyordum artık.

Kerem'in yanındaki herkesin şaşkınlık ve dehşet dolu bakışları üzerimizde gezinirken aralarında kalan Kerem heyecanla arkasına döndüğü an zaman durdu.

Kıyametin Kerem'in mavilerinde koptuğu o anlarda yaşam sona erdi.

Adımı duyduğu an yaşadığı mutluluğun ev sahipliği yaptığı dudakları öfkeyle gerilirken, gözünü kırpmadan, nefes dahi almadan gözlerime bakıyordu şimdi.

Nefes almak hiç bu kadar zor... Hatta imkânsız olmamıştı benim için. Boğazımdan aşağı yuvarlanan cam parçaları paramparça ediyordu içimi.

Dişlerini sıktığını gördüm biraz sonra. Nefretle gözlerinin kısıldığına şahit oldum hemen ardından. Ve sıktığı yumrukları...

Gözleri gözlerimden ayrıldığında ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissettim. O kadar soğuktum artık. O kadar ıssız...

Bakışları Akın'ın kolunu tutan elime kaydığında korkuyla kıpırdandı parmaklarım. Fakat bırakmadım. Tutmaya, tutunmaya devam ettim.

Cesarete ihtiyacım olduğunu hissettiğimde Kerem ve diğerlerini umursamadan Akın'a döndüm yeniden. Her şeyin yolunda olduğunu, istediğimi başardığımı söylemesine ihtiyaç duydum.

Tek kelime etmedi.

Titrememi belli etmemek için var gücümle çabalayarak yeniden önüme döndüğümde Kerem'in bir adım attığını gördüm.

Geriye doğru ufak bir adım attım.

Bir adım daha attı hemen sonra. Attığı her adımda yer korkuyla inliyor gibiydi. Yanımıza ulaştığında olacakları kestiremeyişimin verdiği korkuyla küçük küçük nefesler alıyor, sakinleşmeye çalışıyordum. Fakat ne yapsam nafile... Benim için sakin bir hayat yoktu artık.

Kerem'den saniyeler önce aşina olduğum kokusu burnuma ulaştığında ağlamamak için yanaklarımı dişledim.

Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz! diye tekrarlayıp duruyordum içimden.

Tam karşımda duruyordu şimdi.

Kerem Aktan tam karşımdaydı fakat bir yabancıdan farksızdı. Bana aşkla bakan gözleri yoktu, mutluluk saçan gülüşleri yoktu, sevgi yüklü sözcükleri yoktu. Evet, âşık olduğum adamın bedeni karşımda olabilirdi fakat ruhu... Kalbi yoktu.

Yumruklarını ve dişlerini sıkarken öfkeyle kızaran gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu. Mavilerinin karanlığında üşürken, öfkeyle titreyen nefesi tenime dokunduğunda başımın döndüğünü hissettim.

Derin bir nefes daha aldığında onun aksine yeniden nefesimi

tuttum.

Dakikalardır süren sessizliğe biri son versin istiyordum. Ne olacaksa olmalı, ne yaşanacaksa yaşanmalı fakat bir şekilde bu uçsuz bucaksız bekleyiş artık bitmeliydi. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı çünkü. Her an yere yığılma korkusuyla Akın'ın kolunu sıkmak istemiyordum.

Ve nihayet beklenen an geldi.

Âşık olduğum dudakları nefretini saçmak için aralandığında gözlerim oraya kaydı. Nefesimi tutup sarf edeceği kelimelerin altında ezileceğim anın gelmesini bekledim.

"Umut..." diye fısıldadığında öyle bir sarsıldım ki... Bulanmaya başlayan midemin acısıyla iki büklüm olmamak için zor tuttum kendimi. "Ne demek oluyor bu?" diye sordu hemen sonra sıktığı dişlerinin arasından.

Cevap vermek istiyordum fakat belli etmesem de dakikalardır yaşadığım gerginlik yüzünden konuşamayacak kadar güçsüz bir hâle gelmiştim.

Ağlamamak için sıkmaktan yanmaya başlayan gözlerimi kapattım çok kısa bir süreliğine. Derin bir nefes aldığımda titreyişini önemsemeden gözlerimi yeniden açtım.

Başımı dikleştirdim ve konuşmadan hemen önce büyükçe yutkundum. Gülümsemeye çalıştım aynı zamanda fakat pek başarılı olabildiğimi sanmıyordum.

"Her şey ortada değil mi?" dediğimde en az onun kadar yabancıydım ben de.

"Ortada olan ne?" diye bağırdığında korkuyla titredim. Öyle ki korkudan gözlerimi kapatmıştım. "Ortada olan ne Umut?" diye tekrarladı daha sakin bir şekilde. "Şu an olan hiçbir şeyi aklım almıyor benim. Anlat bana, ortada olan ne?"

Ummadığım bir anda çenemden tuttuğunda korkuyla irkil-

dim. "Aç gözlerini Umut!" diye emretti. "Aç gözlerini, bana bak!" Dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Gözlerimin içine bak Umut!

Gözlerimi yeniden açtığımda karşımda öfkeyle gerilmiş yüz hatları, çattığı kaşları ve kızarmış gözleri duruyordu. Korkuyla yutkunmaya çalıştım.

Derin bir nefes aldı sakinleşebilmek için.

"Şimdi bana gerçeği söyle... Burada ne oluyor?" Her kelimeyi vurgulaya vurgulaya konuşurken yaptığım tek şey, gözlerinin içine bakmaktı.

Bedenimde cesarete dair hiçbir şey yoktu artık. Cesaretin zerresi olsa şu an her şey çok başka olabilecekken korkaklık ediyor, susuyordum.

"Konuşsana Umut!" diye bağırdı yeniden. "Neden susuyorsun, bir şey söylesene!"

"Ben..." diyebildim ancak titreyen sesimle.

"Sen ne Umut, sen ne? Neden konuşmuyorsun? Bu herifin yanında... Kolunda ne işin var?" Çenemi tutan eli Akın'ı işaret ediyordu şimdi.

"Bunu mu merak ediyorsun?" diye bağırdım aniden kendimin bile beklemediği bir şekilde. "Merak ettiğin tek şey bu mu?" Sesimin titriyor olması umurumda bile değildi artık.

"Evet bu!" diye bağırdığında sesi tüm sahilde yankılanmıştı. "Ve sen şimdi bana bunun cevabını vereceksin!"

Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım.

"Sana cevabını ben vermeyeceğim Kerem!" dedim. Akın'ın kolundan tutunan elimi de çekerek çantamı önüme aldım ve titreyen ellerimle güç bela açtım. İçinden fotoğrafların olduğu zarfı çıkardım.

Zarfı nefretle sıkarak, havada sallarken konuşmaya devam et-

tim.

"Bak işte cevap!" derken sesim tiksinircesine çıkmıştı.

Yüzümde en acı gülümsemem yerini alırken ağır ağır salladım başımı.

Daha fazla dayanamıyordum artık. Serbest bıraktım kendimi, ağlamaya başladım.

Havada tuttuğum zarfı göğsüne doğru fırlatırken konuşmaya devam ettim.

"Tüm sorularının cevabı burada işte... Al, bak!"

Gözyaşlarım öfkeyle yanaklarımdan süzülürken, fotoğrafların hesabını sormadan yere yığılmamak için dualar etmeye başladım.

Göğsünden sekip yere düşen zarfa şaşkınlıkla baktı uzunca bir süre. Aynı şekilde partideki insanlar ve bizimkiler de bir film izler gibi bizi izliyorlardı.

Biraz sonra eğilip zarfı yerden aldı ve açmadan hemen önce, "Ne bunlar?" diye sordu bana bakmadan.

"Çok merak ediyorsan aç!" dedim öfkeyle yüzümü buruşturarak.

Kerem'e, kendime, hayatıma... Herkese ve her şeye öfke besliyordum.

Yanaklarımı ellerimin tersiyle silerken dişlerimi sıktım.

Nihayet merakına yenik düşüp zarfı açtı ve içindeki fotoğraf destesini çıkardı. İlk birkaç fotoğrafı ağır ağır geçtikten sonra öpüştükleri fotoğrafa gelince durdu. Dakikalarca süren bakışma saatlerce sürmüş gibiydi.

Geriye kalan fotoğrafları hızlıca geçtikten sonra başa döndü. Bıkmadan usanmadan aynı fotoğrafları defalarca hızlı hızlı geçti.

"Sen... Bana... Bunu ikinci kez yaşattın Kerem!" dedim

öfkeyle ve aramızdaki mesafeyi bir adımla daha azalttım. "Beni aldattın!" dedim tek tek. "Bana yalan söyledin!"

"Hepsi bu yüzden mi?" diye sordu dehşetle yüzümü incelerken. "Fotoğrafları gördün. Beni partiye çağırdın. Sonra da buraya bu herifin kolunda geldin... Çünkü intikam alman gerekiyordu, öyle mi?" Öyle sakin konuşmuştu ki bu sakinliği rahatsızlık verecek boyuttaydı.

"Evet, öyle!" dedim beklemeden. "Her şey senin yüzünden. Bizi bu hâle sen getirdin!"

"Umut sen nasıl..." derken kolumdan tuttuğunda ona temas etmek bile midemin burkulmasına neden oldu. Geriye çekilmek istesem de kıpırdamadım.

"Kerem!" dedi Akın da Kerem'in omzuna dokunarak.

Kerem hiçbir şey söylemedi. Saniyeler içinde sessizliğin hüküm sürmeye başladığı ortamda bulunan öfke havaya karışmış, somutlaşmış ve ciğerlerime yapışmıştı sanki.

Uzunca bir süre omzunun üzerindeki Akın'ın eline baktı. Her saniye biraz daha sinirleniyor, titremeyen bedeni sinirden titremeye başlıyordu.

Kerem'in kolumu tutan elleri gevşedi, Akın'ın suratına bir yumruk indirdi ve bu sırada büyük bir çığlık koptu.

Ben de dâhil herkesin korku dolu çığlıkları sahili inletirken Akın'ın suratına inen yumruğun acı sesi kulaklarımda uğuldamaya devam etti.

Akın, saniyeler içinde öylece yere yığılırken dehşet içinde ellerimi ağzıma kapatmış, yaşananlara şahitlik ediyordum.

Kerem yeniden saldırmaya yeltendiğinde var gücümle koluna asılıp onu itmeye çalıştım.

"Sen ne yapıyorsun Kerem?" diye bağırdım bir yandan da ağla-

yarak. "Kendini ne sanıyorsun?"

"Bir daha... Bana dokunacak olursan o elini kırarım senin!" diye tehditler savurdu söylediklerimi duymazdan gelerek.

Akın kanayan burnunu elinin tersiyle yoklarken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Sana inanamıyorum," diye mırıldandım hayretle yüzüne bakarken. "Sana gerçekten inanamıyorum!" dedim heceleyerek. "Suçuna rağmen burada Akın'a saldıracak kadar alçaldın demek!"

Hışımla bana döndüğünde irkildim.

"Sen Umut... Sen bu gece bizi öldürdün!" dediğinde gözlerinin içine baktım ve gördüklerim öyle kötüydü ki... Görememeyi diledim o an. Keşke, keşke görmeseydim.

Biraz önce, öldüğümde kalbine gömülmek istediğim adamın gözlerinden cenazemin kaldırıldığına şahit oldum.

İşte bu gördüklerimin tarifi imkânsızdı.

Son bir kez acıyarak yüzüme baktıktan sonra arkasına dönüp yürümeye başladı.

Gözyaşlarım durmak bilmiyordu.

Birden durdu, merakla başımı kaldırıp neden durduğunu öğrenene kadar nefesimi tuttum. Omzunun üstünden küçük bir bakış attıktan sonra tamamen bana doğru dönüp yeniden karşıma dikildiğinde titremem daha da arttı.

"Sana gerçeği söyleyeyim mi Umut?" diye fısıldadı sadece benim duyacağım şekilde. "Bu fotoğraflar... Orada gördüklerin... Ne amaçla yapıldı bilmiyorum fakat şunu bilmelisin ki hepsi birer düzmece!" diye açıkladığında yer yarılsın içine gireyim istedim. Dünya başıma yıkılsaydı da bu anları yaşamasaydım diye diledim.

"Na... Nasıl?" diye kekelerken dehşetle açılan gözlerim öfkeyle bürünmüş gözlerine bakıyordu.

"Fotoğraftaki Azra, evet. Bir şekilde organize etmiş ve böyle bir oyun düzenlemiş. O gece de Duru için gelmişti evimize. Odama izinsiz girdiğinde çıkmasını istedim. Çıkmadan hemen önce öptü, kabul. Hazırlıksız yakalandığım için engel olamadım," Şaşkınlıkla kuşanan yüzümü gördüğünde başını haklı olmanın gururuyla ağır ağır sallayarak konuşmaya devam etti. "Evet! Sonra bu yaptığı yüzünden onu odamdan kovdum gitti zaten." Öyle hızlı konuşuyordu ki her kelimesinde kalbim sıkışıyor, zihnim biraz daha uyuşuyor ve ayakta duramayacak kadar başım dönmeye başlıyordu.

"Ben..." diyebildim tüm acizliğimle.

"Sen Umut," diyerek lafımı kesti. "Sen, beni tanıyamamışsın. Sen, sana olan aşkıma inanmamıştın. Sen, bana tüm bunların hesabını sormak yerine intikam almayı isteyecek kadar değer vermemişsin. Sen Umut, sen bizi hiç ettin!" dedikten sonra acıyarak baktığı yüzümden gözlerini çekip gitti.

Kerem... Âşık olduğum adam bir hiç uğruna benden giderken arkasından bakmak dışında elimden bir şey gelmedi.

Hıçkırıklara boğuldum ve daha fazla taşıyamadığım bedenim yere yığılırken, ellerimi yüzüme kapatıp iki büklüm oldum.

Kerem benden gitti.

İnsanlar telaşla etrafımda koşturmaya başladı fakat ihtiyacım olan, acılarımı dindirmeye gücü yetecek olan tek kişi benden gitti.

Ağladım, ağladım, ağladım...

Ne gözyaşlarım ne hıçkırıklarım ne yalvarışlarım onu döndürmeye yetti.

İki büklüm olduğum yerde ağlamaya devam etmekten başka bir şey gelmedi elimden.

Beklediğim son tam olarak böyleydi işte.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Öfke, nefret

ve gözyaşlarıyla dolu bir sona hazırlamıştım kendimi. Ama böylesi bir haksızlığın altında ezilerek değil... Döktüğüm gözyaşları pişmanlıktan değil, sinirden olmalıydı. Haklı olmanın gururunu Kerem değil, ben yaşamalıydım.

Olmadı.

Sahi sevdiğiniz insan sizden ayrıldığında geri dönmesi için arkasından su dökülür derler. Peki, şimdi dur durak bilmeden akan gözyaşlarım sağlayabilir miydi bunu?

Kerem'i geri getirmeye güçleri yeter miydi?

Saniyeler, dakikalar geçti, Kerem gitti.

Bitmeyecek kışımın ortasında, karlar altında bir başıma kalakaldım.

Kerem sonsuza dek hayatımdan çıkarken kalbimde asla kapanmayacak bir yaranın kanaması çoktan başlamıştı.

-31-

YALNIZLIĞA TUTUNMAK

Yalnızlık ruhun infazıdır. Ona sığındığın vakit yok olup gidene kadar peşini bırakmaz.

Keremsiz hayatımın ikinci günü...

Yalnızım, yapayalnız.

Dilimden düşürmediğim yeni hayatımın ilk günlerini yaşıyorum.

İçinde Kerem olmadan geçirdiğim yeni hayatımın ilk günleri...

Hiçbir şey umurumda değil artık.

Katilin de...

Anıl'ın da...

Duru'nun da...

Azra'nın da...

Benim de...

Hepimizin canı cehenneme.

Keremsiz hayatımın üçüncü günü...

Ev hapsindeyim hâlâ.

Odamdan da çıkmadım.

Yiyemez içemez oldum yine.

Bundan daha güzel bir hayat olabilir mi?

Hak ettiğim hayatı yaşıyorum.

Kendi ellerimle inşa ettim bu hayatı.

Yaşıyorum işte, dilediğim gibi.

Kimsem yok.

Geçmişimden kalan tek şey kendime duyduğum nefretim.

Keremsiz hayatımın beşinci günü...

Hak etmesem de güneşin doğuşunu izledim bugün.

Ceza verdim kendime, uyumak yok.

Ağlamak da yasak.

Ne için ağlayacaktım ki?

İhanet edenin, sadakatsiz insanın ağlayacak neyi olabilirdi?

Hiç...

Bir hiçtim.

Elimde kalanlar da öyle...

Darmadağın hâldeyim.

Keremsiz hayatımın yedinci günü...

Ben kötü biriyim.

Şarkıları hak etmiyorum.

Arkadaşlarımı hak etmiyorum.

Sevmeyi hak etmiyorum.

Sevilmeyi hak etmiyorum.

Aşkı hak etmiyorum.

Uyumayı hak etmiyorum.

Yemeyi, içmeyi hak etmiyorum.

Güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorum.

Çünkü ben kötü biriyim.

Keremsiz hayatımın dokuzuncu günü...

Yatağımdan bile çıkmıyorum artık.

Yine berbat hâldeyim.

Zayıflamışımdır da muhtemelen.

Eski hayatımı çok özledim.

Hiç yaşamıyor olmak, bu hayatı yaşamaktan daha güzel olsa gerek.

Keremsiz hayatımın onuncu günü...

Çok mantıklı bir karar aldım bugün.

Yatağımdan çıktım.

Güzelce duş aldım.

Güzel güzel kıyafetlerimi de giydim.

Saçlarımı taradım.

Evden çıktım ve hava da epey güzel.

Kerem'le yüzleşmeye gideceğim.

Gerekirse yalvarırım.

Çünkü bir suçlu varsa o benim.

Keremsiz hayatımın on üçüncü günü...

Yalnızlığı hiç bu kadar yakından tanıma şansım olmamıştı.

Yalnızlık tek dostum.

Sırdaşım.

Ona Kerem'le yüzleşmeye gittiğim günü anlattım.

Kerem'i bulamayışımı...

Belki de kapıyı bilerek açmadığını...

Benden nasıl nefret ettiğini...

Kerem'e nasıl âşık olduğumu...

Her şeyi ona anlattım.

Keremsiz hayatımın on beşinci günü...

Kerem olmadan geçirdiğim kaçıncı günde olduğumu bilmiyorum.

Onsuz hayat berbat.

Aklımı yitirecek gibi oluyorum.

Yitirmiş de olabilirim.

Yitirdim.

Pişmanım.

Keşkelerle dolu bu hayatı yaşamak istemiyorum artık.

Neden... Neden yoksun Kerem?

Keremsiz hayatımın on yedinci günü...

Umut Özay'ı çok özledim.

Kerem'i çok özledim.

Göktuğ'u çok özledim.

Damla'yı çok özledim.

Arkadaşlarımla görüşmeyi reddediyorum yine.

Utanıyorum herkesten.

Eski hayatımı çok özledim.

Keremsiz hayatımın on sekizinci günü...

Uykularım bile küsmüştü bana. Sürekli uyumak istiyordum fakat kendi kendime dalıp gidene kadar bir türlü uyumayı beceremiyordum. Uyuduğumda ise kısa kısa aralıklarla uyanıyor, aynı şekilde yeniden uykuya dalana kadar kıvranıyordum. Sanırım bu da evrenin yaptıklarım yüzünden bana verdiği cezalardan biriydi.

Güç bela uykuya dalmamın üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti.

Zilin çaldığını duyduğumda rüya gördüğümü sandığım için gözlerimi açmadan, arkamı dönüp uyumaya devam ettim.

Birkaç dakika sonra zil yeniden çaldığında istemsiz bir şekilde kaşlarım çatıldı fakat yine de gözlerimi açmadım. Uykuya yeni dalmıştım çünkü, bozmak istemiyordum.

Nasılsa beklediğim birileri de olmadığı için yanlış gelmişlerdir düşüncesiyle uyumaya devam etmeye çalıştım.

Gelen her kimse pek yanlış gelmiş gibi görünmüyordu. Çünkü birkaç kez zile bastıktan sonra şimdi de kapıya vuruyordu.

Oflayarak üzerimdeki yorganı attıktan sonra başım ağrıdığı

için ellerimi kapatıp yüzümü buruşturdum.

"Kim bu ya," diye homurdandığımda uzun süredir yalnız olduğum için kendi sesime bile yabancı hissettim.

Tek gözümü güçlükle açtığımda odanın içinde göz gezdirdim.

Odanın içindeki karanlık yüzünden saatin geç olduğunu düşünürken, bu saatte kimin gelmiş olabileceğini merak etmeye başladım.

Sanki dayak yemişim gibi vücudumun her yeri ağrırken, zorla yataktan bacaklarımı sarkıttım ve bir süre öylece durarak harcadım zamanımı.

Yataktan çıkmadan hemen önce komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım saati öğrenebilmek için. Ekranı açmaya çalıştığımda telefonumun şarjının bittiğini ve kapandığını öğrenmiştim.

Göz devirerek, telefonu yatağa fırlatıp yavaşça oturduğum yerden kalktıktan sonra karanlık odamın içinde ağır ağır yürümeye başladım.

Koridoru geçtikten sonra salona gözümün ucuyla baktığımda son derece aydınlık olmasını şaşkınlıkla izledim. Odamdaki güneşlik perdeyi çektiğim için akşam olduğunu sanıyordum fakat belli ki gündüz saatlerindeydik hâlâ.

Tam yeniden zil çalmadığı için kapıyı açmaktan vazgeçip, odama dönecekken dışarıdaki her kimse zili tekrar çaldı. Omuzlarımı düşürerek kapıya doğru yürümeye başladım.

Oflayıp kapıyı açtım ve surat asarak bakışlarımı gelen kişiye çevirdim.

O an şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş, nefes almayı dahi unutmuştum.

Depresyonda olduğumu, yaşadıklarım yüzünden aklımı yitirmek üzere olduğumu ve gitgide sağlığımı kaybettiğimi biliyordum

fakat bu kadarı çok fazlaydı sanırım. Eğer böyle halüsinasyonlar görecek hâle geldiysem durumum gerçekten vahimdi.

Gözlerime inanamadığım için ellerimin tersiyle gözlerimi ovdum ve yeniden baktım.

Ortadan kaybolmamış, hâlâ karşımda duruyordu fakat bir türlü bunun doğru olduğuna inanamıyordum.

Sahiden şu an gördüğüm gerçek miydi?

-32-

BİZİM GÖKYÜZÜMÜZ

☼

Kayan her yıldız tüm dilekleri yerine getirebilecek güce sahip ise seninle olabilmek için tüm yıldızları yakalar, bırakırdım avuçlarına.

☼

Dakikalardır birbirimize bakıyor olmamıza rağmen tek kelime eden olmamıştı. O benim konuşmamı bekliyordu, bense şaşkınlıktan konuşmayı beceremiyordum.

Heyecanla çarpan kalbimin coşkusuyla dudaklarıma yerleşen gülümseme yüzümdeki şaşkınlığı silip aldığında, konuşmak üzere aralandı dudaklarım.

"Kerem?" diye mırıldandığımda heyecandan bayılacakmış gibi hissediyordum. "Sen misin gerçekten?"

Mavileri gözlerimdeydi fakat eskisi gibi bakmıyordu asla. Öyle bakmasını da hak etmiyordum zaten ama bu durumda oluşumuzu bir türlü hazmedemiyordum.

Dudakları kıpırdadığında heyecandan nabzım öyle hızlı yükseldi ki kusacakmış gibi hissetsem de kapının kulpuna tutunarak güçlü kalmayı başardım.

"Benimle gelebilir misin?" diye sordu ifadesiz bir şekilde.

Anlam veremediğim sorusuna karşılık kaşlarımı çatarken, "Nereye?" diye soruverdim şaşkınlıkla.

"Sadece gelmeni istiyorum," diyerek sorumu geçiştirdiğinde merakım iyice arttı. Ama ona karşı koyacak durumda olmadığım için sessiz kaldım birkaç saniye.

Biraz sonra ağır ağır başımı sallarken, "Gelirim tabii ki ama..." diye tereddüt ettim ve sustum. Çok geçmeden, "Hemen şimdi mi?" diye sorarak konuşmaya devam ettim.

Başını sallayarak cevap vermekle yetindi.

Bakışlarım çekingen bir tavırla üzerimdeki kaç gündür giydiğimi bilmediğim eşofmana döndü. Yüzümü buruşturarak kendimi incelerken Kerem'in sesini duydum ve bakışlarım yeniden ona döndü.

"Üzerini değiştirmek istersen, bekleyebilirim."

Dudaklarımdaki minik bir tebessüm kocaman bir gülümsemeye dönüşürken, kapıyı sonuna kadar açıp kenara çekildim.

"İçeriye gel, lütfen!" derken yüzümü olabilecek en sevimli hâle getirmeye çalıştım.

Hızla başını sallarken bir adım geriye çıktı.

"Sorun değil. Burada beklerim ben," dediğinde tüm mutluluğum yüzümden kaybolup havaya karıştı ama gözleri gözlerimde olduğu için seviniyordum. Çünkü üzüntümü görmesini istiyordum.

"Lütfen Kerem!" diye ısrar ettim. Düşünmek için sessiz kalmayı seçti ve yanıt vermesini bekledim. Gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmıyor, yalvarırcasına takındığım ifadeyi yüzümden eksik etmiyordum.

Dakikalar boyu süren sessizlik ve bakışmamız nihayet sona erdiğinde kararını söylemeden önce derin bir nefes aldı. Aynı zamanda heyecanla nefesimi tutup konuşmasını beklemeye başladım.

"Pekâlâ..."

Basit bir teklif olsa bile aramızdaki buzların bunu geri çeviremeyeceği kadar eridiğini gördüm. Bu, bende sevinçten çığlık atma hissi uyandırsa da sakin kalarak Kerem'i içeri buyur ettim. Sırtımı duvara yaslayarak geçmesi için yol verdim. Vakit kaybetmeden yanımdan geçerken belli belirsiz bir tebessüm dudaklarında belirdi. Sevinçten bayılacaktım neredeyse.

Sevgili Kerem, yalvarırım beni affettiğin için buraya gelmiş ol. Sensiz hayatıma geri dönemem. Bu beni öldürür...

"Kahve ister misin?" diye sordum salona girdiğimizde.

"Gerek yok, teşekkür ederim," diyerek kibarca reddetti teklifimi.

"Israr ediyorum," dedim gülümseyerek.

"Gerçekten, teşekkür ederim!" derken biraz önceki belli belirsiz gülümsemeyi yeniden gördüğümde kalbimde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Peki madem. Ben hemen hazırlanıp geleceğim," dedim omzumun üzerinden odamı işaret ederek. "Sen de keyfine bak, lütfen."

"Tamamdır, bekliyorum," derken ağır adımlarla tekli koltuğa doğru yürüdü ve temkinli bir şekilde oturana kadar hayranlıkla onu izledim.

Yüzüme dönen bakışlarında hâlâ neden burada dikildiğimi sorgularcasına bir ifade görünce, gülümseyerek salondan çıktım.

Koridorda sevinçten parmak ucumda koştururken çığlık atmamak için dudaklarımı dişliyordum.

Sevgili Kerem, ben seni çok özledim ve yeryüzünde şu an bunu ifade edebilecek hiçbir şey yok.

Odama girer girmez, kapıyı kapatıp giysi dolabımın karşısına dikildim. Bir yandan üzerimdekileri soyup sağa sola fırlatırken di-

ğer yandan da elbiselerimi ortalığa saçıyor, ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

Kerem'in giydiklerinden çıkarım yaparak bir kombin hazırlamaya çalışıyordum. Bir kazak bir de ceket giydiğine göre abartılı makyaj yapmama ya da fazla şık olmama gerek yoktu.

Siyah bir *mom jean* ve yeşil, salaş bir kazak seçtikten sonra aynanın karşısına geçip aceleyle seçtiğim parçaları giydim.

Elaya çalan yeşil gözlerimi ön plana çıkarması için tercih ettiğim kazaktan beklediğim yansımayı gözlerimde görebilmenin verdiği mutlulukla gülümsedim.

Canlı yeşilin üzerine dökülen kumral saçlarımı güzelce taradıktan sonra aynadaki yansımama bir kez daha baktım. Kirli olmadıkları için şu an kendimi öyle şanslı hissediyordum ki...

Hızlıca yüzüme doğal bir renk katacak birkaç dokunuşta bulunup beyaz spor ayakkabılarımı da giydikten sonra hazırlığımı tamamlamış oldum.

Telefonumu ve çantamı alarak, odanın çıkışına koştururken gürültü çıkmaması için parmak ucumda ilerliyordum.

Salona girmeden önce son kez saçlarımı düzeltip üstümü kontrol ettikten sonra yüzüme tatlı bir gülümseme takınıp yürümeye devam ettim.

"Hazırım," dedim sakince ilerlemeye devam ederken.

Bakışları beni bulduğunda baştan aşağı incelemeye başladı. Nasıl göründüğümü merak edecek kadar değerim vardı demek ki hâlâ.

Bakışlarını ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da o gece gördüğüm öfkenin kırıntısı bile yoktu şimdi. Böylesi kabulümdü, yeter ki o gece baktığı gibi bakmasın bir daha yüzüme, buna bile razıyım.

Bir şey söylemeden oturduğu yerden kalktı.

Yanıma geldikten sonra durup yeniden gözlerime baktı. Bakışları altında utancımdan ezildiğimi hissetsem de her seferinde gülümsemeye çalışıyordum.

"Gidebiliriz o hâlde," dedikten sonra yanımdan geçip gittiği için herhangi bir şey söyleme gereği duymadan peşinden gittim.

Asansörü beklerken konuşmadık.

Asansördeyken konuşmadık. Hatta gerginlikten nefesimi bile tuttum.

Arabaya bindiğimiz ilk dakikalarda da sessizliğimiz varlığını sürdürmeye devam etti. Bu sessizlik fazlasıyla gerilmeme sebep olurken dakikalardır nasıl bir konu açabilirim diye düşünüyordum. Hem bu aptal sessizlikten kurtulmak istiyordum hem de deliler gibi özlediğim sesini daha fazla duymak istiyordum.

"Nereye gidiyoruz diye sorma şansım var mı?" dedim çekinerek. Göz ucuyla verdiği tepkiyi görebilmek için baktığımda tüm sakinliğiyle yola odaklanmış olduğunu gördüm.

Sevgili Kerem, kendini benim gözlerimden görebilmeni çok isterdim. Eşsiz bir güzelliğin var.

"Hayır," dedi net bir şekilde.

"Peki," diye mırıldanarak önüme döndüm.

Gideceğimiz yere varana kadar başka hiçbir şey konuşmamış olmamız gerilmeme neden olsa da umursamadım.

Hayal ettiğim, ihtiyaç duyduğum tek kişi yeniden yanımdaydı çünkü. Nereye gidiyoruz, neden gidiyoruz bilmiyordum. Gittiğimiz yerde beni bekleyen şeyi de bilmiyordum. Bana karşı olan sinirini ve nefretini bastırmak için bir plan yapmıştı belki de. Biraz sonra bir intikam oyununun içinde bulacaktım kendimi, kim bilir?

Başımı hafifçe iki yana sallayarak savuşturdum tüm olumsuz düşünceleri. İleriyi düşünmek yoktu bugün. Kerem yanımdaydı ve ben anın tadını çıkaracak, onun varlığıyla mutlu olacaktım.

Yarım saate yakın bir süre daha yolculuk ettikten sonra arabayı yolun ortasından kenara çektiğinde şaşkınlıkla yüzüne bakmaya başladım.

Tek eli direksiyonun üzerinde durmaya devam ederken bakışları yüzüme döndü. "Ne oldu?" diye sordum merakla. "Neden durduk?"

"Senden bir şey isteyeceğim," dediği an atılıp lafını kestim.

"Tabii, ne istersen!"

Hiçbir şey söylemeden arka koltuğa uzandığında sanki ilk kez yakınlaşıyormuşuz gibi kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Öyle ki kalbimin gürültüsünü duymasından korkmaya başlamıştım.

Uzun zamandır yanımda olması için dualar ettiğim adam, dibimde duruyordu şimdi.

Aldığım her nefes daha derindi şimdi. Her seferinde ciğerlerim onun kokusuna sarılma şansına sahipken, kalbim bu durumu kıskanıyor gibi göğsümü yumruklamaya devam etti.

Arkaya uzanınca açığa çıkan boynunu öpme isteği zihnimin duvarlarını tekmeliyordu ve ben kendime hâkim olamamaktan korkup önüme döndüm hışımla.

Çok geçmeden Kerem önüne döndüğünde elinde siyah bir fular tutuyordu.

"Bunu gözlerine bağlamanı istiyorum," dedi aynı soğuk ifadeyle.

Şaşkınlık dolu bakışlarım bir Kerem'e bir fulara kayarken hafifçe yutkundum.

"Neden?" diye sordum pek de net çıkamayan sesimle.

"Sadece söylediklerimi yapmanı istiyorum," diyerek bir sorumu daha geçiştirdi. Tereddütlü bir şekilde elindeki fuları aldım.

Son bir kez Kerem'e baktıktan sonra isteğini yerine getirmek üzere fuları uygun hâle getirip gözlerime bağladım.

Saniyeler sonra zifirî karanlık bir odaya hapsedilmiş gibi hissediyordum. Ne ses vardı ne de görüntü...

Biraz sonra arabanın çalışmaya başladığını duyunca, irkilerek geriye yaslandım. Tüm bunların sebebini ve nereye gittiğimizi deli gibi merak etmeye başlamıştım artık.

Ayrıca kafamın içinde susmak bilmeyen aptal bir ses, Kerem'in katil olduğunu ve bu işin sonucunda zarar göreceğimi haykırıp duruyordu. O sesi susturmak için bambaşka şeylere odaklanmaya çalışsam da pek başarılı olabildiğimi söyleyemezdim.

Ne kadar süre daha devam ettik, emin olamıyordum fakat araba yeniden durduğunda sanki görebilecekmişim gibi önce başımı etrafa çevirdim, sonra Kerem'den tarafa döndüm.

"Geldik mi?" diye sorduğumda cevap vermeden kapının açılma sesini duydum.

Kalbim kulaklarımda atmaya başlamıştı resmen. Kafamdaki aptal ses yüzünden olumlu düşüncelerin tamamının dili lal olmuş, kötü fikirler zihnimi ele geçirmişti.

Çok geçmeden olduğum tarafın kapısının açıldığını duyunca, irkilerek o tarafa döndüm.

"Ne oluyor Kerem?" diye sordum, bu kez sesimde merakın yanı sıra korku da duyulabiliyordu.

"Birazdan bitecek her şey."

Sanırım kafamın içindeki ses haklıydı. Evden çıkarken kurduğum aptal hayallerin tamamı suya düşerken Kerem'in canımı yakacak olma fikri zirvedeydi artık. Kendimi kötü sona hazırlarken

merak ettiğim tek şey, bu sonun nasıl hazırlandığıydı.

Gülümsedim.

Berbat bir hayatın içinde yapayalnız kalmıştım nasılsa. Katil gerçekten Kerem ise ve biraz sonra beni öldürecek olsa bile razıydım. Emin olduğum tek şey biraz sonra başıma gelecek ne varsa eski hayatımdan daha kötü olamayacağıydı.

Kollarımdan tutarak arabadan çıkmama yardımcı olurken dengemi iyice sağlayabilmek için aynı şekilde ben de onun kollarına tutundum.

Birkaç adımla kenara geçmemi sağladığında, tek eliyle kapıyı kapatıp yeniden kolumdan tuttu. Gözlerim kapalı olduğu için ağır ağır ilerlemeye başladık. En azından eski güzel günlerimizi düşünmeye çalışarak beklenen sona mutlu bir şekilde ilerliyordum.

Dakikalarca yürüdük ve tek kelime etmedi. En azından bir veda etseydi...

Ya da bir veda etmeme izin verseydi?

Neden gözlerim kapalıydı ki?

Ne olurdu son bir kez daha görebilseydim yüzünü?

Ses etmeden beklemeye ve yürümeye devam ettim.

"Şimdi birkaç basamak çıkmamız gerekecek," dediğinde sesinin geldiği yöne çevirdim başımı ve onaylarcasına salladım.

Bir adım daha ilerledikten sonra bacağımı kaldırıp, ileriye doğru atarak basamağa ulaşmaya çalıştım.

Kerem'in yönlendirmeleri sayesinde sorunsuz bir şekilde basamakları geride bıraktıktan sonra Kerem'in elleri kollarımdan ayrıldı.

Öylece neler olacağını beklerken göremediğim hâlde kendi etrafımda dönüp duruyordum.

Bir kapının kilit açılma sesini duyduğumda vücudumun gerginlikle titrediğini hissettim.

Kerem yeniden yanıma dönüp kollarımdan tuttuğunda, titrediğimi anlamaması için var gücümle çabalıyordum.

Birkaç adım sonra hava değişiminden kapalı bir ortama girdiğimizi anlayabilmiştim.

Biraz daha ilerledikten sonra Kerem ellerini çekip omuzlarımdan tuttu durmam için. Çok geçmeden omuzlarımdaki ellerinin varlığını kaybedince, ne yapacağımı bilemeyerek kalakaldım öylece.

"Şimdi gözlerini açabilirsin," dedi. Kalp atışlarım iyice düzensizleşmeye başlasa da umursamadım.

Heyecanla titreyen ellerim güç bela fuların düğümünü çözdükten sonra usulca fuları gözlerimden çekip aldım.

Karanlığa alışan gözlerim acıyla kısılsa da çok geçmeden görüşüm netleştiğinde gördüklerim, nutkumun tutulmasına sebep oldu.

"Kerem..." Cümlenin devamını getiremedim bile.

Başımın döndüğünü hissettim ve afalladım. Elimi tutunmak istercesine boşluğa atınca Kerem'in parmakları kenetlendi parmaklarıma.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda, hayatımın başka hiçbir yerinde şahit olmadığım güzellikteki tasarıma baktım.

Bir evin içerisindeydik fakat burası bir ev değildi ya da bir oda... Burası gökyüzüydü!

Tamamen karanlığa bürünmüş odanın içinde ışıl ışıl parlıyordu ışıklar. Tıpkı gece gökyüzüne dizilen yıldızlar gibi...

Bulunduğumuz mekânın içi tamamen aynalarla çevriliydi. Dışarıdan hiç ışık almadığı için zifirî karanlık olan bu mekân,

ışıklarla süslenmişti ve ciddi anlamda gökyüzündeymiş hissi veriyordu. Hayatımın tamamını adayıp düşünsem yine de aklıma gelmeyecek güzellikteki bu fikrin Kerem'e ait oluşu, kalbimin hayranlıkla çarpmasını sağladı.

En az odadaki ışıklar kadar parlayan gözlerimle etrafı incelerken Kerem daha da yaklaştı yanıma.

"Başın mı dönüyor? Oturmak ister misin?" diye sorduğunda net bir şekilde göremesem de gülümsediğini anlamıştım.

"Nasıl? Nereye?" diye sorduğumda yaşadığım şaşkınlık tümüyle sesime yansımıştı.

Her yer ayna ve ışıklarla kaplı olduğu için gözlerimi açar açmaz başım dönmüştü ve yine bu sebepten, nereye oturacağımızı kestirememiştim.

"Yere... Olduğumuz yere oturabiliriz direkt!" der demez, elimi bırakmadan yere oturdu.

Hemen ardından diğer elimi de tutup oturmama yardımcı oldu. Sonra beni kendine doğru çekip kolunu omzuma attı. Sırtını aynalardan birine yaslamıştı.

"Nasıl buldun?" diye sordu yeniden.

"Kerem ben... Ben, ne diyeceğimi bilmiyorum!" diye kekeleyerek konuştum. "Burası bir harika!"

Gülümsemeye devam ediyordu.

Dakikalarca sustuk ve etrafımızı izlemeye devam ettik.

Gökyüzündeydik sanki. Bir yıldızın üzerinde oturmuş, diğer tüm yıldızları izlemeye koyulmuştuk.

"Gökyüzüne Bakma Durağı'ndayken bana en çok yapmak istediğim şeyi sormuştun, hatırlıyor musun?" dedi birden sessizliği bozarak.

Anın büyüsünü bozmak istemediğim için yalnızca başımı salla-

yarak cevap vermekle yetindim.

"Küçük bir çocuktum," diye konuşmaya başladığında anlam veremeyerek başımı, yasladığım omzundan çekip yüzüne baktım. Biraz önceki gülümsemesi buruk bir tebessüme dönüşmüştü.

Yeniden başımı omzuna yasladıktan sonra dizinin üzerinde kenetlenmiş ellerimize odaklanarak Kerem'in anlatacaklarını dinlemeye koyuldum.

"Küçüktüm, çok küçük. O vakitler arkadaşlarımdan biraz kısaydı boyum. Hiç unutmam, boyu benden uzun olan bir çocuk oyun oynarken kısa olduğum için alay etmişti benimle," dedikten sonra güldüğünü vücudunun sarsılmasından anladım. "Çok üzülmüştüm. Ağlamıştım hatta. Bütün gün bunu düşünmüş, tek lokma yemek bile yemeden odama kapanmıştım," Elimi tutan parmakları kıpırdandı hafifçe. "Her gece uyumadan önce annem odama gelir, üzerimin örtülü olup olmadığını kontrol ederdi ve bir öpücük kondururdu yanağıma. Ben hep uyumuş numarası yapardım. Fakat o öpücüğü alana kadar asla uyumazdım, biliyor musun?"

Başımı omzundan çekip dolan gözlerimle yüzünü inceledim.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarında o bahsettiği küçük, sevimli çocuğu yakaladım sanki.

Dizinin üzerinde duran elimi çekip usulca yanağına dokunurken, her şeyi ardımda bırakıp uzandım ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

Geriye çekildiğimde mutlulukla gülümsediğini görmek, kalbime sonsuz bir huzur bahşetti.

Anlatmaya devam etmesi için yeniden başımı omzuna yaslayıp ellerimizi dizinin üzerinde kavuşturdum.

"O gece yine geldiğinde uyanıktım. Yanağımdan öper öpmez anladı bir terslik olduğunu. Yanaklarım ıslaktı, ağlamıştım."

Sarf ettiği her kelime kalbimi eziyordu. Kalbi anne sevgisiyle çarpan o güzel çocuğun silüeti gözlerimin önünde canlanıyor, bana gülümsüyordu sanki.

"Hemen yanıma uzanıp beni kucağına aldı ve neler olduğunu anlatmamı istedi. Telaşlanmıştı. Ona boyum kısa olduğu için benimle alay ettiklerini anlatıp ne zaman boyumun uzayacağını sorduğumda bana öyle bir cevap verdi ki..." dedikten sonra birkaç saniyeliğine izin verdi kendine.

Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

"Bir gün büyüyüp kocaman bir adam olacaksın ve seninle alay eden herkesten daha uzun olacaksın Kerem. Öyle ki benim için gökyüzünden yıldızları toplayacaksın!"

Gülümseyerek annesinin cümlesini birebir tekrar ettiğinde ağlamamak için dudaklarımı dişledim.

"Bana bunu söylediğinde çocuk kalbimle buna inandım, bunun olacağı günü sabırla bekledim," Yeniden durdu. Sesinde bile kolaylıkla duyulan özlem, kalbimi paramparça ediyordu. "Oldu da. Boyum uzadı, büyüdüm ve genç bir delikanlı olana kadar gökyüzünden nasıl yıldız toplayabileceğimi düşündüm. İmkânsızdı..." derken sesinin titrediğini duydum.

Sevgili Kerem, sahip olduğun kalp, en parlak yıldızdan bile daha büyüleyici.

"Neden imkânsızdı biliyor musun? Çünkü o ölmüştü. Gökyüzünden yıldız toplamam mümkün olsa bile bunu onun için yapmam imkânsızdı. O gökyüzünde bir yıldız olmuştu çünkü. Böyle bir durumda nasıl olur da kıyardım onlara?"

Sesinin titremesi, içimdeki ağlama isteğine karşı verdiğim savaşta yenik düşmeme neden oldu. Serbest bıraktım gözyaşlarımı.

Sevgili Kerem, ağlıyorum. Çünkü senin için ağlamak bile çok güzel.

"Ve sonra sen çıktın karşıma. Hayatımda âşık olduğum iki kadın var Umut. Birisi annem öteki..." Sustu.

Sadece sustu.

Cümlesini tamamlaması için neyim varsa vermeye, gerekirse yalvarmaya razıydım.

Nefesimi tuttum, gözlerimi yumdum ve beklemeye başladım. Dualar ederek, içimden yalvararak bekledim.

"Öteki sensin Umut," dedikten sonra burnunu çektiğinde hışımla doğruldum.

Bir dakika, ağlıyor muydu?

Sevgili Kerem, cesaretlerin en büyüğüdür ağlamak. Ve sen tanıdığım en cesur adamsın.

"Özür dilerim!" diyerek sarıldım tüm gücümle, yaşanan hiçbir şeyi umursamadan. "Özür dilerim," diye mırıldandım saçlarını okşarken. "Özür dilerim."

"Dileme," dedi titreyen sesiyle. Kolları tüm vücudumu sardığında huzurla kapattım gözlerimi. "Dileme. Sen bir şey yapmadın!"

"Ben çok özür dilerim Kerem," diye tekrar ettim ağlamam iyice şiddetlenirken. "Çok özür dilerim..."

"Seni seviyorum!" dedi benimle birlikte ağlarken. "Ne olursa olsun, bunu hiçbir güç değiştiremeyecek."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdiğimde sesim bir fısıltı gibi çıksa da Kerem'e ulaştığından emin olduğum için umursamadım.

Dakikalarca sarıldık. Birbirimize olan aşkımızı haykırırcasına sıkı sıkı sardık kollarımızı.

Biraz sonra geriye çekildik ve ikimiz de yanaklarımızı silerken bulduk birbirimizi. Göz göze geldiğimizde gülüşlerimiz birbirine karışırken, "Burayı bu yüzden yaptın demek!" dedim.

Başını salladı ağır ağır.

"Kocaman bir adam olduktan sonra anneme gökyüzünden yıldız toplayamadım belki. Fakat âşık olduğum kadın için tüm yıldızları bir odaya topladım!" dediğinde ağlamaktan kızaran gözlerine rağmen çarpık gülüşü dudaklarına yerleşti. Başımı göğsüne yaslayıp mutluluktan ağlamaya devam ettim.

"Artık bizim gökyüzümüz burası Umut..." diye mırıldandı çenesini başıma yaslarken. "Çünkü ben herkesin baktığı gökyüzüne değil, sadece senin baktığın gökyüzüne bakmak istiyorum!"

Sevgili Kerem, hayatımda güzel olan her şey sensin. Çünkü felaketlerle dolu hayatımda güzel olan tek şey sensin.

"Gökyüzüne Bakma Durağı'ndan sonra bize ait olan bir gökyüzümüz var artık... Kalbimi hissedemiyorum!" dedim en az bir çocuğunki kadar sevinç dolu bir sesle.

"Burası nerede biliyor musun?" diye sorduğunda yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

"Nerede?" diye sordum merakla yüzünü incelerken.

"Gökyüzüne Bakma Durağımızda!" dediği an kendime sahip çıkamayıp şaşkınlıkla bir çığlık koptu dudaklarımdan. "Nasıl?"

"Bayağı," dedi omuz silkerek. "Bankın olduğu yerin aşağılarında kimsenin kullanmadığı, çok da küçük olmayan bir kulübe vardı. Gereken izinler alındıktan sonra kulübeyi sağlamlaştırıp daha iyi bir hâle getirdim. Sonrası da işte gördüğün gibi..."

"Tamamı senin fikrin mi gerçekten?" diye sordum duyduklarıma inanamayarak.

Başını salladı.

"Her şeyiyle benim fikrim."

"Keşke hep burada kalsak, hiç gitmesek!" derken kollarımı karnına dolayıp başımı yeniden omzuna yasladım.

"Bana uyar!" diye karşılık verdi keyifle gülerek.

"Aslında burayı doğum günün için hazırlatıyordum fakat şartlar bugün görmeni gerektirdi!" dediğinde cevap veremedim. Utanıyordum çünkü tüm yaşananlardan ve yaptıklarımdan.

"Kerem," diye mırıldandım birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

"Söyle umut ışığım," dediğinde günler sonra ilk kez, sadece ona ait olan şekilde seslenişinin verdiği mutlulukla konuşamadım.

Dakikalar sonra kendimi toparlayabildiğimde, "Bir daha ne olursa olsun ayrılmayalım, lütfen," diye mırıldandım.

"Asla!" dedi net bir şekilde.

"Hani bana demiştin ya eğer istersen güneşi bile söndürebilecek kadar güçlüsün, diye..." Cümlemin devamını getiremeden lafımı kesti.

"Evet?"

"Benim güneşim sensin Keremsu..." dedim çekinerek. "Ve ben, seni söndürebilecek kadar güçlü olmak istemiyorum. Yanında olmak beni yakıp küle çevirecek olsa bile razıyım. Yeter ki hep sen ol!" dediğimde cevap vermedi. Dudakları özlemle dudaklarıma kavuştuğunda gözlerimi kapatıp tüm benliğimle Kerem'in kollarına bıraktım kendimi.

-33-

YILDIZLARI YAKALAMAK

Kimi küser hayatına, kimi yakalar yıldızları...

"Farkında mısın?" diye sordum elinin üzerindeki damarlarda parmağımı dolaştırırken. "Seninle her güzel günümüz benim odamda sonlanıyor!"

"Seninle biten bir gün... Bundan daha güzeli var mı umut ışığım?" dediğinde mutluluk dolu gülümsemeyle göğsünde duran başımı kıpırdattım hafifçe.

"Düne kadar bu yatak mezarımdı sanki," diye itiraf ettim üzüntü dolu bir sesle. "Berbat günler geçirdim."

"Sen bir de bana sor," diye mırıldandığında şaşkınlıkla çenesinin altından yüzüne bakmaya çalıştım.

"Bana kızgın mısın hâlâ?" diye sordum bir türlü içimdeki meraktan kurtulamadığım için.

"Kızgındım," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama geçti!" dediğinde gülüşünü görmek içimi rahatlatmıştı.

"Emin misin?" diye sordum yine de kendime hâkim olamayıp.

"Evet, Umut!" diye karşılık verdi sabırsız bir tavırla. "Karşılıklı saçmaladık biraz, hepsi o kadar."

"Saçmaladık," diye mırıldandım. "Büyük saçmaladık hem de!"

"Bırak şimdi onları. Hepsi geçmişte kaldı," derken kollarımı daha sıkı sardı ve ona iyice sokulup elimi karnının üzerine yerleştirdim.

"Hâlâ büyülenmiş gibiyim," dedim derin bir nefes alırken. "Odanın güzelliği gözlerimin önünden gitmiyor!"

"Orası bizim ikinci mabedimiz artık," dedi gülümseyerek.

Göbeğine dokunurken gülmeye başladım.

"Ne oldu? Neden gülüyorsun?" diye sorduğunda benimle birlikte gülmeye başladı.

"Bensizlik yaramış Keremsu!" dedim imalı bir şekilde. "Göbek yapmışız!"

"Saçmalama Umut!" dedi dehşetle gözlerini açıp, bana bakarken. "Ne göbeği?"

Vücut konusundaki takıntısını bildiğim için vereceği tepkiyi tahmin edebiliyordum. Beklediğim tepkiyi vermesi de fazlasıyla eğlenmemi sağlamıştı.

"Bak, burada işte, göbek!" derken parmaklarımı karnına bastırdım ve söylediğim yalanı yüzüme vururcasına kasları elimin altında kasılıverdi.

"İstersen soyunabilirim!" dedi pis pis sırıtarak. "Gözlerinle görürsen ikna olursun belki."

"Ay şımarma hemen Keremsu!" dedim göz devirerek. "Ne bu sendeki soyunma aşkı?"

"Sen söylemeden ben söyleyeyim. Koç burcuyum ya ondandır!" derken kıkırdadı ve hayranlıkla yüzünü inceleyip, istemeden gülümserken buldum kendimi.

Normalde burcunun özelliklerini soruyormuş gibi yaparak yüzlerce hakareti saydırırdım fakat onu öyle bir özlemiştim ki... Onunla çatışmak yerine hasret gidermeyi tercih ettim.

"Kerem ya..." diye mırıldandım harfleri uzata uzata.

"Söyle umut ışığım."

"Ne ara sana bu kadar düştüm ben? En son kedi köpek gibi birbirimizi yemiyor muyduk biz?" diye sorduğumda yeniden parmaklarıyla oynamaya başladım.

"İnan ben de anlayamadım ne ara bu kadar değişti her şey!" dedi omuz silkerek. "Ama iyi ki değişmiş."

"İyi ki," diye mırıldandıktan sonra mutlulukla dudaklarımı birbirine bastırdım.

Dakikalarca sessiz kaldık yine. Ben elleriyle oyalanırken o hiçbir şey yapmadan durdu sadece. Başım kalbinin üzerinde durduğu süre boyunca hayatımın en güzel melodisi bana sunulmuştu sanki.

"Kerem?" diye mırıldandım başımı kaldırmadan.

Hemen cevap vermediği için uyuduğunu sansam da "Efendim," dediğinde bu düşüncem boşa çıkmıştı.

"Uyuyor musun diye kontrol etmek istedim," diye açıkladım sakince. "Malum! Ne zaman bıraksam iki dakikada uyuyuveriyorsun," dedim ve ikimiz de güldük. Birlikte güldüğümüz zamanlarda, özellikle sessiz gülmeye çalışıyordum onun gülüşlerine daha iyi şahit olabilmek için.

Sevgili Kerem, çok güzel gülüyorsun.

"Hayır, hayır. Uyumuyorum!" dediğinde sesindeki durağanlık garip garip yüzüne bakmama neden oldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum merakla yüzünü incelerken.

Başını ağır ağır sallayarak reddetti söylediğimi.

"Ama öyle durmuyorsun," dedim ve bakışları gözlerimi buldu. "Hadi anlat bana, ne oldu?"

Omuz silkti.

"Odada konuştuklarımız yüzünden biraz durağanlaştım, o kadar!" dedikten sonra yeniden omuz silkti.

"Ama sen böyle surat asınca çok üzülüyorum ben," dedim yanağına elimi koyarak. "Sana gülmek çok yakışıyor Keremsu!"

Gülümsediğinde onunla birlikte dişlerimi göstererek güldüm.

"Bazen soruyorum kendime," diye konuşmaya başladı gülümsemesi yüzünü terk ederken. "Gitsek şimdi, evde bekliyor mudur çocukluğumuz?"

Üzüntüyle dudaklarım büzülürken, ne diyeceğimi bilemeyerek öylece yüzüne bakakaldım.

"Kerem..." dedim yanağını okşarken. "Bugün gerçekten çok kırılgansın sen." Doğrulup hemen yanında dizlerimin üzerine oturdum. "Eğer sebebi odada konuştuklarınsa sorun yok. Ama başka bir şey olmadığına emin misin?"

Başını sallarken gülümsemeye çalıştı fakat pek başarılı olduğunu söyleyemezdim.

"Eminim," derken bile düşünceli bakışlarını gözlerimden kaçırıyordu ve ben cevabının doğru olmadığını anlayabilmiştim.

Sırtımı yatak başlığına yaslayıp hemen yanındaki yerimi aldıktan saniyeler sonra, beklemediğim bir anda başını dizlerime koydu ve ben mutluluktan ağlamak istiyordum.

Aynı zamanda Kerem'in üzgün olmasına dayanamadığım için de ağlamak istiyordum.

Ve onun yanında, Keremsiz günlerimin acısı hâlâ kalbimin üzerinde durduğu için de ağlamak istiyordum.

Tüm bunların yanı sıra hâlâ çözülmeyi bekleyen bir katil meselesi olduğu için de ağlamak istiyordum.

Genel olarak... Hüngür hüngür ağlamak istiyordum!

Güneşi bile kıskandıracak güzellikte sarı saçlarını okşamaya

başladım. Dokunmaya kıyamadığım için ağır ağır hareket ediyordum.

"Ben her zaman burada olacağım, biliyorsun değil mi?" diye sorduğumda cevap vermeden boşta olan elime uzandı.

Elimi kalbinin üzerine koyarken, "Sen her zaman burada olacaksın," diye düzeltti. Avucumun içinde hissettiğim kalp atışları tüm vücuduma dağılırken heyecanla titrediğimi hissettim. "Her zaman orada olacaksın ve umut ışığım olarak parlamaya devam edeceksin!"

"Her zaman orada olacağım," derken elini tutup sakince kalbimin üzerine getirdim. "Ve sen her zaman burada olacaksın," dedim ve her ne kadar o an yüzüme bakmıyor olsa da gülümsedim. "Her zaman burada olacak ve güneşim olarak sonsuza dek parlayacaksın!"

"Her zaman orada olacağım," diye tekrar ettiğinde saçlarını geriye çekip eğildim ve dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Seni güneş sönene kadar seveceğim," diye mırıldandım başımı geriye çekmeden.

Hafifçe başını oynatarak, yüzüme bakacağı şekilde uzanmaya devam ederken gülümsedi.

Denizlerin hasetle bakacağı güzellikte gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbimin ritmi bozuldu her zaman olduğu gibi.

"Seni güneş sönene kadar seveceğim." Yanağımda dolaşan parmaklarına, dudakları dudaklarıma ulaşarak eşlik ettiğinde kalbimin gürültüsünü duyduğuna yemin edebilirdim.

Kendimi geriye çekip arkama yaslandıktan sonra dudaklarımda hâlâ aptal bir gülümsemeyle saçlarını okşamaya devam ettim.

Küçük bir çocuk gibi ellerini çenesinin altında birleştirdiğinde zaman dursun ve bu güzel manzarayı sonsuza dek izleyebilme şan-

sına sahip olayım istedim.

Çok güzeldi. *Her şeyiyle...*

"Umut," dedi biraz sonra sesine uğrayan uykunun verdiği mahmurlukla.

"Efendim," dedim. Benim sesim de oldukça sallantılı çıkmıştı.

"Anıl'ı gerçekten sevdin mi?" diye sorduğunda saçlarının arasındaki parmaklarım donakaldı.

Dehşetle yüzünü incelerken o bunun farkında değildi.

Usulca öksürerek boğazımı temizledikten sonra, "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordum. Şaşkınlığım net bir şekilde sesimde duyulabiliyordu.

"Sadece merak ediyorum," dedi, benim aksime son derece sakin çıkıyordu sesi. Sinirli olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım fakat gergin de görünmüyordu.

"Değer verdim elbette, sevdim de fakat onunla ilgili hiçbir şeyin önemi yok artık benim için. Geçmişimde tanıdığım iyi bir insan, hayatımın kalanında ise kötü bir tecrübe olarak hatırlayacağım bir sevgili olarak kalacak," diye cevapladım çok merak ettiği sorusunu.

"Anladım..." dedi sadece. Hâlâ merakla ve şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum fakat o, bir türlü bana bakmıyordu.

"Neden sordun?" diye sordum daha fazla dayanamayıp. "Daha önce seninle hiç Anıl hakkında konuşmamıştık çünkü."

"Hikâyenizden bahsetmiştin bir ara, kötü bir sondu."

"Öyleydi," dedim lafını keserek.

"Özür dilerim canını sıktıysam," dediğinde saçlarının arasındaki parmaklarım hareketlendi ve görmese de gülümsedim.

"Saçmalama, neden özür diliyorsun?" dedim ve "Sorun değil,

ne istersen sorabilirsin," diye devam ettim konuşmaya.

Dakikalar geçti, yine sessizlik ele geçirmişti odayı.

Kerem'in gözleri kapalıydı fakat nefes alışverişleri derin olmadığı için uyuyup uyumadığı konusunda emin değildim.

"Teoman'ın Yıldızları Yakalamak şarkısını biliyor musun?" diye sorduğunda irkildim hafifçe.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim hafifçe gülümseyip.

Bir dakikaya yakın sessizliğini muhafaza ettikten sonra konuşmaya devam etti. Şarkıyı söylemeye başladı. İlk anda konuştuğunu sanıp ne söylediğini anlamaya çalışsam da çok geçmeden idrak edebilmiştim şarkı söylediğini.

"İnsan yaşar..." diye mırıldandı uykulu sesiyle. "Hayali kadar..." dedi hemen ardından. "Kimi küser hayatına..." dedi ritimli bir şekilde. "Kimi yakalar yıldızları..."

Gülümsedim.

Gözlerini açmasa da hissetmiş gibi o da gülümsedi.

"Kimi küser hayatına," diye mırıldandım daha önce hiç dinlemediğim fakat sözlerini çok beğendiğim şarkıyı. "Kimi yakalar yıldızları!" dedim ritmini bilmeden. "Ne kadar güzel!"

"Bu da bizim şarkımız olsun," dedi. Gülümsedim.

"Neydi adı?" diye sordum gülmeye devam ederken.

"Yıldızları Yakalamak!" dediğine sesi daha net çıktı.

"Bizim şarkımız," diye mırıldandım. "Yıldızları Yakalamak..."

-34-

SEN KİMSİN?

Bir yabancı olmalısın çoğunlukla.
Yeri geldiğinde ise bir yalancı...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bana bir şey söylemiştin, hatırlıyor musun?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sana çok şey söylediğimi hatırlıyorum (:

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

En önemlisinden bahsediyorum.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Üzgünüm, hatırlayamadım):

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Zehri elinde tutuyorsun Juliet.

Kimin için içeceksin onu?

Kimin için mahvedeceksin hayatını?

Bana bunları söylemiştin. Şimdi hatırladın mı?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Evet, evet hatırladım.

Bir sorun mu var?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bunun anlamı ne? Bana neden söyledin bunları?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bilmem, güzel birkaç satırı seninle paylaşmak istedim.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bana yalan söyleme!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bir yalancı olduğumu söylemiştim ama...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Şimdi olmaz.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Neden?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Çünkü emin olmalıyım...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Tam olarak neden emin olmak istiyorsun?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Boş ver.

Sadece soruma cevap vermeni istiyorum.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Yeterince açık değil mi yazdıklarım?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Benden bir seçim yapmamı istiyor gibiydin.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Yaptın mı?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Ne seçimi yapacağımı bilmiyorum bile!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Seçim yapman gerektiğini biliyorsun ama.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bana karşı açık olmalısın!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Olmam gerektiği kadar...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Akın...

Sen Akın'sın?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Hayır.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Kerem?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Hayır.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Giray mı?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Hayır.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

SEN KİMSİN?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Kaç kere daha söylemeliyim bilmiyorum.

Bir yabancı.

Yalancı belki de...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bu saçmalığa son vereceğim artık!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Nasıl? Neden?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Neden tanımadığım ve yalancı olduğunu iddia eden biriyle konuşayım?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Çünkü bana ihtiyacın var.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Nasıl?

O da nereden çıktı?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

HEEY!

Cevap ver!

-35-

KARAR VERMEK

Yanlış kararların sunduğu mutluluk, güçlü bir alkoldür.
Etkisi geçtiğinde geriye yalnızca baş ağrısı kalır.

Günlerdir düşündüğüm tek şey Kerem'di.

O gecenin üzerinden kaç gün geçti, emin değildim fakat hâlâ birden Anıl'ı sormasını ve garip durağanlığını düşünmeden edemiyordum. Kafamın içindeki aptal bir ses, onun katil olduğunu söylemekten bir an olsun vazgeçmiyordu ve onunla savaşmaktan bıkmıştım.

Öte yandan mektupçunun attığı son mailden sonra sessizliğe gömülmesi de hayra alamet değildi. *Bana ihtiyacın var*, derken neyi kastetmiş olabilirdi ki?

Ne konuda birine ihtiyacım olabilirdi?

Ya katilin kim olduğunu biliyorsa? diye atlayıverdi içimden bir ses.

Tezgâha yaslanmış, bu yeni fikir yüzünden kaşlarımı çatmış bir şekilde düşünüyordum ve zaman geçtikçe mantıklı gelmeye başlayan bu düşünce eşliğinde kahvemin suyunu koydum.

Kerem'in garip hâlini düşünmeyi bir kenara bırakırken bu mailleri yazanın kim olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğimi düşünmeye başladım.

Kahvemle birlikte salondan çıkıp odama yürüdüm.

Birkaç mail daha atmayı ve cevap verip vermediğine bakmayı istiyordum.

Odama birkaç adım kala kapı çaldı ve oflayarak olduğum yerde omuzlarımı düşürdüm.

"Bu kadar erken mi ya?" diye söylenirken istemsiz bir şekilde göz devirdim.

Yeniden kapı çaldığında bu kez zile de basıldı.

"Geldim!" diye homurdanarak yürümeye başladım. "Patlamayın!"

Kapıyı açar açmaz üzerime atlamaya yeltenen Göktuğ son anda elimdeki kahveyi fark edince, bağırarak geri çekildi. Damla'ya çarptığı için acıyla çığlık attığında ikisi birden kahkaha atmaya başladılar.

"Sarhoş musunuz siz?" diye sordum ters ters yüzlerine bakarken.

"Sabahın köründe ne sarhoşluğu annecim, kafayı mı yedin?" dedi Damla gülerken.

"Geçin içeri, geçin!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Koca sesinizle apartmanı ayağa kaldırdınız, Allah'ın cezaları!"

Kahkahaları yeniden yükselirken aceleyle içeriye çekiştirdim ikisini birden. Hemen ardından kapıyı kapatıp peşlerinden salona girdim ve hâlâ kendi aralarında fısıldaşıp kıkırdıyorlardı.

Dakikalardır tepelerinde ellerimi belime yerleştirmiş bir hâlde dikiliyor olmama rağmen bir an bile başlarını kaldırıp varlığımı fark etmediler.

Dikkatlerini çekebilmek için sahte bir şekilde öksürdüğümde gülüşerek bana döndüler.

"Ne o Daye Hatun gibi dikiliyorsun başımızda?" diye sordu

Göktuğ sırıtarak.

"Gerçekten canınızı alacağım ama he!" diye homurdandım gözlerimi kocaman açarken. "Susun bi!"

"Ay sustuk ayol!" diye çıkıştı Damla.

"Ne oldu kuzum yine sana?" diye sordu Göktuğ oturduğu yerden kalkıp yanıma gelirken. "Anlat, kim sıktı canını?"

"Siz sıkıyorsunuz!"

"Tamam, tamam. Kızma!" dedi Göktuğ tüm ciddiyetiyle. "Bir sorun mu var?"

"Evet," dedim her zamanki yerime geçerken.

"Ne zaman yok ki?" dedi Göktuğ ve o da yerine oturdu. "Seni dinliyoruz güzelim, anlat."

"En son kimseye danışmadan hareket ettiğimde başıma gelenleri biliyorsunuz," dediğimde ikisi birden garip sesler çıkarıp, yüzlerini buruşturarak lafımı kestiler.

"Sus, sus. Sakın hatırlatma!" dedi Damla gözlerini kocaman açarak.

"Gerçekten... Hayatının en aptal hatasını yaptın o gün!" dedi Göktuğ da. "Bir insan kendini nasıl bu kadar salak salak yapar, hâlâ şaşkınım!"

"Ay sorma... Kerem'in karşısına Akın'la çıkmak nedir annecim?" diye sorduktan sonra alt dudağını dişledi. "Vallahi büyük cesaret şekerim, helal olsun!"

"Ay tamam, üzerime gelmeyin!" diye bağırana kadar yine benim hakkımdaki bir konuyu sanki ben yokmuşum gibi kendi aralarında paslaşıp durdular.

"Yine bir kararın eşiğindesin, değil mi?" diye sordu Göktuğ şüpheci bakışlarıyla yüzümü inceleyerek.

Dudaklarımı büzerek ağır ağır başımı salladığımda korkuyla dudağını ısırdı.

"Sıçtık!" diye mırıldandı. "Yine başımıza neler gelecek acaba?"

"Anlat aşkım, ne oldu yine?" dedi Damla da sakince.

"Birkaç gün önce Kerem'leyken bana çok garip bir şey sordu," diye mırıldandıktan sonra tepkilerini görebilmek için sırayla ikisinin de yüzünü inceledim. Şaşkınlık ve merak içinde konuşmaya devam etmemi bekliyor gibi görünüyorlardı.

Biraz daha sessiz kalmaya devam edince, "Ne sordu?" dedi Göktuğ sabırsızca.

"Anıl'ı gerçekten sevip sevmediğimi sordu," dediğimde ikisi birden çığlık attı.

"Ne?"

"Nasıl?"

Omuz silktim sakince.

"Bilmiyorum, çok garipti. Anıl hakkında pek konuştuğumuz da söylenemez ama o an pat diye Anıl'ı sorunca şoke oldum," dedim şaşkınlığın hücum ettiği yüzlerine bakarak.

"Ne cevap verdin peki?" diye sordu Damla.

"Eskiden değer verdiğimi ama bundan sonra kötü bir tecrübe olarak hatırlayacağımı söyledim. Yalan söyleyecek değilim ya!"

"Hah! İyi demişsin yine, güzel..." dedi Göktuğ başını sallayarak.

"Neden böyle bir şey sormuş olabilir ki?" diye sesli düşündü Damla.

"Gerçekten ya, çok garip!"

Umutsuzca başımı iki yana sallarken, "Hiç bilmiyorum," dedim. "Ama hâli de bir garipti."

"Nasıl?"

"Ne vardı hâlinde?"

Yine omuz silktim önce.

"Hüzünlü bir hâli vardı. Çok düşünceli ve üzgün görünüyordu. Sebebini sorduğumda ise sürekli bir şeyinin olmadığını söyleyip geçiştirdi," diye açıkladım hızlıca.

"Allah Allah..." dedi Göktuğ kaşlarını çatarak.

"Ne olmuş olabilir ki?" diye sordu Damla da.

"Şüphelendiğin ya da tahmin ettiğin bir şey var mı?" diye sordu Göktuğ hemen ardından

"Anıl'ın ölümünün vicdan azabı..." dediğim an dehşetle açılan gözlerle önce birbirlerine sonra yeniden bana baktılar. Ben ise öylece onlara bakmakla yetindim.

"Olabilir mi böyle bir şey?" diye sordu Göktuğ aynı şekilde üzgün bir yüz ifadesiyle.

"Neden olmasın ki?" diye soruyla karşılık verdim. "Bir kaza sonuçta. Bu yükü daha fazla taşıyamıyordur belki de..."

"Olabilir," diye mırıldandı Damla.

"Sonuçta Kerem gerçekten çok iyi bir çocuk. Eğer böyle bir kaza başına geldiyse vicdan azabı çekiyor olması çok normal. Ki korkuyla suçunu başkasının üstlenmesine neden olduysa... Bu Kerem için büyük bir yıkım olur bana göre..."

"Haklısın aslında ya..." dedi Göktuğ da üzüntüyle başını eğerek. "Şimdi düşününce mantıklı geldi söylediklerin."

"Ay bana da ya..."

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" dedim başımı ellerimin arasına alırken. "Günlerdir düşünüyorum ve bir sonuca varamıyorum. Kafayı yemek üzereyim!"

"Umut, polise ihbar edip direkt kurtulsan nasıl olur?" dedi Damla ciddi bir tavırla. İlk önce alay ettiğini düşündüm fakat hiçbir şekilde gülmeyişi, ne kadar ciddi olduğunu belli etmişti.

"Saçmalama!" dedi Göktuğ. "Ne olursa olsun Kerem'e bunu yapamayız. Ve de Akın'a..."

Haklıydı.

Kerem'e bunu nasıl yapabilirdim ki?

Kerem'in hapse girmesine sebep olmak, kalbimi söküp atmakla eş değerdi.

"Yapamam," diye mırıldandım başımı iki yana sallarken. "Onu çok seviyorum Damla. Tüm bu olaylardan sonra bir gün karşılaştığımızda ne düşman ne de pişman olarak bakmak istiyorum yüzüne."

"Güzelim benim..." dedi oturduğu yerden doğrularak. "Anlaşılan sen bu çocuğu deli divane gibi seviyorsun!"

"Evet seviyor!" dedi Göktuğ hemen.

"Peki neden her şeyi ardında bırakıp sadece mutlu olmaya bakmıyorsun?" dediğinde bakışlarımı kaçırdım. "Bırak her şey olacağına varmış. Bir şekilde defter kapanmış. Neden peşinde koşup kendini de aşkını da yıpratıyorsun yok yere?"

Hayır, hayır... Söyledikleri mantıklı gelmemeliydi. Bu doğru değildi, olamazdı!

"Yapamam. Kalbim aklımı yenerse mutlu olabilirim belki fakat vicdanım bunu kaldıramaz," diyerek reddettim teklifini.

"Ama böylesi de vicdanını pek rahatlatıyor gibi durmuyor annecim!"

"Bence de..." diye mırıldandı Göktuğ.

Başımı hızlıca iki yana sallarken, "Olmaz, yapamam!" dedim net bir tavırla. "Doğru olanı yapmak zorundayım."

"Doğru olan sevgiline sadık kalmaktır. Anıl doğru olanı yaptı mı?" diye sorarken kızdı Damla.

"Evet!" dedi Göktuğ da hararetli bir şekilde. "Yapmadı!"

"İkisi aynı şey değil," dedim sakince.

"Kimin doğrusu ya da neyin doğrusu olduğunun ne önemi var?" diye azarladı. "İnsanlar için değil, kendin için yaşa şu hayatı ya... Doğruluk abidesi misin sen?"

"Damla anlamıyorsun..." diye konuşmaya başlasam da konuşmama izin vermedi.

"Ben anlıyorum şekerim. Senin neden bahsettiğini de ne yapmak istediğini de gayet iyi anlıyorum. Fakat senin anlamadığın bir şey var! O bahsettiğin şeyi yapmak zorunda değilsin diyorum!"

"Ama..."

"Aması yok işte. Madem gerçekler seni bu kadar çok üzecek, görmeyiver. Yanlışlarla mutlu olacaksan bir şeylerin yanlış olmasına izin vermen gerekir!" dediğinde söylediklerini haklı bulan bir tarafımın olmasını kabul edemiyordum.

"Ay annecim gerçekten rujumuzu dağıtacağımız yaşlarımızda rimelimizi akıtıyor oluşumuza tahammül edemiyorum artık!" dedi öfkeyle yukarı bakarak. "Bu nasıl hayat ya?" diye hayıflandı yeniden yüzüme bakarak.

"Emin ol seçme şansım olsa bu hayatı seçecek kadar büyük bir aptal olmazdım!" diye karşılık verdiğimde oflayarak geriye yaslandı.

"Önünde iki yolun var Umutçuğum. Öyle ya da böyle seçim yapman gerekiyor," diyerek topu üzerime atıp çekildiler.

Mektupçunun da yaptığı bu olabilir miydi?

Seçimden kastı, gerçekleri saklamak ya da ortaya çıkarmaktı belki de...

"Bir dakika..." dedim hışımla ayağa kalkarken. "Bir şey yapmam gerek!"

Seri adımlarla salonun çıkışına yürümeye başladım ve çok geçmeden Göktuğ seslendi arkamdan.

"Umut dur! Nereye gidiyorsun?" diye sordu merakla.

"Hemen döneceğim," dediğim gibi salondan çıkıp odama koştum.

-36-

GERÇEKLERİ SÖYLEMEK

Susmak en büyük enkazdır. Her gün biraz daha yok eder seni. Biraz daha hissizleştirir.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Yolun sonuna geldik.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Ne oldu?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Her şeyi biliyorsun!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bilmem gerektiği kadar...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bana bilmem gerektiği kadarını anlat o hâlde!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sen zaten bilmen gerektiği kadarını biliyorsun Umut.

Fazlası ağır gelir.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bırak buna ben karar vereyim!

Lütfen...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Yapamam.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Peki neden?

Neden yapamazsın, neden?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Zarar görürsün.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Böyle de zarar görüyorum zaten!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Emin ol böylesi daha iyi...

Emin ol.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Benim adıma karar veremezsin!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Mecburum.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Değilsin!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Elbet bir gün karşına çıkacağım.

Hem de yürüyerek...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bu da ne demek?

Ne zaman karşıma çıkma cesaretini göstereceksin?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bir gün.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

OLMAZ!

Daha fazla vakit kaybedemem.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

O hâlde seçimini yap!

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Karar vermem çok zor...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Değil.

Yapman gerekeni biliyorsun...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Lütfen bana yardım et, lütfen!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Ediyorum zaten.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

ETMİYORSUN!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Sen çok güçlü bir kızsın Umut.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Değilim...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Doğruluk mu cesaret mi?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bu da nereden çıktı şimdi?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Doğruluk mu cesaret mi?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Cesaret.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Artık gerçekleri söyle...

Ama bana değil!

-37-

AŞKA VEDA

☼

Aşk kalbin cemresidir derler.
Kalbe düştüğü an bahar başlar.

☼

Odadan çıktığımda aylar hatta yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Odaya girmeden önceki Umut'la şimdi odadan çıkan Umut arasında dağlar kadar fark var gibi hissediyordum. Tüm düşüncelerim, kararlarım, planlarım olduğu gibi değişmişti.

Yolun sonuna geldiğimizi hissedebiliyordum ve bu yolun sonunu getirecek hamleyi yapma vaktim gelmişti.

Her şey olması gerektiği gibi olacak, muhtemelen bu kanlı savaşın sonunda herkes zarar görecekti.

Ne olacaksa olsun korkmak yoktu artık.

Umursamak yok, çekinmek yoktu!

Kaç saattir odada olduğumu bilmiyordum fakat epey vakit geçtiğine emindim.

Ağır adımlarla koridorun sonuna geldiğimde derin bir nefes alıp salona girdim. İkisi de hâlâ burada olmasına rağmen sessizce bir köşede oturmuş, telefonlarıyla ilgileniyorlardı.

"Umut?" dedi Göktuğ, salonun girişinde beni fark eder etmez

oturduğu yerden sıçradı. Yanıma gelip kolumdan tuttuktan sonra konuşmaya devam etti.

"Ne oldu? Ne yaptın odada?"

Damla da meraklı bakışlarla Göktuğ'un sorularına cevap vermemi bekliyordu.

"Karar verdim," dedim basitçe, omuz silkerek.

"Kızım salak salak yapma kendini, anlatsana düzgünce!" dedi kolumdan sarsarken.

"Anlatacak bir şey yok," dedim yanından geçip giderken. "Artık her şeyin sonuna geliyoruz!"

Göktuğ öfkeyle yanıma gelip oturduğunda, "Bak şu salak salak hâllere bak! Bihter'in finaldeki hâli gibi gülümseyip kısa kısa cevaplar veriyorsun kızım, delirtme beni!" diye bağırdığında gülümsemeye devam ettim.

"Lan gülmesene ruh hastası!" dedi yanaklarımı sıkarak.

"Umut iyi misin?" diye sordu Damla'da şaşkınlıkla.

"Ay iyiyim!" dedim oflayarak. "Göktuğ gereksiz algı yaratmasana ya, aptal mısın?" diye homurdandım göz devirerek.

"Asıl sen aptal mısın, aptal!" dedi öfkeyle. "Burada deli deli hâllere giren ben miyim?"

Söylenmelerini duymazdan gelip önüme döndüğümde Damla'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştım.

"Ne oldu içeride?" diye sordu sakince. "Paylaş bizimle. Her şeyi tek başına omuzlayacak değilsin, unutma!"

"Biliyorum," dedim mülayim bir tebessümle. "Sadece mektupçuyla konuştuk biraz."

"Ne konuştunuz?" diye sordu Göktuğ.

"O da her şeyi biliyor!" diye itiraf ettiğimde yine şaşkınlık çığ-

lıkları attılar.

"Ne?"

"Nasıl?"

"Kim olduğunu öğrendin mi?"

"Mektupçu kimmiş?"

"Mektupçuyu boş ver. Katil kimmiş?"

Bu ve bunun gibi daha algılayamadığım bir sürü soru yağmurundan kurtulmak için elimi havada salladım.

"Durun bir dakika!" diye bağırdım elimi sallamam yeterli olmayınca. "Susun!"

"Ne oldu?" dedi Damla'nın bakışları bana dönerken. "Ay çatlatma insanı annecim, anlatıver her şeyi yahu!"

"Gerçekten Umut he!" diye homurdandı Göktuğ. "İlla kelleni mi koparmamızı istiyorsun?"

"Mektupçu her şeyi bildiğini söyledi. Bana da anlatması için yalvardım fakat bir türlü ikna olmadı," dediğim an Göktuğ lafımı kesti.

"Vay şerefsiz dümbelek!" diye homurdandı kaşlarını çatarak.

"Sonra? Başka ne dedi?" diye sordu Damla da anlatmaya devam etmem için.

"Zaten benim de bilmem gerektiği kadarını bildiğimi söyledi. Daha fazlasını öğrenirsem ağır geleceğini ve zarar göreceğimi söyledi," derken sırayla yüzlerini inceliyor, tepkilerini öğreniyordum.

Her kelimemin ardından ikisinin de gözleri ve ağızları açılıyor, dehşetle tenleri soluyordu.

"Ne alakası varmış?" diye sordu Damla kendini tutamayıp. "Sen neden zarar görecekmişsin hiç alakan olmayan bir konuda?

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "Zaten her türlü zarar görüyorum, anlat diye ısrar etsem de katır inadı vardı. Asla anlatmadı!" dedim sıkıntılı bir şekilde iç çekerek.

"Başka?" dedi Göktuğ. "Başka ne konuştunuz?"

"Gerçekleri, söylemem gereken kişiye söylememi istedi," diye anlatmaya devam ettim.

"Nasıl yani?" diye sordu Göktuğ anlamayarak, yüzünü buruştururken.

"Kime söyleyecekmişsin?" diye sordu Damla da.

Yeniden omuz silktim alt dudağımı hafifçe sarkıtarak.

"İşte orasını ben de anlamadım."

"Polisleri mi kast ediyor acaba?" diye sordu Damla kaşlarını çatarak. "Yoksa başka kime söyleyebilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedim yeniden başka söyleyecek bir şey bulamayınca.

"Ay kim bu aptal insan ya!" diye söylendi Damla oturduğu yerde kıpırdanırken.

"Gerçekten ha!" dedi Göktuğ desteklercesine. "Bu kadar derdin tasanın arasında bir de el âlemin anonim fantezisiyle uğraşıyoruz anasını satayım!"

"Ay sorma sorma..." dedi Damla yaka silkerken.

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordu Göktuğ çok geçmeden.

Sırayla önce Göktuğ'un sonra Damla'nın yüzüne baktım uzun uzun.

İkisi de merakla yüzüme bakarken, "Ben ne yapacağımı çok iyi biliyorum," dedim ve sehpanın üzerindeki telefona uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bu kez aynı meraklı ses tonuyla.

Cevap vermedim.

Telefonumun mesaj kutusuna girdiğimde klavyenin üzerinde hazır bekleyen parmaklarım, zihnimden gelecek komutları beklemeye başladı.

Derin bir nefes alıp son kez kararımı gözden geçirmek üzere gözlerimi kapattım.

Bir dakikaya yakın süre kulaklarımı seslere, gözlerimi etrafıma kapattım. Kendi içimde kurduğum mahkemede gereken yargı yapıldıktan sonra karara varıldı ve varılan karar benimkiyle aynıydı.

Gözlerimi açtığımda Damla ve Göktuğ'a bakmadan doğruca telefonuma yöneldim.

Umut: Keremsu

Keremsu: Efendim umut ışığım

Umut: Bu gece buluşmamız lazım.

Keremsu: Ne buluşması umut ışığım?

Keremsu: Hangimizin yatağındayız bu sefer? :D

Umut: Bak yine haydutluğun arşa çıktı Keremsu!

Umut: Çocuk çocuk yapma kendini -,-

Keremsu: :D :D

Umut: Keremsuuu!

Keremsu: tamam, tamam kızma :D

Umut: Bu gece buluşmamız gerekiyor

Keremsu: Neden?

Umut: Sorma işte, gerekiyor dedim

Keremsu: Pekâlâ...

Keremsu: Nerede buluşuyoruz?

Umut: Lunapark

Keremsu: Daha önce gittiğimiz lunapark mı?

Umut: Evet orada

Keremsu: Bir sorun yok, değil mi?

Umut: Yok

Keremsu: Bu çok net oldu umut ışığım

Keremsu: İkna oldum :D

Umut: Sakın geç kalma

Umut: Lunapark gece 12'de kapanıyor

Umut: 12.30'da bekliyorum

Keremsu: Umut ne oluyor?

Keremsu: Çok merak ettim

Umut: Sabret biraz Keremsu!

Umut: Az kaldı :)

Keremsu: Of!

Konuşmanın daha fazla uzamaması için cevap vermedim ve telefonu kenara koydum. İçime derin bir nefes çektiğimde nefesimin mum ateşi gibi titrediğini duydum.

Kalbim daha şimdiden böyle hızlı atıyorsa akşam yaşayacaklarımı tahmin bile edemiyordum.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu Göktuğ ters ters suratıma bakarak. "Kendini salak salak yapınca eline ne geçiyor?"

"Gerçekten Umut, bize de anlat ayol!" diye bağırdı Damla. "Böyle hiçbir şeyden haberim olmadan boş boş otururken saçımı başımı yolasım geliyor!"

"Bir şey olduğu yok ki!" diye karşılık verdim omuz silkerek.

Göktuğ söylediklerime inanmamış olacaktı ki ellerini beline yerleştirip, "Ne yaptın o zaman telefonunda bir saat?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Kerem'le konuştum," dedim sakince.

"Ne konuştun?" diye sorduktan sonra, "Ulan taksit taksit sordurma! Anlatsana ne var ne yoksa!" diye bağırdı sabrı taşmış gibi.

"Aptal mısın Göktuğ?" dedim öfkeyle. "Çocuk sevgilim değil mi? Mesajlaşmamızdan daha doğal ne olabilir?"

Kafamın karışmasını istemediğim için daha fazla detay vermeyi düşünmüyordum.

"Doğal ama garip garip konuşup telefonuna sarılınca ben de bir şey yapacaksın sandım. Kusura bakma, ruh hastası gibi davranan arkadaşım yüzünden kafam karıştığı için çok özür dilerim bidon!" dediğinde boşluğuma geldi ve gülmeye başladım.

Küçük bir çocuk gibi, "Gülme lan!" deyip, küserek kollarını karnının üzerinde birleştirdi.

"Tamam," dedim gülmeye devam ederken.

"Fıçı suratlı seni..." diye söylenmeye devam etti.

"Akşam çok güzel olmam lazım!" dedim ayağa kalkarken. "Bana yardım etmeniz gerek."

"Ne oldu ki?" diye sordu Göktuğ merakına yenilip.

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Kerem'le buluşacağız."

"Sevişmek için mi?" diye sordu coşkuyla oturduğu yerden doğrulurken.

Hemen yanımda duran yastığı aldığım gibi suratına fırlatarak tüm hıncımı çıkardım.

"Bıktım artık senin bu aptal sorularından!" diye bağırdığımda benim aksime gülmekten karnını tutuyordu.

Gülmesi azalırken, yüzünden sekip yere düşen yastığı aldığı gibi bana fırlattı. Ellerimle son anda yüzüme çarpmasına engel olduğum yastığı yerden alıp yeniden Göktuğ'a fırlattım.

İkinci kez fırlatmama rağmen yine yastığı kafasına yediğinde, homurdanarak onu yerden aldı fakat atmadı.

"Kadın suratlı bidona bak ya!" diye söylendi darmadağın olan saçlarını düzeltirken.

"Ay madem öyle, hadi kalk hazırlanmaya başlayalım!" dedi Damla heyecanla oturduğu yerden kalkarken. "Nerede buluşacaksınız? Ona göre kombin ve makyaj yapmamız gerek çünkü."

"Lunapark... Lunaparkta buluşacağız!" dedim gülümseyerek.

"Ben de gelmek isterim!" dedi Göktuğ bir çocuk kadar coşkulu ses tonuyla.

Tam konuşmaya yeltendiğim sırada Damla, "Güllü lokumum, o kadar da saçmalama istersen!" diyerek beni yeni bir Göktuğ çatışmasından kurtarmış oldu.

"Ama neden ya?" diye mızmızlanınca göz devirdim.

"Çocuk çocuk yapma kendini Göktuğ!" diye azarladım. "Hem sultan dediğin böyle mi olurmuş?" dediğim an oturuşunu ve başını dikleştirdi.

"Doğru söylüyorsun bak, gaflete düştüm birden!" dedikten sonra tüm ciddiyetiyle uzaklara baktı sanki poz verir gibi.

"Aptal çocuk ya..." diye mırıldanarak oturduğum yerden kalktım. "Hazırlanmadan önce duş alsam iyi olur Damla," dedim Damla'nın yanında durarak.

"İyi madem aşkım, çıkınca haber edersin!" deyip eski yerine döndükten sonra başımı sallayarak, yanından geçip salonun çıkışına doğru yürüdüm.

Tam salondan çıkacakken Göktuğ'un, "Kesin sevişecekler bak, Göktuğ demişti dersin!" diye mırıldanışını duydum.

"Seni hâlâ duyabiliyorum Göktuğ!" diye bağırdım ve oturduğu yerde sıçradığında istemeden güldüm.

"Sırtlan suratlı, ne dinliyorsun kızım? Belki gizli konuşuyoruz burada," dedi cıklayarak.

Sabır dilenircesine ağır ağır başımı iki yana salladım, göz devirip yürümeye devam ettim.

Arkamdan konuşurken bile kendini haklı çıkarabilecek kadar ruh hastası bir arkadaşın, benim için baş belası mı yoksa mükâfat mı olduğunu sorgularken, salondan ayrılıp odama doğru aheste aheste yürüdüm.

Banyoya girdiğimde bir yandan kalbim deli gibi çarparken diğer yandan her şeyin bugün son bulacak olmasının verdiği sevinci yaşıyordum.

Çoktan açmış olduğum sıcak suyun buharı banyoyu ele geçirmişti. Üzerimdekilerden kurtulur kurtulmaz kendimi suyun altına attığımda en azından duş alırken, hiçbir şey düşünmeyip rahatlamak istiyordum. Fakat kafamın içinde binlerce lunapark sahnesi yazılıp siliniyordu.

Ne kadar süre geçti, bilmiyordum fakat bir türlü suyun altından çıkamıyordum. Zaman yaklaşıyordu çünkü. Yaşanacaklardan korkuyordum. Söyleyeceğim her kelimenin yükünü taşıyamamaktan, Kerem'le bir daha eskisi gibi olamayacak olmaktan ve her gün daha mutsuz bir hayat yaşayacak olmaktan korkuyordum.

Suyu kapattım.

Nefes alamıyordum artık. Bunun sebebi banyonun buhardan

göz gözü göremeyecek hâle gelmesi değildi. Düşüncelerin parmakları dolanmıştı boğazıma sadece...

Banyodan çıktığımda kapının hemen önünde durup derin bir nefes aldım. Sanki uzun zamandır nefes almıyormuş gibi rahatlayan ciğerlerimi mutlu etmek için hızlı hızlı nefes alıp verdim.

Odama girdiğimde perdelerin kapalı olduğundan emin olmadan bornozumu çıkarmadım. Defalarca sütyen ya da bornozla Akın'a yakalanmıştım ve artık bu durumdan bıkmıştım.

Hızlıca bir tişört ve eşofman altı giydikten sonra yeniden saçlarımı havluya sarıp salona doğru yürümeye başladım.

Ne Damla ne de Göktuğ fark etmişti salona girdiğimi.

Usulca öksürdükten sonra, "Başlayalım mı?" diye sordum küçük bir tebessüm eşliğinde.

Damla kocaman açılan gözlerini üzerime dikerken, "Hazırım!" dedi ve heyecanla ayağa fırladı.

"Ben de gelmek isterim!" deyip koşarak peşimizden geldi Göktuğ.

Üçümüz birden kıyafetlerimin karşısında ellerimizi belimize dayamış, umutsuzluk içinde dolaba göz gezdiriyorduk.

"Lunaparka gidiyordunuz, değil mi?" diye sordu Damla yüzünü buruşturarak.

"Hı hı..." diye mırıldandım kıyafetlerime bakmaya devam ederken. "Evet."

"Kızım rahat mı batıyor size? Adamakıllı bir yerde oturup, iki lokma yiyip içseniz olmuyor mu?" diye hızlıca söylendi Göktuğ. "Ne var, bok mu var lunaparkta?"

"Evet Göktuğ, bok var!" deyip göz devirdim tahammülsüz bir şekilde.

"Sus lan!" diye karşılık verdi söyleyecek bir şey bulamayınca.

Sustum.

"Ne giyilir ki?" diye sesli düşündü Damla.

"O kadar bilmiyorum ki..." diye mırıldandım dudak büzerek.

"Hayır yani, elbise giysen de olur, bir kot bir tişört giysen de..." dedikten sonra omuz silkip kıyafetlerimin üzerindeki bakışları yüzüme döndü. "Ne yapmak istersin?"

"Ne çok şık ne çok sıradan... İkisinin ortası bir şeyler isterim ya!" dedim ve aynı anda ikimiz de dolabıma döndük.

Gözlerini kısmış bir şekilde düşünceli bakışlarla dolabımı inceleyen Damla, "Bir bakalım, nasıl bir şey yapabiliriz?" diyerek askıları karıştırmaya başladıktan saniyeler sonra aklıma bir fikir geldi.

"Aslında..." diye mırıldandığımda Damla önce kolunun üzerindeki elime, sonra yüzüme baktı. "Ben ne giyeceğimi biliyorum."

"Ne giyeceksin?" diye sordu Göktuğ daha cümlemi tamamlayamadan.

"Altıma kotlarımdan birini giyerim. Üzerime de Kerem'in sweatshirtü var, onu giyeceğim!" dedim omuz silkerek. "Ona veda ederken üzerimde ona ait bir şey olsun istedim birden," diye mırıldandığımda şaşkınlık ikisinin de gözlerine hızla yayıldı.

"Veda mı?" diye bağırdı Damla.

"Keremsu enişteme veda mı edeceksin?" derken sesi ağlamaklı çıkmıştı Göktuğ'un. "Nasıl?" diye sordu üzüntüyle yüzünü buruşturarak.

"Her şey bugün bitecek derken şaka yapmıyordum," dedim ve kararlı bir tavır sergileyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Umut ya..." dedi kolumdan tutarken. "Emin misin?"

Ağır ağır başımı salladım.

"Yapmak zorundayım Göktuğ," dediğimde sesimin titrediği-

ni duymak biraz cesaretimi kırsa da geceye odaklanmaya çalışıp kendimi aceleyle toparladım. "Eğer bu gece yapmazsam her şey çok daha kötü olacak. Daha sonra olacakları kaldıracak gücüm olduğunu sanmıyorum," dedim ve aniden gözlerim doldu. Yukarı bakarak ağlamama engel olmaya çalıştım.

Göktuğ'un hüzünlü bakışları bir süre daha yüzümde oyalandıktan sonra, "Minik bebeğim ya..." derken kolumdan çekip sarılıverdi. Saçlarıma tutunan havlu yeri boyladığında, nemli saçlarımı okşayarak başını omzuma yasladı. "Tam mutlu oldu derken ne günlere kaldı yavru kuşum."

Geriye çıkarken ağlamamak için hızlıca gözlerimi kırptım.

"Geçecek," dedim göz altlarımı silerek. "Geçecek."

"Geçecek tabii ki!" dedi cesurca gözlerimin içine bakarken. "Mutlu olacaksın. Mutlu olacağız!"

Gülümsedim.

"Hoş, senin mutluluğun pek uzun ömürlü olmuyor ama... İki dakika da olsa yine mutlu oluruz herhâlde!" dedi sırıtarak.

"Köpek!" dedim omzuna yavaşça vurarak. "Dalga geçmeden edemiyorsun, değil mi?"

Sırıtmaya devam ederken kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Hadi siz çıkın. Üzerimi değiştireyim, sonra gelirsiniz," dediğimde sırayla teselli verircesine kolumdan tutup sıvazladıktan sonra odadan çıktılar.

Arkalarından kapıyı kapattıklarında aynadaki yansımama baktım.

Ağlamamak için kendimi o kadar sıkmıştım ki gözlerim kızarmış, yüzüm solmuştu.

Odanın karanlığında ruhumun daraldığını hissedip perdeleri açmak için oturduğum yerden kalktım. Perdeyi araladığımda ha-

vanın karardığını görünce şaşkınlıkla dışarıyı izledim. Zaman yine dalga geçercesine su gibi akıp gitmişti.

Telaşla dolabıma koşturup koyu renk bir kot seçtim ve giydim hemen. Ardından Kerem'den aldığım gri sweatshirtü üzerime geçirdikten sonra kuruladığım saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Korkunç görünen göz altlarımı ve ruh gibi solgun tenimi kapatmak için ufak tefek dokunuşlarla yüzümü renklendirdikten sonra boydan aynanın karşısına geçtim.

"Kerem ya..." diye hayıflandım kenarlardan çıkan saçlarımı sağa sola iliştirirken. "Senden nasıl ayrılacağım?" Üzüntüyle kaşlarımı çattım. "Kerem ya... Anıl'ı değil beni öldürseydiniz keşke daha az canım acırdı!" Öfkeyle dişlerimi sıktım.

Yeniden gözyaşlarımın dürtmesine maruz kalınca bakışlarım yukarıya kaydı. Ellerimle gözlerimi yellerken, "Ağlamak yok... Ağlamak yok... Ağlamak yok..." diye mırıldandım hızlıca. "Salak salak yapma kendini Umut!" dedim kendime.

Ağlama hissini biraz da olsa vücudumdan defettikten sonra yansımamla göz göze geldim yeniden.

"Mecbursun Umut," dedim net bir şekilde. "Sana biçilen kader bu. Bir şekilde işleri yoluna koymak, içine atıldığın bu hayatı yaşamak zorundasın!"

Ağlama hissi yeniden yokladı bedenimi.

Bu kez defetmesi daha kolay oldu.

Kendimle baş başa kalmanın iyi gelmediğini ve saatin epey ilerlediğini fark edip koşar adımlarla odamdan çıktım.

Damla ve Göktuğ koridorun sonunda bekliyorlardı.

Yanlarına ulaştığımda yüzlerindeki tereddüt ve üzüntü çok net anlaşılıyordu. Onları daha fazla endişelendirip üzmemek için pek konuşmak istemiyordum.

"Vakit geldi," dedim büyükçe gülümsemeye çalışarak. "Ben gidiyorum."

Göktuğ hiçbir şey söylemeden sarıldı.

"Dikkatli ol şekerim," dedi Damla da sarılırken. "Mutlaka haber ver."

"Haber et kesin!" dedi Göktuğ endişeli bir sesle. "Sakın merakta koyma bizi!"

Damla'yla ayrılırken Göktuğ'a baktım gülümseyerek. Sevimli yüzüne üzüntü hiç yakışmıyordu. Keşke benim yapamadığımı o yapsa, daima gülseydi. Gülmek en çok ona ve Kerem'e yakışıyordu çünkü.

"Gitmeyin bir yere..." dediğimde sesim buğulu çıkmıştı. "Gece dönebilirsem görüşürüz."

"Dönebilirsem ne demek?" diye sordu Göktuğ kaşlarını çatarak.

"Lafın gelişi söyledim," dedim omuz silkerek.

Daha çok çatıldı kaşları.

"Salak salak yapma kendini. Her ne bok yemeye gidiyorsan halledip döneceksin evine. Uyumayıp bekleyeceğim seni!" Kollarını göğsünün altında birleştirdiğinde beni bu kadar çok düşünen ve seven arkadaşlarım olduğu için sevinçten ağlamamak için zor tuttum kendimi.

"Gönlümün sultanı!" derken yanağını okşadım dudaklarımı birbirine bastırarak. "Sen hiç merak etme. Gelince söz, Hürrem izleyeceğiz seninle."

Göktuğ'u kandırmak küçük bir çocuğu kandırmak kadar kolaydı. Ona sadece sevdiği şeylerden birini sunduğun anda tüm üzüntüsü geçer, sevinçten yerinde duramazdı.

"Söz mü?" dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Söz," dedim başımı sallayarak. "Ne kadar istersen o kadar izleyeceğiz."

"Sıkıldım, kapat demek yok ama!" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Söz, yok!" dediğimde istemsiz bir şekilde gülümsedim.

"Hadi çabucak git gel madem. Bir saattir oyalıyorsun bizi burada!" derken kapıyı açıp omzumdan ittirdiğinde kıkırdadım.

"Aptal çocuk..." dedim yüksek tabanlı spor ayakkabılarımı giyip dışarıya çıktıktan sonra.

"Hadi minik bidonum, sana güveniyorum. Git ve hallet şu işi!" diyerek cesaretlendirdi.

"Hangi işi?" diye sordu Damla alaycı bakışlarla Göktuğ'u incelerken.

"Ne bileyim. Umut işte! Bulur kendine bir bela, bir iş mutlaka..." dedi umursamazca ve kahkaha attık hep birlikte.

Son kez el salladıktan sonra asansöre bindim.

Hazırdım.

Kerem'e ve beni bekleyen hazin sona... Veda etmeye hazırdım.

-38-

BU GECE IŞIKLAR SÖNER MI?

Güneşin gözyaşları yıldızlardır.
Ve her gece güneşin gökyüzüne aşkını resmeder bu yaşlar.

Gece, güneşe muhtaç.

Gündüz ise güneşe âşık.

Ne gece gündüze kavuşur güneş olmasa ne de gündüzün bir değeri olur gece olmadan.

Kerem olmadan geceden bir farkım olmayacağını biliyordum. Ben gökyüzüydüm ve âşık olduğum, muhtaç olduğum güneşi söndürmek zorundaydım. Ne onunla yaşayabilirdim artık ne de onsuz...

Bu sonsuz döngü içinde boğulduğumu hissederken, olduğum yerde durup gökyüzüne çevirdim bakışlarımı.

Hayran olduğum yıldızları göremedim.

Bu gece yalnızdım.

Bu gece kendimden başka kimsem yoktu yanımda.

Soğuğun dişlediği tenim ürperirken umursamaz bir şekilde ışıkları sönmüş lunaparka doğru yürümeye devam ettim.

Işıklar açıkken yaşam dolu görünen parkın karanlıkta bürün-

düğü ıssız görüntü karşısında korkuyla adımladım. İnsanların eğlenmesi, ilgisini çekebilmesi için tek ihtiyaç ışıklar mıydı sahiden?

Akın haklıydı.

Gülümsemek insanın ışıklarıydı. Gülümsediğinde insanlar gözlerini üzerinden alamazken üzgün olduğunda kimse seninle ilgilenmek istemezdi.

Kimsesiz sokağın ortasında Kerem'i gördüğümde bacaklarım her zamanki gibi güçsüz düşüp titremeye başladı. Böyle durumlarda kendimi sakinleştirmeyi bir türlü beceremiyordum.

Gözlerimi sıkıca yumdum.

Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Başarılı olamadığımı idrak edince, gözlerimi açıp büyükçe yutkundum.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanarak Kerem'e doğru yürümeye devam ettim.

Kollarını göğsünde birleştirmiş, öylece boşluğa odaklanmıştı. Son zamanlarda gözümden kaçmayan düşünceli hâli yüzündeki yerini almıştı.

Sevgili Kerem, seni bu hüzne sürükleyen her ne ise ondan kurtul. Seni üzgün görmeye dayanamıyorum.

İyice yaklaştıktan sonra bir sorun olduğunu anlamaması için yüzüme sahici bir gülümseme yerleştirip usulca öksürdüm.

"Kerem," diye seslendim neşeli çıkmasına çabaladığım bir sesle.

İrkilerek bakışları karanlık yolda beni bulduğunda yüzüne küçük bir tebessüm yerleşti.

Yanına gittiğimde, "Umut ışığım?" derken gözlerindeki bulutların dağıldığını gördüm. "Geç kaldın!" dedi gülümseyerek.

Farkında olmadan gereğinden fazla sıktığım telefonumdan saate baktım ve göz devirerek Kerem'e döndüm.

"Alt tarafı sekiz dakika gecikmişim Keremsu," dedikten sonra kıkırdadım.

"Şaka yapıyorum," dedi ve eğilip dudağımın kenarından öptü. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim de... Sen?" dedim şüpheli bakışlarım yüzünü incelerken.

Sorumu duymazdan gelip yaslandığı yerden doğruldu.

"Yine tırmanmak zorunda mı kalacağız?" diye sorarken, birkaç adım yaklaşıp devasa kapıyı incelemeye başladı.

"Ay yok ne tırmanması?" dedim aceleyle yanına gidip. "Ben plan yaparsam tam yaparım Keremsu!"

Telefonumu çıkarıp lunaparka girmemize yardımcı olabilmesi için görüştüğüm görevli çocuğa mesaj attım.

Dakikalar içinde koşarak kapıya gelen genç çocuk gülümseyerek bizi karşılarken bir yandan da kapıyı açmakla uğraştı.

"Hoş geldiniz!" dedi tüm sevecenliğiyle. "Aman kimseler duymasın, başım yanar," derken alt dudağını dişleyip hızlıca başını iki yana salladı.

"Hiç merak etme," dedim gülümseyerek. "Çok uzun sürmeyecek!"

Kerem'in parmakları avuç içimden kayarak parmaklarıma ulaştığında, gülümseyerek birbirimize baktık.

"Hazır mısın?" diye sordum her ne kadar belli etmemeye çalışsam da buruk bir tebessüm eşliğinde.

"Hazırım bakalım!" dedikten sonra göz kırptı ve daha büyük bir gülüşle karşılık verip yürümeye başladım.

Lunaparkın içinde attığımız her adımda görevli çocuk yavaş yavaş açıyordu ışıkları. Parkın tamamı olmasa da planıma uygun şekilde bir kısmının ışıkları yandı.

Kalbim üzüntüyle sıkışırken lunaparka hayat veren ışıklar, içimdeki çocuk yanımı heyecanlandırmadan edemedi. Öyle ki sevinçle hoplayıp zıplamak, çığlık atarak koşturmak istiyordum.

Işıkları yokken korkunç gelen oyuncakların, ışıklar açıldığında ne kadar masalsı oldukları düşüncesiyle hepsini tek tek incelemeye başladım.

"Hangisine biniyoruz?" diye sordu Kerem, yüzünde hayran olduğum gülüşü belirirken.

Sadece birkaç saniyeliğine planımı unutup omuz silktim heyecanla.

"Bilmem," dedim hemen sonra heyecanım patlamış bir balon gibi sönerken.

Buraya ilk geldiğimizde Kerem'e ellerini tutmaya çok alıştığımı söylemiştim. Lütfen bırakma, demiştim. Fakat bu gecenin sonunda o elleri ben bırakmak zorunda kalacaktım belki de...

Acıyla nefesim kesildi bir anlığına, yutkundum.

Birden çocuklar gibi neşeli olmayı, tüm dertlerden azat olmuş bir hayat sürmeyi diledim. İçinde Kerem olan mutluluk dolu bir hayat...

Kerem'le buraya geldiğim ilk gün kalbimde sevinçle uçuşan kelebeklerin cenazeleri çökmüştü kalbimin üzerine. İçimi coşturan kanat sesleri, yerini ıssızlığa bırakırken kafamın içindeki sesler tüm huzurumu kaçırmaya yetiyordu.

Çatışma hâlindeydi yine düşüncelerim. Bir yanım doğru olanı yaptığıma dair sırtımı sıvazlarken diğer yanım yanlış yaptığımı söyleyip yüzüme tükürüyordu.

Daha önce geçtiğimiz stantların önünden geçerken, Kerem'in durmasıyla birlikte ne olduğunu anlamayarak yüzüne baktım.

"Hatırlıyor musun?" dedi gülümserken. " 'Burası bizim," demiştik. "Gece bizim... Gün bizim..' " derken o anı hatırlayıp mutlulukla gülümsedim.

"Zaman bizim," diyerek devam ettirdim o gece söylediklerimizi.

"Her şey bizim!" dedik aynı anda.

"Hâlâ öyle," dedim yanağını okşayarak. "Birlikte olduğumuz her an... Her şey bizim!"

Gülümsedi.

Gülümsedim.

Yüzü yüzüme yaklaşırken deliler gibi açlık duyduğum dudaklarını karşılamak üzere araladım dudaklarımı.

Öptü.

Aşkını tekrar tekrar itiraf eder gibi.

Öptüm.

Bir daha hiç göremeyeceğimi bile bile... Veda eder gibi.

Dudaklarımız ayrıldığında, nefeslerimiz birbirine karışırken gülüşlerimiz eşlik etti hemen ardından. Kendimi ayakta durayacak kadar güçsüz hissedince, vakit kaybetmeden sarıldım Kerem'e.

Var gücümüzle sarıldık birbirimize.

Sarıldığımız anlar boyunca onun kokusuyla doldurdum ciğerlerimi. Öyle bir doldurdum ki onsuzken aldığım her nefeste anımsayabilmek istedim onu.

Zaman dursun, ömrümün sonuna kadar böylece kalayım istedim. Fakat yapmam gerekenlerin vakti geldiğini anlayınca üzün-

tüyle geriye doğru bir adım attım.

"Gidelim mi?" dedim. Sesimdeki buğulanmayı duyabilsem de Kerem'in fark etmemesini diledim.

"Nereye?" diye sordu merakla kaşlarını kaldırarak.

"Dönme dolaba binmeye ne dersin?" derken heyecanlı görünebilmek için sırıttım.

"Sen nasıl istersen umut ışığım," dedi omuz silkerek.

Elini açarak bana uzattı. Önce eline sonra âşık olduğum yüzüne baktım. Sonra da vakit kaybetmeden parmaklarımız kenetlendi.

Koşar adımlarla ışıkları yanan devasa dönme dolaba doğru ilerlerken omzumun üzerinden görevli çocuğa kısa bir bakış attım.

Yapması gerekeni bildiği için göz göze gelince usulca başını salladı. Aynı şekilde karşılık verip önüme döndüm.

Dönme dolabın merdivenlerini gülüşerek çıkarken bir anlığına olacakları unutmuştum yeniden. Heyecandan nefes nefese kaldığımda, düşmemek için Kerem'in koluna tutundum.

Kerem bir eliyle beni tutarken, diğer eliyle ışıklarla süslenmiş kabinin minik kapısını açarak binmeme yardımcı oldu.

"Dikkatli ol!" dedi bir an afallayınca.

Hareket ettikçe kabin sallandığı için ilk fırsatta kendimi içeri atıp oturdum. Hemen sonra demirlerden tutunarak yanıma gelen Kerem, kapıyı kapattı.

Birkaç dakika içinde ummadığımız anda harekete geçtik ve küçük bir çığlık koptu dudaklarımdan. Kerem'in gülüşlerine karışan çığlığım, kahkaha atmama neden oldu.

Beklediğim an gelmeden önce birkaç tur döndük.

"Bu gece gökyüzü epey ıssız," diye mırıldandı Kerem kolunu omzuma atarken. "Neyse ki yıldızların en güzeli yanı başımda!"

dedikten sonra çarpık bir gülüşle kıvrıldı dudakları.

"Yıldızların ışık kaynağı da güneştir," dedim bilmiş bir tavırla gözlerinin içine bakarken. "Ve güneşim yanı başımda!"

Gülümsedi.

Gülümsedim.

Yeniden bulunduğumuz kabin en tepeye ulaştığında sarsılarak durduk ve bir çığlık daha attım istemsiz bir şekilde.

"Ne oldu?" diyerek aşağı baktı Kerem.

Dikkatinin başka tarafta oluşunu fırsat bilerek gözlerimi sıkıca kapattım. Gerginlikle çarpan kalbimin atışları, sessizliğe bürünmüş gecede yankılanacak kadar gürültülüydü.

"Kerem..." diye mırıldandım elimi dizinin üzerindeki koluna koyarak.

Bakışları bana döndüğünde gözlerinde gördüğüm şaşkınlık, bir an vazgeçme isteğiyle doldurdu içimi.

Vazgeçemezdim.

Bu zamana kadar gelmişken sonunu getirmeliydim artık. Bu işe, her şeye son vermeliydim. Başka seçeneğimin olmadığını biliyordum çünkü.

"Ne oldu umut ışığım?" diye sordu şüpheli bakışları yüzümde dolaşırken. "Bir sorun mu var?"

Cevap vermedim.

Korkuyla yutkunurken konuya nasıl gireceğimi, ne konuşacağımı düşünmeye başladım. Kafamın içi mahşer yeriydi, sağlıklı düşünme yetimi kaybetmiştim.

Gecenin gölgesi düşmüş mavilerini gözlerime diktiğinde merakla çatıldı kaşları.

"Umut, sen iyi misin?" diye sordu çenemden tutarak. "Rengin

attı birden!"

"Öncelikle seni çok sevdiğimi söylemek istiyorum..." diyebildim güçlükle. "Her koşulda, nerede olursan ol seni seveceğim."

"Umut?" dediğinde yaşadığım gerginlik Kerem'in de sesine yansımıştı. "Her ne oluyorsa doğrudan söyler misin artık?"

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim titreyen sesimle. Âşık olduğum gözlerine bakarken cümle kurmam imkânsızlaştığı için gözlerimi kaçırdım.

"Umut?"

"Kerem ben..." dediğimde gücüm bitmişti artık, ağlamaya başladım.

"Bana bakar mısın?" dedi çenemden tutup, başımı usulca kaldırarak. "Nedir seni böyle üzen?"

Telaşlı bir şekilde gözyaşlarımı silerken, "Ben..." diye tekrar ettim. "Çok kötüyüm."

"Neden?" diye sordu sabırsızca. "Ne oluyor Umut? Endişeleniyorum!"

"Kerem ben," diye yineleyip güçlükle cesaretimi topladım ve başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Ben... Her şeyi biliyorum!"

Cevap vermedi.

Sadece yüzüme bakmaya adadı birkaç dakikasını.

"Neyi biliyorsun Umut?"

Kızaran gözlerimle sessizce bakmaya devam ettiğimde kaşları daha çok çatıldı.

"Her şeyi..." dedim cılız çıkan sesimle. "Tüm gerçekleri!"

Geriye çekilirken büyükçe yutkunduğunu hareketlenen âdemelması sayesinde fark ettim. Neden bahsettiğimi anlamış olmalıydı.

"Umut..." diye mırıldandığında korkuyla titreyen sesi yeniden başımı eğmeme neden oldu.

Şiddetlenen ağlayışımla omuzlarım sarsılırken hıçkırıklarıma engel olmak ister gibi elimi ağzıma kapattım.

"Kerem... Ben... Çok üzgünüm!"

"Lütfen," derken elini omzuma koydu. Bayılacakmışım gibi hissettim. "Üzülme," dediğinde sesi ve yüzündeki masumiyeti kalbimin ezilmesine neden oldu.

Hıçkırıklarım bir türlü konuşmama izin vermezken tıpkı kafamın içi gibi görüşüm de bulanıktı.

"Bana ne bildiğini anlat," dedi gülümseyerek. Yüzüme düşen saçı çekerken, "Ne kadarını bildiğini!" dediğinde daha çok ağladım.

Keşke... Keşke silip götürse tüm bu karanlığı döktüğüm her bir gözyaşı.

Bir imkânsızı daha dilemenin hayal kırıklığıyla başımı kaldırdığımda gözlerinin buğulandığını görmek hepten darmadağın etmişti beni.

"Akın'la konuşmanızı duydum," diye itiraf ettim gözyaşlarım arasından zorla fırsat bulup. "Her şeyi... Anıl'ı sizin öldürdüğünüzü biliyorum!"

Mavilerini istila eden karanlığın gölgesi gözlerine düştüğünde nefesim kesilmişti.

Ne diyeceğini bilemeyen tavırları, mahcup duruşuyla bakışlarını kaçırırken karşısında güçlü görünmek için başımı dikleştirdim. Gözyaşlarımı silerken sessizliğimi koruyup Kerem'in konuşmasını bekledim.

Konuşmadı.

"Bana şimdi doğruyu söylemeni istiyorum," dedim dişlerimi

sıkarak. "Kim öldürdü?" diye sorduğumda havaya karışan kelimeler zehir olup yeniden bana dönmüş ve ciğerlerime dolmuştu sanki.

"Hanginiz yaptı?" diye yeni bir soruyla üstüne gittim çok geçmeden. "Katil kim?" dediğimde sesim hiç olmadığı kadar netti şimdi. "Sen mi, Akın mı?"

Panikle elini ensesine atarken suskunluğunu bozmadı bir türlü.

"Kerem," dedim elini tutarak. "Lütfen bana her şeyi anlat artık..."

"Umut..." dedi ve sesi boğulunca öksürmeye başladı. "Ben..."

"Sen ne?" diye sordum sabırsızca. "Sen misin o?" diye devam ettim soru yağdırmaya. "Katil sen misin?"

Başını iki yana salladığında bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştım fakat içimde bir taraf âdeta yalvarıyordu katilin o olmaması için.

Ben yapmadım, dese... *Katil ben değilim,* dese ve bitse her şey. Sarılsak sımsıkı...

Keşke.

"Tüm ipuçları seni gösteriyor Kerem," dedim yüzüne dokunarak. "Yalvarırım bana gerçeği söyle," derken ağlamaya devam ettim. "Söz konusu bir başkası olsa yemin ederim bir an düşünmez, polise giderim," dedim. Gözleri gözlerimi buldu. "Ama bunu sana yapamam ki!"

Yeniden yutkundu.

"Sana böylesine âşıkken nasıl kıyabilirim?" diye sordum buruk bir tebessüm dudaklarımın kenarlarına yerleşirken. "Sensiz nasıl yapacağım Kerem ben?" Âşık olduğum yüzünü bulanık görmeye dayanamıyordum.

Geriye yaslandım nefes alamadığımı hissedince. Sakinleşebil-

mek için birkaç saniye tanıdım kendime.

"Gerçeklerin yükü altında hiç bu kadar ezilmemiştim, biliyor musun?" diye mırıldandığımda gözünden bir damla yaş süzüldü.

Sevgili Kerem, ağlamana dayanamıyorum. Lütfen... Lütfen yardım et bize. Bitsin bu acı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından elinin tersiyle gözlerini silip başını kaldırdı.

"Hiçbir şey bildiğin gibi değil," dedi titreyen sesiyle. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama aslında hiçbir şeyi bilmiyorsun."

"Anlat o hâlde!" dedim vakit kaybetmeden. "Anlat ki bileyim, ne olur!"

"Katil..." dedikten sonra sustu. Devamını getirmeye cesareti yok gibi görünüyordu. "Katil..."

"Evet?" diye üsteledim sabırsızlık içinde.

"Ne Akın ne de ben katiliz Umut!" dediğinde bir yanım sevinç naraları atarken, diğer yandan yeni bir enkazın altında can çekişirken buldum kendimi.

Olayın gün geçtikçe iyice dallanıp budaklanmasını kaldıramıyordum artık.

"Na... Nasıl?" diye sordum kekeleyerek. "Bu da ne demek?" diye sorduğumda istemsiz bir şekilde kaşlarım çatıldı. "Katil kim o hâlde?"

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım.

"Sakın bana Mustafa Ünal'ın katil olduğunu söyleme!"

"Değil..." diye mırıldandı.

"Kim o hâlde Kerem, kim?" diye bağırdığımda sesim parkta yankılandı. "Kahretsin, kim öldürdü Anıl'ı?"

"Günlerdir bana neyim olduğunu soruyorsun. Neden düşün-

celi olduğumu, gözlerimdeki hüznün sebebinin ne olduğunu..."

"Evet," diyerek lafını kestim.

"Seninle ayrı kaldığımız zamanda öyle bir şey öğrendim ki Umut..." dediğinde boğazındaki bir güç, konuşmasına engel oluyormuş gibiydi. "Senin bu kadar büyüttüğün katil meselesi onun yanında bir hiç!"

"Ne... Ne öğrendin?" diye sordum merakla yüzünü incelerken.

"Telefonunu verir misin?" diye sordu ve şaşkınlıkla bana doğru uzattığı eline baktım bir süre.

Bir şey söylemeden, isteğini yerine getirip cebimden telefonu çıkardığım gibi avucunun içine bıraktım.

Burnunu çekerek telefonumda bir şeyler yaptıktan sonra birkaç dakika içinde telefonumu yeniden bana uzattı. Tereddüt ederek telefonu aldıktan sonra boş boş bir Kerem'e bir telefona baktım.

"Ne yaptın?"

"Notlarına bir yazı kaydettim," diye başladı konuşmaya. "Bana ne kadar güveniyorsun, bilmiyorum. Beni ne kadar tanıyorsun, ne kadar seviyorsun, ne kadar güveniyorsun... Özellikle duyduklarından sonra!" Merakla konuyu nereye getireceğini bekliyordum. "Ama sana yemin ederim Umut... Yemin ederim ne ben ne de Akın katil!"

"Kim o hâlde?" diyerek biraz önceki sorumu yineledim. "Akın'la bu ezeli düşmanlığınızın sebebi ne?" Sorularıma net cevaplar alamıyor oluşum sinirlenmeye başlamama neden oldu.

"Söylediğim gibi," dedi duruşunu dikleştirerek. "Eğer bana güveniyorsan katil olmadığıma inanırsın, biter her şey..."

"Ya inanmazsam?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"O zaman telefonundaki notu açar, bakarsın," dedi kararlı bir şekilde.

Hiçbir şey söyleyemedim.

Öylece yüzüne bakarken kafamın içinde koşturan düşüncelerin yorgunluğu beynimi uyuşturmaya başladı. Daha fazla konuşacak gücü bulamadım kendimde.

"Ben..." derken yeniden ağlamaya başladım. "Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum Kerem!" deyip ona sarıldım.

Ondan kaçmam gerektiğini bildiğim hâlde sığındığım insanın yine o olması... Karşı koyamadığım aşkın ta kendisiydi bu.

"Biliyorum Umut..." diye mırıldandı saçlarımı okşarken. "Biliyorum, çok zor. Duydukların, yaşadıkların, hissettiklerin..." Saçlarımın arasına bir öpücük kondurduğunda vücudumun titrediğini o an hissettim.

"Sadece kendine biraz zaman ver, düşün!" dedi sakince. "Düşün ve doğru olanı yap. Sen ne istersen ben ona hazırım."

Sustum.

Sessizce gözyaşı dökmeye devam ederken buğulu bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Âşık olduğum adam ve onsuz bir yaşam arasında seçim yapmam gerekirken ben sessizliği seçtim.

Bir an bile Kerem'den ayrılmayıp ağlamaya devam ettim.

Her şeyin sona ereceğine inanarak geldiğim bu parktan, yine dünyam başıma yıkılmış bir şekilde ayrılacaktım.

Hiçbir şeyin sona erdiği yoktu, aksine her şey yeni başlıyordu.

-39-

DOĞRULUK MU, CESARET Mİ?

Güneşi teninde hissettiğin her sabah, yaşamak için yeni bir sebep demektir.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sıra bende!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Ne oldu?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Hiçbir şey.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Söyledin mi yoksa?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bilemezsin.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Üzgünsün.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Değilim.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Yalan söylüyorsun.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bir yalancı için yersiz bir sitem oldu bu!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Umut...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Juliet bahsettiğin zehri bu gece içti...

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Peki sonra?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Ölmeyi bile beceremedi...

Tam bir fiyasko!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Ölmek senin için fazla basit.

Sen savaşmayı seçiyorsun...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Bilemezsin!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Biliyorum.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Sen kimsin?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Bilemezsin.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Tam da bu yüzden kim olduğunu sen söyleyeceksin!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Yapamam.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

NEDEN?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Çünkü gerçekler sandığın gibi değil Umut...

Bununla başa çıkamazsın!

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Benim adıma karar veremezsin!

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

İyiliğin için...

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

İyiliğin canı cehenneme!

Ben mutlu olmak istiyorum.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Her şeyden kaçmayı denedin mi?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Yapamam.

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Neden?

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Doğruluk mu cesaret mi?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Şimdi zamanı değil.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Doğruluk mu cesaret mi?

KİMDEN: notalardakonusur@gmail.com

KİME: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

Doğruluk.

KİMDEN: canavarlargunduzleriuyur@gmail.com

KİME: notalardakonusur@gmail.com

Birini öldürdün mü?

-40-

DOĞMAYAN GÜNEŞ

Gökyüzü, yıldızları parlasın diye güneşi karanlığıyla öldürdü. Güneş ise bir daha doğmamak üzere veda etti âşık olduğu gökyüzüne.

3 Temmuz

Çoktan uyanmış, boş boş yatağımda uzanıyordum.

Yumruklanarak çalınan kapının telaşıyla elim ayağım birbirine dolaşırken, koşarak koridordan geçtim.

Kapıyı açtığımda şimşek hızıyla yanımdan geçen Göktuğ'un sesi öyle yüksekti ki çınlayan kulaklarımın acısıyla yüzümü buruşturdum.

"Günaydın!" diye bağırdı harfleri uzata uzata. "Ben doğdum!" derken kollarını iki yana açıp neşeyle yüzüme baktı.

Ani girişi yüzünden yaşadığım şaşkınlık, Göktuğ'un görmek istediği sevinç ve coşkuyu yaşamama engel oldu.

Birkaç saniye sonra bileğindeki saate bakıp, "Aaa... Pardon daha iki saatim varmış," dedi yüzünü buruşturarak. "Neyse erken geldiğim iyi oldu, doğum hazırlığı yaparız!"

"Aptal!" dedim son söylediğine gülerek. "Gel buraya!"

Birbirimize doğru koşup saniyeler içinde sımsıkı sarıldıktan sonra sevinçle çarpan kalbinin gürültüsünü bedenimde hissettim.

Geriye çekildikten sonra omuzlarından tutup mutlulukla parlayan gözlerine baktım. Aniden içime dolan sevgiyle dişlerimi sıkarken aynı zamanda yanaklarını da sıkmaya başladım.

"Lan dur, ne yoğuruyorsun suratımı!" diye homurdanarak geriye kaçtı. Kızaran yanaklarını ovarken kaşları çatıldı. "Doğum günü partime ağzıma sıçılmış şekilde mi gideyim istiyorsun?" diye homurdandı.

"Sen her hâlinle bebek gibisin yavrum!" dedim tüm kıroluğumla ve yanağından bir makas alıp parmaklarımı öptüm.

"İyi ki doğmuşum, değil mi?" diye sordu sırıtarak.

"İyi ki!" dedim coşkuyla.

"İyi ki ne?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Kızım ben o kadar tenezzül edip doğmuşum. Sen bir cümle kurmaya mı üşeniyorsun?"

Göz devirerek yüzüne baktığımda kafama bir şaplak yedim.

"Göz devirme lan, ben doğdum!" der demez çattığı kaşlarını düzeltip sırıtmaya başladı. "Nasıl doğdum ama?" diye sorduktan sonra kendi kendine cevap verdi. "Bayağı iyi!"

Kerem'le lunaparkta yaşadığımız yüzleşmenin üzerinden bir aya yakın bir süre geçmişti. O günden beri vicdanımla verdiğim savaş, bir türlü sonuca varmış değildi.

O zamandan sonra o meseleyi hiç konuşmayıp normal bir şekilde davranmaya devam etsek de bir kurt gibi içimi kemirmeye devam etmişti. Hâlâ o gece telefonuma yazdığı nota bakmamıştım.

Cesaret edemedim.

Göktuğ ve Damla'nın da nottan haberleri yoktu. Eğer olsaydı şimdiye kadar çoktan ne yazdığını öğrenmiş olurduk. Fakat Kerem'in dediğini yapıp kendime biraz zaman tanımak ve düşünmek

istediğim için onlara notu söylememiştim.

Bir türlü ne yapacağıma tam olarak karar veremiyor, her gün yeni bir karar almış şekilde uyanıyordum.

Ta ki düne kadar...

Dün tüm zamanımı düşünmek ve bir karara varmak için harcadım. Öyle ki, Göktuğ'un bugün doğum günü olduğunu bile unutmuşum. Neyse ki Göktuğ kimselere güvenmediği için günler, hatta haftalar öncesinde partisine gelmesini istediği kişileri bir konuşma grubuna toplamıştı. Sonrasında partisinden beklentilerini ve istediği hediyeleri sıralayıp gruptan ayrılmıştı.

Keşke Göktuğ olsam...

Tüm hazırlıklar bittiği ve hediyeleri hazır olduğu için endişe etmeme gerek yoktu. Çünkü şu an unuttuğumu öğrense canımı alsa bile siniri yatışmazdı.

"Kahvaltı planı yaptınız, değil mi?" diye sordu koltuğun kenarına otururken. "Bak karnım göbeğim aç geldim. Eğer kahvaltı yapmazsak canınızı alırım!"

"Yaptık, yaptık!" dedim gülümseyerek.

"Şeyi söyledin mi?" diye sorarak konuyu değiştirse de neden bahsettiğini anlamadım.

"Neyi söyledim mi?" diye soruyla karşılık verdim.

"Kerem'e şeyi söyledin mi?" derken başparmağıyla omzunun üstünden arkayı işaret edince, anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Neyi be?" dedim sabırsızca.

"Akın'ı lan Akın'ı!" diye bağırdı. "Akın'ın da partime geleceğini söyledin mi? Birbirlerini şişlemesinler sonra..."

"Ay tövbe de aptal!" dedim omzuna vurarak. "Söyledim, sorun yok."

"Hah! İyi bari..." dedi omuzlarını düşürerek. "Ne zaman çıkacağız? Ben çok açım, hemen göbeğimi gıdıklamak isterim!" dedi elini karnına koyup sırıtarak.

"Hemen giyineceğim. Çıkarız sonra!" dedikten sonra salonun çıkışına doğru yürümeye başladım hızlıca.

"Diğerleri erkenden gittiler, değil mi?" diye sordu arkamdan. "Bak en son benim girmem gerek ha! Ona göre ayarlayın..."

Göz devirdim.

"Sen tam bir ruh hastasısın!" dedim gülerken.

"Boşuna mı doğduk kızım? Yılda bir çekiverin nazımı, ne olacak sanki?" diye sordu omuz silkerek.

"Yılda bir mi?" derken yüzümü buruşturdum. "Yılda bir?"

"Ne? Normal günlerde ne yapıyorum sanki kızım, salak salak yapma kendini!" diye homurdandı elini beline koyarak.

"Saymaya başlayayım mı?" dediğimde öfkeyle çatıldı kaşları.

"Lan ne sayması, doğum günüm biter!" deyip yanında duran küçük yastığı bana fırlattığında, çığlık atarak salondan çıktım.

"Aptal Göktuğ... Aptal Göktuğ..." dedim ritimli bir şekilde odama giderken.

"Sidikli Umut... Sidikli Umut..." diye karşılık verdikten sonra kahkahalarımız evde yankılandı.

Sadece birkaç dakika sürmüştü hazırlığım. Bir kot, bir tişört giyip odadan çıktım. Asıl parti ve hazırlık akşam için olduğundan şimdi pek önemsemedim.

"Ben hazırım!" dedim coşkuyla salona girerken.

"Nerede hazırlık, ben göremiyorum?" dedi garip bakışlarla baş tan aşağı beni inceleyerek.

"Ne?" diye sordum kendime bakarken.

"Çuval giyip gelseydin, kasmasaydın kendini!" dedi alaycı bir sesle. Ters bakışlarla yüzüme baktı.

"Alt tarafı kahvaltıya gidiyoruz Göktuğ, abiye mi giyeyim?" diye söylendim kollarımı göğsümün altında birleştirerek. "Abartma istersen!"

"Tamam lan tamam, yürü gidelim artık!" dedikten sonra koltuğun kenarından kalkıp salonun çıkışına doğru yürümeye başladı.

Koyu kumral, dalgalı saçlarını düzgünce tarasa da dağınık görüntüsü ayrı bir hava katıyordu. Ayakkabısını giymeden hemen önce saçlarını hızlıca düzeltip evden çıktı.

Seri adımlarla yürürken, "Nasıl utanmadan yazın doğarım ya?" diye sordu sırıtarak. "Okullar tatil diye doğum günü kutlanmayan çocuklardan olmadım hiç neyse ki. Hep kutladılar. Siz de kutluyorsunuz. Canım eşim, dostum, akrabalarım!"

"Zorla kutlatıyor olabilir misin?" dediğim an kafama bir şaplak yedim.

"Yalan söyleme lan, dombili!" diye homurdandı. "Ne zaman zorladığımı gördünüz?"

"Telefonumdaki mesajları göstereyim mi?" dediğimde, kıkırdayarak koluma girdi ve adımlarımızı daha da hızlandırdık.

Kahvaltı için kararlaştırdığımız kafenin önüne geldiğimizde heyecanla ışıldayan gözleri, camın ardındaki tanıdık yüzlerde dolaştı.

"Herkes gelmiş!" dedi sevinçle.

"Geldiler tabii ki!" dedim mutluluğunu izlerken.

"İçeriye girerken alkışlayacaklar mı? Ona göre haberim yokmuş

gibi haber et istersen!" dediğinde şaka yapıp yapmadığını anlamak için yüzünü inceledim. Ciddi duruşu sayesinde şaka yapmadığını gayet iyi anladığımda göz devirdim.

"Başka ne istersin Göktuğ?" diye sordum bıkkınlıkla.

"Üstüme hediyeler fırlatsınlar isterim," dedi sırıtarak. "Günlerce paket açayım ama bitmesin, yorgunluktan yataklara düşeyim, sonra iyileşip paket açmaya devam edeyim!" dediğinde kendi saçmalıklarına bu kadar inanıyor olmasına istemeden güldüm.

"Saçmalama, yürü hadi!" dedim kolundan tutarak.

"Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun!" derken hızlıca kolunu silkti ve elimden kurtuldu. Boşluğa düşen koluna bakarken, "Ulan hemen bırakılır mı? İnsan biraz tutmaya devam eder!" diye söylendi. Oflayarak yüzüne baktım.

"Ne olur bari bugün yorma beni Göktuğ!" diye hayıflandım. Kolunu omzuma atıp yanağımdan öptü.

"Tamam tamam, girelim hadi!" dediği an çattığım kaşlarımı düzelttim hemen.

İkimiz de yüzümüzde kocaman bir gülümsemeyle kafeye girdiğimizde bizim için hazırlanmış büyük masanın etrafındaki tanıdık insanların bakışları üzerimize döndü.

"Geldiler!" dedi Damla coşkuyla. "Ay... Hoş geldiniz!" derken, koşarak yanımıza geldi.

"Damla!" dedi Göktuğ sevinçle sarılırken.

"Aman aman... Bugün benim güllü lokumum doğmuş!" derken sıkıca sarıldılar birbirlerine.

"Yok daha değil," dedi Göktuğ kolundaki saate bakarak. "Kırk dakikam falan var daha..."

Damla kahkahalar eşliğinde geriye çekilirken, "Deli!" diyerek omzuna vurdu Göktuğ'un. "Hadi gel, herkes burada!"

"Hoş geldin!" dediler teker teker. İnsanların dikkati Göktuğ üzerindeyken, pek fazla kimseyle muhatap olmadan doğruca Kerem'in yanına gittim.

"Umut ışığım," dedi gülümseyerek. Elini belime koyduktan sonra eğilip yanağımdan öpüverdi. "Göktuğ yormuş anlaşılan."

"Ne zaman yormuyor ki," dedim omuz silkerek. "Klasik Göktuğ işte!" dediğimde masanın etrafındaki insanlarla gülüşmelerini izledim ve kendimi de gülerken buldum.

"Çok mutlu görünüyor," dediğinde ağır ağır başımı salladım.

"İlgiye bayılır. Bütün gün alıp karşına sev, ilgi göster, asla sıkılmaz. Mutluluktan aklını kaybeder hatta!"

"Sen?" dedi vakit kaybetmeden. "Sen de ister misin?" Garip garip yüzüne bakarken dudaklarına yerleşen çapkın gülüşü kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Tam bir haydutsun, biliyorsun değil mi?" derken gülmeme engel olamadım.

"Biliyorum," diyerek sırıtırken belimde duran eli karnıma doğru uzandı ve beni daha çok kendine çekti. Yüzü saçlarımın arasından kulağıma doğru yavaş yavaş inerken, nefesimi tutup etrafıma bakındım. Sanki herkes bizi izliyormuş gibi hissetmek gerilmeme neden oldu. "Peki, sen şeyi biliyor musun?" diye fısıldadı kulağıma.

Kaşlarımı çattım.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi de biliyor musun?" dedikten sonra gülüşünü duyduğumda ürperdiğimi hissettim.

Elimi yanağına koyup hemen yanımda olan yüzüne döndüm. Öpeceğimi sansa da ben başka amaçla dönmüştüm yüzümü.

Kulağına uzandıktan birkaç saniye sonra, "Peki sen şeyi biliyor musun?" diye sordum. Gülmeme engel olamayıp kıkırdasam da

çok geçmeden toparlanarak konuşmaya devam ettim. "Keremsu'nun tam benim tipim olduğunu?"

Gülerek yüzünü bana döndüğünde gözlerim dudaklarına kaydı.

"Biliyorum," diye mırıldandıktan sonra dudakları dudaklarıma dokundu. "Keremsu sadece senin!" dedi ve sonra yeniden öptü.

"İnsanlar var," diye fısıldadım endişeli bir şekilde.

Umursamadan bir kez daha öptü ve tıpkı onun gibi ben de umursamadan karşılık verdim.

"Bana göre burada sadece sen varsın!" dediğinde gülüşlerimiz birbirine karıştı. "Bir başkasını göremiyorum."

"Çok şapşalsın!" dedim yanağını okşayarak. "Ve ben sana bayılıyorum..." Bu kez öpen taraf ben oldum.

"Sana bayılıyorum umut ışığım..." diye karşılık verdi.

Kalbim sevinçle göğüs kafesimi yumrukluyor, akrep ve yelkovan bile koşuşturmayı bırakıp hayranlıkla bizi izliyordu. Ta ki Göktuğ'un sesi kulaklarımda yankılanmaya başlayana kadar.

"Yuh be kardeşim!" diye bağırdı hemen kulağımın dibinde. "Yediniz yuttunuz birbirinizi. Olan var olmayan var yahu!"

"Göktuğ!" dedim sıktığım dişlerimin arasından ikaz edercesine.

"Enişte msu be!" derken gururla Kerem'in omzuna vurdu. "Götür güzelim kızı, yakışır..." Sırıtarak yüzüme baktığında öfkeyle gerildi yüzüm.

"Az kaldı dayak yemene!" derken parmağımı yüzüne karşı salladım. "Ya da canını almama!"

"Aşkımlar!" Damla'nın sesi aramıza girerken hâlâ Göktuğ'a ters ters bakıyordum.

Bakışlarımız Damla ve elini tutarak yanında getirdiği uzun boylu çocuğa kaydığında Damla'nın gözleri ışık saçıyordu.

"Sizi Barış'la tanıştırayım!" dedikten sonra çocuk, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bir adım öne geldi.

"Merhabalar," dedi. Gülerken gösterdiği dişleri, cildi gibi bembeyazdı.

"Merhaba, Umut ben," dedim elimi uzatarak.

Uzattığı elimi sıkarken, "Memnun oldum, Barış!" dedi sevecen bir tebessümle.

"Memnun oldum," dedikten sonra ellerimiz ayrıldı.

Kerem uzattı sonra elini.

"Kerem," dedi gülümseyerek.

"Memnun oldum, Barış ben de!" dedikten sonra Göktuğ'la da tanıştılar.

Göktuğ'la birlikte şaşkınlık dolu bakışlarımızla önce birbirimize sonra Barış'a döndük. Şaşkınlığımızın sebebi, Damla'nın anlattığı her şeyin doğru olmasından kaynaklanıyordu. İlk anlattığında abartıyordur diye düşündüğüm her şey, abartı olmadığının ispatı olarak duruyordu karşımızda.

Koyu kahverengi saçları, beyaz cildi, kemikli yüzü, uzun bir spor geçmişi olduğu belli olan fit vücudu... Bütün olarak çocuk sahiden de Yunan tanrılarını aratmayacak türdendi.

"Damla'nın büyü yapabildiğini bilmiyordum!" diye fısıldadı Göktuğ kulağıma eğilerek.

"Sus sus... Şoke oldum ben de, ağzım açık kaldı!" derken bir yandan da hâlâ gülümseyerek Damla ve Barış'a bakıyordum.

"Karı koca mı oldunuz hemen?" diye sordu Göktuğ hâlâ şaşkınlıkla onları incelerken.

"Ay evet!" dedi Damla yeniden Barış'ın elini tutarken.

Barış gerçekten Damla'nın anlattığı gibi görsel olarak çok iyi görünüyordu. Fakat geldiğinden beri Damla onun yerine konuşup duruyordu. Garip ama sevimli bir çocuktu. Damla gibi otorite sahibi bir kızla anlaşabiliyor olması için sessiz ve sakin olması gerekirdi zaten.

"Ay yine de benimkinin yanında hiç kalıyor, değil mi?" diye sordum Göktuğ'a.

"Seninki?"

"Kerem işte be!" derken göz ucuyla hemen yanımda duran Kerem'e baktığımda yakışıklılığı kalbimi hızlandırdı her zaman olduğu gibi.

Sevgili Kerem, güzelliğin kalp çarpıntısı yapıyor.

"Tabii canım. Allah bir, Kerem iki yani, o derece..." derken onun da bakışları Kerem'e döndü.

Dirseğimle karnına vururken, "Bir gün senin yüzünden çarpılırsak ağzına sıçarım!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Ben bir lavaboya gideceğim," dedi Barış Damla'nın kulağına eğilip. Onları izlediğim için dudaklarını okumuştum.

Damla başını sallayarak elini bıraktıktan sonra görüş alanımızdan çıkana kadar sevgilisinin arkasından baktı.

Hışımla bize dönerken, kıkırdayarak yanımıza sokuldu. "Ay çok yakışmıyor muyuz?" diye sordu keyifle kahkaha atarken.

"Kızım manyak mısın?" dedi Göktuğ gözlerini kocaman açarak. "Çocuğu gören dağ taş yıkılır!"

"Ay... Değil mi, değil mi?" derken karşımızda erimişti resmen.

"Tabii kızım! Nasıl böyle bir çocuğu avladın, anlat hemen!" dedi kolunu sarsarak.

"Hiçbir şey yapmama gerek kalmadı tabii ki," dedi Damla kibirle burun kıvırarak. "Biliyorsun ki şekerim, bana bakan gözler büyülenir, başka bir şey görmek istemez. Barış da güzelliğimden nasibini alan erkeklerden biri!" Kendini beğenmiş bir tavırla omuz silkip uzun siyah saçlarını geriye attı.

"Yılan suratlı seni!" dedi Göktuğ gururla gülerken. "Şeytan seni görse önünde diz çöker kızım!"

"Aşkım ne sandın? Cehenneme gitsem Lucifer'ı da baştan çıkarırım ben!" derken, kıkırdayıp omuz salladı tüm kendini beğenmişliğiyle. "Güzellik bende, ihtişam bende, alım bende, çalım bende, etlilik butluluk mutluluk bende!" Keyifle kahkaha atıp bir anlığına tüm kafenin dikkatini üzerimize çekti.

Bu tarz konuşmaları defalarca yanımda yapmış olmalarına rağmen her seferinde şaşkınlıkla izlemeden edemiyordum. Kerem'in ilk kez maruz kaldığı diyaloglara verdiği tepkisini merak edince göz ucuyla yüzüne baktım.

Hayretle kaşlarını kaldırmış, Damla ve Göktuğ'a bakıyordu.

Birden çok masum göründü gözüme. Yanağına usulca dokununca, irkilip yüzüme baktı şaşkın şaşkın.

"Hep böyleler, alışırsın!" deyip gülümsedim.

Gülümsedi.

"Çok iyi ya..." dedi gülerek. "Eğlenceliymiş bayağı!"

"Öyledir," diyerek yeniden onlara döndük.

"Ay ama Allah var, ben de Barış'a çok düşüyorum!" dedi ellerini göğsünün üstüne koyarak. "Şeytan diyor, al çocuğu duvardan duvara..."

Birden sohbetin gidişatı ürkmeme sebep olunca, gürültülü bir şekilde öksürerek konuşmasına engel oldum.

"Damlacığım sakinleşsek mi biraz?" dediğimde benim bile

utançtan yanaklarım alev alıyordu sanki.

"Ay neyse ki ben namuslu, genç bir kız olduğum için ağırdan alıyoruz!" dedikten sonra cilveli gülüşü Göktuğ'un keyifle attığı kahkahasıyla buluştu.

İkisinin de aklı havada, orada burada olduğu için tam tencere kapak misali birbirlerini bulmuş olmaları bazen beni mutlu ediyordu. En azından yan yana gelince, enerjilerini birbirleri sayesinde azaltıp beni rahat bırakıyorlardı.

"Umut?"

Adımı duymamla arkamı dönmem bir oldu. Gökçe arkamda mahcup bir şekilde dururken bir adım gerisinde de Giray duruyordu.

"Gökçe?" dedim öylece yüzüne bakarak.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Cevap vermeden önce göz ucuyla Göktuğ'a baktım. Kaşlarını çatıp başını başka yöne çevirmişti. Belli ki Gökçe'ye olan siniri oldukça fazlaydı.

"Konuşalım," dedim sakince. "Nerede?"

"Şöyle oturalım mı?" diye sorduktan sonra sağ taraftaki masayı işaret etti.

Bir şey söylemeden gösterdiği masaya geçip oturduk. O da hemen karşıma oturdu vakit kaybetmeden.

Bizimkilerden birkaç adım uzakta olsak da aramızdaki mesafe, konuşmalarımızı duyamayacakları kadar vardı.

Birkaç dakika boyunca sessizlik devam edince, "Seni dinliyorum," dedim konuşmaya başlaması için.

"Nasılsın?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Teşekkür ederim, iyiyim. Sen?" diye sordum.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi ve bakışlarını yine kaçırdı benden.

"Ne bu hâlin?" diye sordum daha fazla kıvranmasına dayanamadığım için. "Bir sorun mu var?"

"Uzun zaman oldu, görüşemedik," dedi. Kötü günlerim hızla gözümün önünden geçince kaşlarım çatıldı.

"Öyle oldu," dedim aceleyle kaşlarımı düzelterek.

"Neden böyle soğukluk girdi araya, bilmiyorum," diye mırıldandı mahcup bir şekilde.

"Giray'la birlikteymişsiniz," dediğimde bir anlığına gözleri gözlerimi bulsa da çok geçmeden masanın üzerinde duran ellerine döndü yeniden.

"Öyle..." dediğinde sesi zor duyulmuştu. "Kızgın mısın?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Neden?"

"Giray'la birlikte olmamıza..."

Masanın üzerinde duran elini tutup gülümsedim.

"Neden kızgın olayım?" dedim gülümsemeye devam ederek. "Bu sizin hayatınız, sizin kararınız... Kim ne diyebilir?"

"Göktuğ öyle düşünmüyor ama!"

"Göktuğ sadece bizden gizlediğin için kızgın sana," dedikten sonra, "Ben de öyle!" diye ekledim hemen.

"Kızacağını düşündüm," dedi hemen.

"Bu bir bahane!"

"Hayır, yemin ederim..." diye karşı çıktığında elini daha çok sıktım. Cümlesini tamamlamadan gözlerimin içine baktı.

"Gerçekten sorun değil," dedim usulca başımı sallayarak. "Di-

lediğin kişiyle olabilirsin. Mutlu olmaya bak!" dedim ve içten bir gülümsemeyle destekledim söylediklerimi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sorduğunda hızla başımı salladım.

"Biliyorsun ki benim de bir ilişkim var ve çok mutluyum. Neden sen de aynısını yapamayacakmışsın?"

"Bilmiyorum... Çok yanlış düşünmüşüm!" dediğinde rahatlamış görünüyordu.

"Öyle," dedim hemen ardından.

"Özür dilerim," dedi beklemeden.

"Dileme!" deyip ayağa kalktım. "Sadece mutlu ol," Sonra kırgın olmadığımızı göstermek istercesine birbirimize sarıldık.

Kendimi geriye çekerken, gülümseyerek birbirimize baktık.

"Geçelim mi artık?" diye sordu ve hızlıca başını sallayınca kahvaltı masasına geçtik.

Gökçe Giray'la birlikte yerlerine geçerken, Göktuğ koluma girip kulağıma eğildi.

"Ne konuştunuz?" diye sordu merakla.

"Giray meselesi yüzünden özür diledi," diye özetledim konuşmamızı.

"İyi bari. Hem suçlu hem güçlü gibi davranmadı en azından!" diye fısıldadığında konuşmak için daha da eğildim kulağına.

"Sen de kızın üstüne çok gitme. Bırak mutlu olsun!"

"Yok be, ne gideceğim!" dese de Gökçe geldiğinde yüzünün aldığı şekli gözlerimle görmüştüm.

Kerem'le birlikte masadaki yerimizi aldıktan sonra oturmayan tek kişi Göktuğ'du.

Masanın başındaki koltuğu onun için ayırmışlardı fakat o, sandalyeden tutundu ve masadaki herkese teker teker gülümseyerek baktı.

"Hepinize teşekkür ederim geldiğiniz için," diye konuşmaya başladı. "Biliyorsunuz, bugün benim doğum günüm. Hem kahvaltıda hem partide çok eğleneceğimizi biliyorum. Çünkü tüm bu organizasyonu canım dostum Umut yaptı," derken ışıl ışıl parlayan bakışları yüzüme döndü.

Söylediklerine karşı gülümsemeden edemedim.

"Bu yüzden hepinize şimdiden iyi eğlenceler diliyor, hadi artık kahvaltı edelim diyorum çünkü açlıktan can vereceğim yahu!" dediğinde masadaki herkes gülmeye başladı. "Afiyet olsun," deyip yerine oturduktan sonra herkes kahvaltıya başladı.

Güzel, sıcacık bir ortam oluşmuştu. Herkes ağır ağır yaptı kahvaltısını. Sohbet ederek, tanışarak, kaynaşarak... Ne küskünlük ne gerginlik vardı.

Akın sadece partiye gelmek istediğini söyleyip kahvaltıya gelmediği için Kerem'in de keyfi yerindeydi.

Herkes mutlu görünüyordu. En çok da Göktuğ...

"Yatağımdan çıkıp hazırlanmaya başlayacak mısın artık?" diye söylendim aynadaki yansımadan Göktuğ'a bakarak.

"Of... Çok yedim, kıpırdayamıyorum bile!" diye hayıflanırken, tişörtünü kaldırıp karnını şişirmeye çalıştı.

"Doğum gününe o hâlde gidersin o zaman!" dediğim an hışımla doğruldu yattığı yerden.

"Saçmalama kızım!" dedikten sonra alt dudağını dişleyip başını iki yana salladı. "Hemen hazırlanmam lazım, hemen!" dedi ve sonra yataktan çıkıp dolabımda asılı duran askıya koşturdu.

Doğum günü kombinine hayranlıkla bakarken, "Çok güzel ya, baksana şuna!" dedi harfleri uzata uzata. "Tüm gözler üstümde olacak resmen!"

"Sen her hâlinle tüm gözleri üstüne çekiyorsun zaten yakışıklım!" dedim ve aynadan birbirimize öpücük atıp gülüştük.

Yeniden makyajımla uğraşmak üzere önüme döndüm.

Dakikalar sonra elini omzuma koyup yanağımdan öpüverdi.

Şaşkınlıkla yüzüne bakarken, "Hayırdır?" dedim gülümseyerek.

"İçimden geldi, yok bir şey!" dedi omuz silkerek. "Mutluluğumuzun şerefine öpeyim dedim."

"Mutluluğumuz?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Nerede mutluluğumuz, ben neden göremiyorum?"

"Kızım salak salak yapma kendini, mutlu değil miyiz?" diye sorduğunda başımı iki yana sallayınca konuşmaya devam etti. "Nasıl değiliz lan? Hani her şey bitmişti, çözmüştünüz. Kerem katil değildi."

"Göktuğ..." diye mırıldandıktan sonra bakışlarımı kaçırdım. "Sana söylemediğim bir şey var."

"Al işte!" dedi öfkeyle. "Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun?" diye sordu elini beline koyarak. "Kaç kere söylemedim mi sana, benden bir şey saklama diye!"

"Bir süre yalnız kalmam, kendi başıma düşünmem gerekiyordu. Kızma hemen!" derken, oturduğum yerden kalkıp kolunu turtum sakinleşmesi için.

"Anlat hemen, ne var bana söylemediğin?" dedi sabırsızca.

"Kerem o gün ikisinin de katil olmadığını söyledikten sonra bir şey yaptı..." diye anlatırken, heyecandan atılıp lafımı kesti.

"Ne yaptı?" diye sordu merakla.

"Telefonumu alıp notlara bir şey kaydetti. Sonra bana dedi ki, *eğer bana güveniyorsan notun bir önemi yok. Ama güvenmiyorsan açıp notu okuyabilirsin.*"

"Ne yazıyormuş?" diyerek yeniden lafımı kesti.

Bilmiyorum dercesine alt dudağımı büzdüğümde şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı.

"Nasıl *bilmiyorum*? Ne demek *bilmiyorum*? Kızım geri zekâlı mısın sen?" diye peş peşe sorduğunda kararsızlık içinde dudaklarımı dişledim. "Neden okumadın notu?"

"Kerem'e güvenmek istedim çünkü... Tek sözüyle her şeyin son bulduğuna inanmak istedim. Bilmiyorum Göktuğ, kafam çok karışık işte!" derken üzüntüyle başımı eğdim.

"Bunun güvenmekle ya da başka bir şeyle alakası yok Umut. Aptallık etme! Sen değil miydin tüm soruların cevabını alana kadar, bu işin sonuna gelene kadar durmayacağım diyen?"

"Evet," dedim laf arasında.

"İşte bu not tüm sorularına cevap verecek, bu işin sonunu getirecek. Aç oku, bitsin!" diye ısrar etti ve kolumu sarstı hızlıca.

"Ama..."

"Aması yok Umut! Eğer o notu okumazsan her zaman bir yanın "acaba" diyecek. Kerem'e karşı istediğin güveni bu şekilde duyamazsın. Tüm defterleri kapatmalısın ki önüne bakabilesin!" dedi tüm ciddiyetiyle.

İlk kez Göktuğ'un söylediklerine tamamen katılıyor, onu haklı buluyordum.

"Haklısın," diye mırıldandım elimi enseme atarken.

"Haklıyım tabii!" dedi hemen ardımdan. "Aç hadi şu notu," dedikten sonra etrafına bakınarak, "Nerede telefonun?" diye sordu.

Makyaj malzemelerinin arasında kaybolmuş telefonumu alıp, havaya kaldırırken, "Burada!" dedim ruhsuz bir şekilde.

"Aç, aç!" dedi sabırsızca.

Derin bir nefes alıp telefonun kilidini açtım ve notlara girdim. En üstte Kerem'in bıraktığı not yazıyordu fakat tıklamaya korkuyordum.

"Hadi Umut, yap şunu!" dedi yanıma gelerek. "Sen de kurtul ben de kurtulayım."

Biraz sonra titreyen parmaklarıma rağmen cesaretimi toplayınca nota tıkladım. Korkuyla kapattığım gözlerimi büyükçe yutkunduktan sonra açtım.

"Umut bu ne?" dedi Göktuğ benden önce notu okuyarak.

Korkudan nefes nefese kalmış gibi göğsüm hızla inip kalkarken notu okudum. Anlamadığım için birkaç kez daha okuduktan sonra şaşkınlığın kuşattığı gözlerim Göktuğ'a döndü.

"Göktuğ bu ne?" diye tekrar ettim.

"Adres bırakmış sana... Adres bu!" dedi hayretle.

"İyi de ne adresi ki bu?" diye sesli düşündüm. "Tüm bu sorunlarla ne alakası olabilir?"

"Bunu tek bir şekilde öğrenebiliriz," dedi geri çıkarken.

"Nasıl?" diye sorduktan saniyeler sonra aklıma gelen fikir dehşete düşmeme neden oldu. "Sakın bana aynı şeyi düşündüğümüzü söyleme!"

"Üzgünüm minik bebeğim..." dedi dudak büzerek. "Aynı şeyi düşünüyoruz!"

Apartman merdivenlerini koşarak indikten sonra yoldan geçen taksiye durması için hem bağırıp hem el salladı.

"Koş Umut, koş!" dedi ve kolumu çekiştirdi. Taksiye doğru ilerledik.

İkimiz de arka koltuğa oturduk ve Göktuğ telefonumdaki adresi taksiciye uzattı.

Taksi hareket ederken endişeli bakışlarla Göktuğ'u inceliyordum.

"Göktuğ ben çok gerginim," diye mırıldandım.

"Ben de ama mecburuz oraya gitmeye!"

Yine uzaktayken cesur davranan Göktuğ'du. Fakat o adrese gittiğimizde korkuyla ardıma sığınacak kişinin Göktuğ olacağına yemin edebilirdim.

"Ne olabilir ki ya?" diye sesli düşündüm.

"Deli gibi merak ediyorum!" dedi hemen.

Gerginliğimi yatıştırmak için daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Taksinin içinde boğulduğumu hissedince, hafiften camı aralayıp yolu izlemeye koyuldum.

Beklediğimden daha uzun süren yolun nihayet sonuna geldiğimizde taksici uygun bir yerde durdu.

"Abi burası neresi?" diye sordu Göktuğ öne eğilerek. "Ne işimiz var dağın başında?"

"Adres burası," dedi taksici dikiz aynasından bakarak.

"Öyle mi?" diye sorduğunda ikimiz de etrafımıza bakmaya başladık.

"Tamamdır," deyip taksimetrede yazan ücreti ödedikten sonra inip yürümeye başladık.

"Benim doğum günü partim için hazırlanmam gerekiyordu,

ne işimiz var burada ya?" diye söylenerek peşimden yürümeye devam etti.

"Bunu sen mi soruyorsun?" diye tersledim. "Can atıyordun buraya gelmek için!"

"Ama çok merak ederdik, etmez miydik?"

"Etmezdik!" dedim net bir şekilde. "Mızmızlanmanın kimseye faydası yok artık, geldik o kadar!" dedikten sonra adımlarımı hızlandırdım.

Dakikalar geçti.

Issız yolun sonunda büyük bir ev bizi karşıladığında, durup şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Buradan mı bahsediyordur sence?" diye sordu ikimiz de evi incelerken.

"Etrafta dağ taştan başka bir şey yok. Buradan başka neresi olabilir ki?" diye sordu. "Bakıp görmekten başka şansımız yok," deyip yürümeye başladım.

"Of... Çok gerildim yine, altıma işeyeceğim!" diye, mızmızlanarak peşimden geldi.

Korkuyla titreyen bedenimi evin yanına taşıdığımda soluklanma ihtiyacıyla kapının önünde durdum.

"Hazır mısın?" diye sordum birkaç dakika sonra Göktuğ'un korkudan bembeyaz olmuş yüzüne bakarak.

"Değilim, sen?" diye sordu.

Cevap vermeden kapının ziline basıp bir adım geriye çıktım ve beklemeye başladım.

"Kimse yok galiba," dedi biraz sonra Göktuğ evin etrafına bakarken.

Bir şey söylemeden yeniden çaldım zili. Ancak yine açan

olmadı.

Ağır adımlarla evin etrafında dolaşmaya başladık.

Evin sol cephesindeki pencerelerden birini açık görünce bakışlarım Göktuğ'a döndü.

Aklımdan geçeni anlamış gibi korkuyla başını iki yana sallarken geriye kaçmaya başladı. Kolundan tutup, çekerek pencerenin önüne gittikten sonra önce içeriye bakmaya çalıştım.

Kimseleri göremeyince çok fazla yüksek olmayan pencereye tırmanmaya başladım.

Güç bela içeriye girdikten sonra Göktuğ'u zorla içeriye taşırken vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Korkup caymaması için pek fazla üzerine gitmek istemediğimden bir şey söylemedim.

"Burası kimin evi?" diye sordu Göktuğ parmak ucunda yürürken.

"Kimse var mı?" diye bağırdığımda korkuyla sıçrayıp beni susturmaya çalıştı Göktuğ. Onu umursamadan, birkaç kere daha aynı soruyu sorarak evin içinde dolaşmaya başladım.

Penceresinden girdiğimiz odadan çıkıp salon olduğunu düşündüğümüz geniş odaya doğru yürümeye başladım yavaşça.

Salonun kapısından içeriye attığım ilk adımla birlikte olduğum yerde kalakaldım. Ani duruşum yüzünden Göktuğ da bana çarpıp durdu. Önce bana, sonra gözümü diktiğim noktaya baktı.

"Kimsin sen?" diye sordum pencerenin önünde duran adama.

Temkinli bir şekilde adama doğru yaklaşırken arkasını dönmedi bile.

"Hey!" dedim iyice yaklaştıktan sonra. "Sen kimsin?"

Tekerlekli sandalyesinin hareketlendiğini görünce olduğum yerde durdum. Göktuğ korkuyla kolumdan tutunurken onun aksine güçlü görünmeye çalışıyor, başımı dik tutuyordum.

Kalbim firar etmek istermiş gibi göğüs kafesimi yumruklarken heyecandan düzensizleşen nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Biraz sonra yüzünü bizden tarafa döndüğünde hızla vücudumun hissizleştiğini, beynimin uyuşmaya başladığını hissettim.

Nefes alamıyordum.

Delicesine titriyor ama yine de ayakta durmayı başarıyordum.

Düşünceler öyle bulanıktı ki, hiçbir şey söyleyemeden kalakaldım.

Geçmişime ait gözler gözlerime dikildiğinde gözlerim kararda. Başım dönerken yere yığılmamak için Göktuğ'dan tutundum.

Yutkundum.

Zihnimin en kuytu köşelerindeki duvarlara kazıdığım yüzünü karşımda görüyordum şimdi. Aynı esmer ten, aynı gözler, aynı mimikler...

Saçları dağınık olurdu hep. Fakat bu kez daha düzensiz, daha dağınık ve uzundu.

Sakallarını uzatmayı pek sevmezdi. Hiç görmediğim kadar uzundu şimdi sakalları.

Gözleri aşkla parlardı hep. Ya da ben öyle sanırdım. Ancak şimdi pişmanlıkla kaçıyordu benden.

Dudakları neşeli kahkahaları sunardı daima. Şimdi ise korkuyla gerilmişti.

Zaman ikimizden de çok fazla şey alıp götürmüştü. Şahit olduğum gerçekler kalbimin orta yerinde sönmeyecek bir alev yakarken, üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırıp mahkûm olduğu tekerlekli sandalyeye baktım.

Sonra yeniden buluştu gözlerimiz.

"Sen..." Konuşmaya çalışsam da sesim son derece cılız çıksa da

sesimin ona ulaştığından emindim.

Şaşkınlıkla donan yüzünde zerre kadar kıpırtı yoktu.

"Sen..." diye yeniden konuşmaya çalıştım. "Nasıl?"

Göktuğ destek verircesine elimi sıkarken o da donakalmıştı.

"Anıl sen..." dediğimde geçmişimin tozlu sayfalarına terk edilmiş ismi dile getirmek, ağzımda acı bir tat bıraktı. "Sen yaşıyorsun!" Gerçekleri dile getirmek hiç bu kadar canımı yakmamıştı.

"Çok garip, değil mi?" dediğinde en az onun da benim kadar şaşkın ve heyecanlı olduğunu sesinden anlayabildim.

Sesini duymak kalbimi titretirken kulaklarımın uğuldadığını hissettim.

"Bu nasıl olabilir?" dedim dehşetle yüzüne bakarak. "Sen... Ölmüştün, eminim!"

"Keşke..." diye mırıldandığında kalbimin ezildiğini hissettim. "Keşke öyle olsaydı," Başını yere eğdi üzüntülü bir şekilde. "Ölmeyi bile beceremedim!"

Ondan nefret edemiyordum şu an. Sadece acıyor, merak ediyor ve korkuyordum.

"Peki... Nasıl?" Kafamın içindeki kargaşa doğru düzgün cümle kurmama engel oluyordu.

"Bir gün karşına yürüyerek çıkacağıma dair söz vermiştim," derken buruk bir tebessüm yüzüne yerleşti. Duyduklarımı idrak etmeye çalışan zihnime ağrı saplandı.

Acıdan yüzümü buruştururken sakinleşebilmek için elimi yüzüme kapattım.

"Sendin o..." diye fısıldadım elimi indirirken. "Tüm o mailleri, kutuları sen gönderdin!"

Ağır ağır başını sallayarak kabul etti kimliğini.

"Neden?" diye sorduğumda ağlama hissi bedenime hücum etti. "Tüm bunlar..." Saniyeler içinde boğazımda yer eden yumru konuşmama engel oldu.

Konuşmak üzere yeniden dudaklarım aralandığında toprak yolu ezen tekerleklerin sesi, ölümcül bir sessizlik oluşturdu aramızda.

Anıl korkuyla pencereden tarafa baktıktan sonra hışımla bize dönüp, "Umut!" dedi titreyen sesiyle. "Hemen... Hemen buradan gidin!"

"Neden?" diye sordum yanına giderek. "Seni kim burada tutuyor? Gelenler kim Anıl?"

"Söz verdiğim gibi... Bir gün yeniden çıkacağım karşına Umut. Ve o gün, sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım, yemin ederim!" dedikten sonra güçlükle hareketlenen eli elimi tuttu.

Nefesimi tutup buz gibi tenime dokunan ellerinin sıcaklığıyla ürperdim.

"Gitmek zorundasınız. Eğer sizi görürlerse..."

"Umut gidelim!" dedi Göktuğ da korkuyla.

Bir güç tarafından alıkoyulmuş gibi hareket edemedim.

Göktuğ kolumdan çekiştirirken ben hâlâ şoke olmuş, Anıl'a bakıyordum.

"Götür onu buradan!" dedi Göktuğ'a. "Lütfen... Gidin!"

Göktuğ'un çekiştirmeleriyle salonun çıkışına kadar geldiğimde, durup son kez Anıl'a baktım. Korkudan dolmuş gözlerine son kez baktıktan sonra onu ardımda bırakıp koşmaya başladım.

Göktuğ önden gitmeme yardım edip kendisi hemen arkamdan gelirken, kapıyı açar açmaz dışarıya attık kendimizi.

Sağ tarafta, evin köşesinde duran arabadan inen adamlarla karşılaştık. Bir anlığına donup kalsak da gerçeği çabucak idrak edip

koşmaya başladık.

"Koş Göktuğ, koş!" diye bağırdım var gücümle koşarken.

"Durun!" diye bağırdı adamlardan biri.

"Yakalayın şunları!" dedi bir diğeri.

"Umut koş!" dedi Göktuğ hemen yanımda koşarken. "Sakın durma, sakın!"

"Kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı adamlardan biri. "Hemen getirin onları buraya!" dedi hemen ardından.

Nefesim kesilene kadar koştum.

Beynim uyuşana kadar...

Gözlerim kararana kadar koştum...

Vazgeçmek yoktu. Benim adım Umut Özay'dı ve bu belalarla dolu hayatın bana öğrettiği bir şey varsa o da güçlü olmaktı. Güçlü duracak, her olaydan olduğu gibi bu olaydan da kurtulmanın yolunu bulacaktım.

"Koş!" diye bağırdım yeniden.

Aldığım her nefeste ciğerlerim acıyla isyan etse de umursamadım.

Koştum.

Koştuk.

Saniyeler sonra gökyüzünde yankılanan ses bedenimi esir alırken kalakaldım olduğum yerde.

Bir silah sesi...

Tüm zihnimde tekrar tekrar yankılanan o korkunç ses, kıyametin ayak sesleriydi âdeta.

Durdum.

Vücudumu zayıf düşüren sesin etkisiyle bakışlarım aşağıya kay-

dı. Kalbim dâhil bedenimin her uzvu işlevini yitirirken, titreyişimi umursamadan arkamı döndüm.

Gözyaşlarının istila ettiği gözlerim buğulansa da bir şeyi net görebiliyordum hâlâ. *Kan...*

Acı dolu bir çığlık son nefesimi verircesine dudaklarımdan ayrılırken kalan son güç kırıntılarım, birkaç adım ötemde duran Göktuğ'a ulaşmamı sağladı.

"Göktuğ!" diye çığlık atarak yanına koştuğumda, gülümseyerek yüzüme baktı.

"Umut," dedi titreyen sesiyle. "Bak elime kan bulaştı!" dediği an dizlerinin üzerine çökünce, atılıp tuttum ve yere düşmesine engel oldum.

"Hayır," dedim ağlamaya başlarken. "Hayır..." Başımı hızla iki yana salladım yaşananları reddeder gibi. "Hayır!"

"Umut... Bugün benim doğum günüm!" derken gözlerinden süzülen yaşlar, hıçkırıklara boğulmama neden oldu.

Güçlü kalabilmesi için ağlamamı görmemeliydi. Aceleyle gözlerimi silerken gülümsemek için zorladım kendimi.

"Evet bir tanem..." dedim titreyen sesimle. "Bugün senin doğum günün!" Üzerimdeki ceketi çıkarıp yarasına bastırdım aceleyle. Acıyla bir inilti dudaklarından dökülürken, "Geçecek, geçecek..." diye mırıldandım. Terlediği için alnına yapışan saçlarını geriye tararken, "Duyuyor musun beni?" dedim. "İyileşeceksin ve biz partiye gidip çok eğleneceğiz Göktuğ!"

"Umut..." diye mırıldandı zorla. Acıdan nefesi bile kesik kesik alıp veriyordu.

"Söyle güzelim, söyle... Konuş benimle Göktuğ!" dedim panikle.

Aklım durduğu için ambulansı aramak aklıma gelmemişti.

Aceleyle telefonumu çıkardığımda ellerimin titremesinden telefonu zapt etmeyi beceremiyordum.

Zorla ambulansı arayıp ağlamaktan becerebildiğim kadarıyla adresi söyledim.

Telefonu kenara fırlattıktan sonra yeniden Göktuğ'a döndüm.

"Göktuğ?" diye mırıldandım korkuyla. Gözleri kapalı olduğu için beynimden vurulmuşa dönmüştüm.

Gözlerini açtığında, tuttuğum nefesimi titreyerek bıraktım.

"Umut..." diye mırıldandı yeniden. "Doğum günü pastam çikolatalıydı, değil mi?"

Bir hıçkırık daha yükseldi boğazımdan.

Hızlıca başımı sallayarak, cevap verdim konuşamayınca.

"Evet..." dedim biraz sonra güçlükle. "Evet, tam senin istediğin gibi... Arasında fıstıkları da var!" dedim gülümseyerek.

Gülümsedi fakat kurşun yarası canını yakmış olmalı ki saniyeler içinde söküp attı gülüşünü yüzünden.

"Umut..." dedi yeniden. "Ben çok üşüyorum..."

Kan kaybını önlemek için yarasına bastırmaya devam ettim.

Adamların kaçtığını görsem de hiçbir şey yapamadım. Ölsem de Göktuğ'u bırakmazdım.

"Göktuğ!" diye bağırdım gözlerini kapatınca. "Sakın gözlerini kapatma, bana bak!"

Gözlerini açmaya çalışsa da pek başarılı olamadı. Dudakları kurumuş, teni buz gibi olmuştu.

"Göktuğ!" diye bağırdım yeniden var gücümle. "Yalvarırım kapatma gözlerini, benimle kal... Lütfen..." Mum alevinden farksız çıkan kelimeler gözyaşlarımla karıştığında, çaresizlik zayıf bedenimi kucakladı çoktan.

Solgun yüzüne son bir kez daha bakarken, "Yalvarırım..." diye mırıldandım. "Terk etme beni..." dediğimde bir hıçkırık engel oldu konuşmama.

Başımı göğsüne yaslayıp, ağlamaya devam ederken son bir cümle döküldü dudaklarımdan.

"Lütfen... Ölme, lütfen!"

GÜNEŞİ SÖNDÜRMEM GEREK

Işığa ihtiyaç duyduğun her gün için bir yıldız karala gökyüzüne.
Umut'un mükemmele yakın hayatı, yaşadığı bir olay sonrasında değişir. Kendi içinde hesaplaşmaya çalışırken hiç de beklemediği bir gerçekle karşı karşıya kalır.

Artık iki seçeneği vardır:

Ya bu gerçeği kabul edip hayatına kaldığı yerden devam edecek ya da bu gerçeğin acısına kendini mahkûm edecektir.

Umut, her şeyin düzeldiğini sandığında ise yakınlarıyla ilgili öğrendiği acı gerçekle yeni bir yol ayrımına girer.

Yalanlar ve kabul edilmesi güç gerçeklerin hüküm sürdüğü bir hayatta, mücadeleye nasıl devam edersiniz?

Kalbime damla damla düşen acılar, günden güne etkisini gösteren güçlü bir zehirdi ve biliyordum bu zehrin er ya da geç vücudumu yok edeceğini.

Hazırdım.

Her şeye...

GÜNEŞİ SÖNDÜRMEM GEREK

EĞER SÖNDÜRÜLMESİ GEREKİYORSA GÜNEŞİN,
ACIMA SÖNDÜR.
ÇÜNKÜ O ACIMAZ, YAKAR SENİ.

Her şey düzeldi derken Kerem ve Akın'dan duyduklarıyla kendini yeni bir enkazın ortasında bulan Umut, zor bir kararın eşiğindedir. Yoluna, bir seçim yaparak devam etmek zorundadır. Kabul etmesi güç gerçeklerin peşine düştüğünde yine yanında en yakın arkadaşı Göktuğ vardır.

Kim tarafından gönderildiği bilinmeyen mailler ve fotoğrafların da peşine düşen Umut, yine hayatını tümüyle değiştirecek birtakım gerçekleri öğrenir. Her yıkımdan sonra yeniden ayağa kalkmayı başarsa da bu kez durum, sandığından çok farklı olacaktır.

Aşkın ve vicdanın mücadelesinde kazanan kim olacak?

Gökyüzü, yıldızları parlasın diye güneşi karanlığıyla öldürdü. Güneş ise bir daha doğmamak üzere veda etti âşık olduğu gökyü

eplesusyayinlari.com
facebook.com/eplesusyayinlari
instagram.com/eplesusyayinlari
twitter.com/eplesusyayinlar

EPHESUS

9 786057 583826